

The Great Maker — JMS

Életrajz

A nyolcvanas és kilencvenes évek egy nagyszerű TV-s írója, Joseph (Joe) Michael Straczynski [JMS] 1954. Július 17-én született, egy kétkezi munkás fiaként, "akinek egyedi gazdasági filozófiája azt mondta, hogy beköltözünk a városba, eladósodunk és elhúzzuk a csíkot. Így az eredmény az volt, hogy folyamatosan költöttünk." Felesége: Kathryn Drennan.

New Jersey utcáit, a közkönyvtárát és a televíziót ismerve nőtt fel. Ezáltal megérthette Rod Serling, Paddy Chayefsky és Harlan Ellison munkásságát.

Cikkeket és darabokat írt a középiskolában, és az első megbízatása az iskolától érkezett, amely egy vígjátékot kért, melyet a nagyközönség előtt adtak elő. Tizenhét évesen úgy döntött, hogy ideje elkezdni írni.

Egyfelvonásos és teljes hosszúságú darabokat küldött el színházaknak, egy helyi színház pedig válaszképpen egy beszélgetésre invitálta. Amikor meggyőzte őket, hogy igazán író akar lenni, akkor elfogadták. Különböző főiskolákra járva írt 20 hét alatt egy darabot, és kiadta. Emellett szociológiából és pszichológiából levizsgázott, filozófia és irodalom melléktantárgyakkal.

Ez lehetővé tette számára, hogy írást tanítson a San Diego State University-n (San Diego Allami Egyetem), míg vezetett magazinoknak és lapoknak írt cikkeket.

1981-ben L.A.-be vonzotta a teljes idős televíziós foglalkozás, és szkript írói karrierbe kezdett. Hamarosan íróból történetszerkesztővé vált, aztán producerré, végül pedig executive produceré (ő bele is szól a dolgokba). "Executive producerként már senki sem ír át téged. Az írói stílusom nagyon személyes és ecentrikus, és csak így védhettem meg

az írásaimat." - J. Michael Straczynski

Termékeny író a 70-es és 80-as években, a 90-esekben pedig még mindig napi tízórányi írással gyakorol. Ő egy olyan "milliomos", aki a megélhetésért dolgozik.

1995 elején a Newsweek magazin kiadott egy Ki kicsodát "az 50 legbefolyásosabb alkotóelméről, akik formálják az elménket a XXI. századba való lépés-kor" - melybe nem meglepően olyanok kerültek, mint Steven Jobs (az Apple egyik alapítója, és újabban a NEXT-é is), Tim Berners-Lee (a World Wide Web feltalálója) és Kevin Kelly (a Wired főszerkesztője). De az összes egyén közül, akik így vagy úgy de beleszóltak a filmezésbe és televíziózásba, csak egy név állott közöttük... J. Michael Straczynski-é.

Sok más megtiszteltetés között három jeles nevezés is található: egy *Writer's Guild Award* (írók céhe díj); egy *Ace Award* a "The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde" TV-

galaktikus drogdealerrel, aki túszt próbál ejteni

Dr. Kyle elárulja, hogy az új nővért vissza kellett küldenie a Földre, miután megtagadta, hogy minbari szülésnél segítkezzen

Carolyn Sykes megvádolja Delennt azzal, hogy elárulta Sinclairt

Delenn Londot vallatja a szavazatáról, ami szerint Sinclairt a vorlon anyabolygóra kell küldeni

Jónéhány színész játszott különböző szerepeket a Babylon 5-ben:

Jim Norton számos első szezonos epizódban jelent meg Ombuds Wellingtonként, és a második szezon Ősi legenda (Confessions and Lamentations) című epizódjában Lazarennt, a halálraítélt Markab doktort játszotta

John Vickery alakította Shai Alit Neroont A harcos hagyatéka (Legacies) és az Egyedül az éjszakában (All Alone in the Night) c. epizódokban, mielőtt Mr. Welles-t játszotta az Amikor leszáll az éjben (The Fall of the Night).

W. Morgan Sheppard kapta a Lélek vadász (Soul Hunter) címszerepét és az Alkonyi ütközetben (The Long Twilight Struggle) G'Sten-ként látható.

David Sage egy embert játszott a Gyülekezésben (The Gathering) és egy centaurit az Áldozatokban (Acts of Sacrifice),

míg Marshall Teague a Fertőzés (Infection), az Egyedül az éjszakában (All Alone in the Night) és a Küzdelmes hétköznapok (A Day in Strife) című részekben jelenik meg.

Mielőtt az árnyak titokzatos ügynökét, Mr. Mordent játszotta volna, Ed Wasser a pilotban egy Guerra nevű személyt alakított, de J. Michael Straczynski nem hajlandó elmondani, hogy a szerepek összefüggnek-e egymással vagy sem.

Amikor Louis Turenne, a színész, aki Draalt alakította az Ismeretlen Hang (Voice in the Wilderness) című

epizódban, egészségügyi okokból nem tudta újra elvállalni az Alkonyi ütközetben (The Long, Twilight Struggle), Staczynski másra osztotta a szerepet, és megígérte Turenne-nek, hogy egy még jobb szerepben fog visszatérni a sorozatba, amikor felépült. A harmadik szezon Egy fanatikus órült (Convictions) című részében Theo testvért játssza.

A Babylon 5 harmadik szezonjának előzetes címét, „Magam lettem a Halál, világok gyilkosa” („I Am Become Death, the Destroyer of Worlds”); a sorozat rajongói először nyelvtanilag hibásnak tartották. Staczynski azt válaszolta, hogy a „Magam lettem” („I am become”) kifejezés tökéletesen elfogadható, ha archaikusan használják, és Tennyson Ulysses-ében is benne van; ebből a versből idézte Sinclair a Gyülekezésben (The Gathering) és Sheridan a Hosszú éjszakában (The Long Night) az utolsó pár sort). A harmadik szezon végleges címe – Ahonnan nincs visszaút (The Point of No Return) – a szezon egyik kulcsepizódjából van.

J. Michael Straczynski többször is elismeréssel adózott a Babylon 5 rajongóinak a sorozatban:

Az úrálomás helye, a Grid Epsilon 470/18/22 a Genie Babylon 5 témájának eredeti helyén alapul: 470. oldal, 18. CAT, 22. téma.

Az állomás fejletlen területeinek (az Alsóvárosnak) lakóit azok után az internetezés után nevezték el (lurkers), akik olvassák a hírleveleket, de sosem támogatják őket,

és az Ismeretlen hang című epizódban szereplő Földi Szövetség hajót, ami megpróbálja megszerezni az Epsilon 3 irányítását, az ftp.hyperion.com Babylon 5 oldal után nevezték el Hyperionnak.

Amikor egy nagyvállalat és egy ásvány eredeti neveit jogi okok miatt el-

mert angyal menti meg. Eljött hát az igazság pillanata. Megtudja hogy ő messiás vagy mártír.

Szembefordította a gépet a legközelebbi árny hajóval. A Fehér Csillag az utolsó parancsa nyomán minden ágyúból, mind a négy csőből, tüzet nyitott és teljes sebességgel az ellenség felé rohant. Abból csak egyetlen másodpercre villant fel a pusztító nyaláb. Egyetlen másodpercre, hogy szépségesen tökéletes ívet húzzon vele. A kozmikus körző nyomában elpusztult minden.

Ericsson szépen, csendben eltűnt. A por úgy szállt odakinn a sötétben, akár a csillagok az égen.

- Követni fogsz a tűzbe? Követni fogsz a sötétbe? Követni fogsz a halálba?

- Igen.

- Hát kövess!

(minbari beavató szertartás)

Írta: Koszper Gábor Szabolcs (algi)

Tudtad hogy?

J. Michael Staczynski több utalást tett a Babylon 5-re egyéb projektjeiben. A Power kapitány és a jövő katonái (1987) (Captain Power and the Soldiers of the Future) Végső ellenállás (Final Stand) című epizódjában Tank, az egyik főszereplő megemlíti, hogy a Babylon 5 Génmanipulációs Telepről (Babylon 5 Genetic Engineering Colony) jön. Egy másik részben, a Villám megidézése 2-ben (The Summoning of Thunder, Part 2) Mentor ezt mondja: „És kezdetét vesi” („And so it begins”), amely szöveget később Kosh nagykövet mond a Babylon 5 első szezonjának záróepizódjában, a Gubóban (Chrysalis). És a legjobb ilyen: Staczynski 1990-ben kiadott regényében, a Túloldalban (Otherside) az egyik szereplő elárulja, hogy a Babylon 5 a kedvenc tévé-műsora!

A sorozat készítése során háromfajta fázisos plazmapisztolyt (PPG-t; Phased Plasma Gun) használtak: részletes alumínium modelleket (az ún. hőspisztolyokat) a közeli felvételeknél; műanyag modelleket, amiket a statisztáknak adnak és távoli felvételekben szerepelnek; és habgumi változatot, amiket akkor használnak, ha a PPG-t elejtik vagy valakit megütnek vele.

Mark Walters kellékes szerint Bruce Boxleitner nagyon örült, amikor megtudta, hogy Sheridan kapitány új fegyvert fog kapni a harmadik szezonban. „Bruce éppen kérdezte: 'Mikor kapunk már valami nagyobb fegyvert? Ugyan van ez a kis rendőrpisztoly, de mikor kapunk már valami nagyobbat?' Nem tudta, hogy már készítettem neki, úgy-hogy azt mondtam: 'Hé, ehhez mit szólsz? Ez elég nagy lesz?'” (Valószínűleg a Fehér Csillagról volt szó.)

A Babylon 5 harmadik szezonjának előzetes címét, „Magam lettem a Halál, világok gyilkosa” („I Am Become Death, the Destroyer of Worlds”); a sorozat rajongói először nyelvtanilag hibásnak tartották. Staczynski azt válaszolta, hogy a „Magam lettem” („I am become”) kifejezés tökéletesen elfogadható, ha archaikusan használják, és Tennyson Ulysses-ében is benne van; ebből a versből idézte Sinclair a Gyülekezőben (The Gathering) és Sheridan a Hosszú éjszakában (The Long Night) az utolsó pár sort). A harmadik szezon végleges címe – Ahonnan nincs visszaút (The Point of No Return) – a szezon egyik kulcsepizódjából van.

A Babylon 5 pilotfilmjéből, a Gyülekezőből kb. húsz percet ki kellett vágni, hogy a 90 perces műsoridőn belül maradjon. A kivágott történetek többek között:

Sinclair szembeszáll egy inter-

adaptációjára a Showtime-on futó "Nightmare Classics" műsorban; egy Academy of Canadian Television and Cinema Gemini Award (kanadai televízió és mozi akadémia gemini díja) a Captain Power and the Soldiers of Future (Power kapitány és a jövő katonái) egyik epizódjáért.

Megkapta a Horror Writer's of America's Bram Stoker Award for Best First Novel (Horror írók Bram Stoker díja legjobb első regényért) a Demon Night című könyvéért, és három Emmy nevezés - és még sok más megtiszteltetés - ha nem is személyesen a nevére szóltak.

Joe már 10 éve az online társadalom aktív tagja. Megosztotta intuícióit a tévésiparral, írással, politikával, filozófiával kapcsolatban és kérdések ezire válaszolt a Babylon 5-tel kapcsolatban.

Az a szint, amilyen mértékben Joe elérhetővé tette magát a rajongóközönség felé, precedens nélküli. Soha ezelőtt nem volt rá példa, hogy egy vezető sorozat producere / írója online képviselte volna magát, vagy ennyire közvetlenül társalgott volna a rajongókkal.

Részleges karrier kronológia következik:

1976-79: a "Mutual Radio Theater" (kölsönös rádió színház) írója. 1979-81: szórakoztatási szerkesztő és felügyelő a KSDO-AM San Diego-i hírrádióban (heti fél óra).

1981-91: a Writer's Digest szkriptíró hivatású cikkírója.

1982: megírta a "Szkript írás nagykönyvét" (complete book of scriptwriting), melyet a Writers Digest Books adott ki. Jelenleg is a szkriptírás univerzális alapművelete.

1984: A Filmation Studiosnak állandó állású írója volt. A "He-Man" rajzfilm több epizódját ő követte el.

1985: A "She-Ra, Princess of Power" rajzfilm állandó írója a Filmation Stu-

diosnál.

1986: 14 szkriptet írt a "Jayce and the Wheeled Warriors"-hoz a DIC Enterprisesnek. Az Elfquest sorozatbibliájának és a pilótfilmjének egyik írója a CBS/Zander Prods-nál. Bemutatott kétötöt, és írt egy sztorit az Alkonyzónához a CBS/Persistence of Visionnak. Az igazi szellemirtók c. rajzfilmhez írt sorozatbibliát, pilótfilmet és epizódokat, ezt a Columbia Pictures, az ABC és a DIC védjegye alatt. 1986: A Power kapitány executive történet tanácsadója a Landmark Entertainment Group cégére alatt.

1987-88: Az Alkonyzóna történet szerkesztője a London Films/CBS International/MGM-UA védjegye alatt. 1987-92: A "Hour 25" házigazdája, mely egy kétórás sf talkshow a KPFFK-FM-en Los Angelesben.

1988: Megírta a "Demon Night" c. regényt, melyet az E P Dutton Publication adott ki. Legjobb első novellára jelölték a Bram Stoker díjra. A Batman (szerintem a rajzfilm – a ford.) pilótfilmjének és bibliájának írója az ABC/Nelvana Entertainment cégére alatt. 1988-89: Több epizódot írt, köztük a főműsoridőben sugárzott halloween-i különkiadást az Igazi szellemirtókhoz. A sorozatot jelölték a legjobb rajzfilm sorozat Emmy díjára 1990-ben. 1989: Megírta a "Tales from the New Twilight Zone" (mesék az új alkonyzónából) válogatást, mely a Bantam/Spectra Books által kiadott írásainak gyűjteménye. Megírt két egyórás adaptációt a "Nightmare Classics" műsorhoz (Klasszikus Réalmok avagy Réalmom Klasszikusai) a Think Entertainment/Showtime kiadásában. Dr. Jekyll és Mr. Hyde különös esetét jelölték az írók céhe asz díjára.

1989-90: a "Jake and The Fatman" executive sztori konzultánusa.

1989-91: Kifejlesztette a "V: The Next Chapter"-t (a következő fejezet) a WB-nek.

1990: E P Dutton kiadta az "Othersyde" c. regényét.

1991-92: A Gyilkosság a hobbi két szezonjának tanácsadó producere volt (CBS/Universal). Számos epizódot írt.

1993: Tanácsadó producere a "Walker, Texas Ranger" c. sorozatnak (CBS/Cannon).

1993-98: A "Babylon 5" alkotója, írója és executive producere.

1995: Megírta a "Guardians" SF sorozat pilotját.

1996: Kiadta a "The Complete Book of Scriptwriting" új kiadását. (szkript írás nagykönyve)

1999: A "Crusade" alkotója, írója és executive producere. Tíz epizódot írt, összesen 13 epizód készült el, amikor a sorozatot pénzügyi és egyéb okokból felfüggesztették.

Joseph Michael Straczynski az Emmy díjas televízió-sorozat, a Babylon 5 megteremtője, két Hugo díj tulajdonosa a Legjobb Drámai előadásért, valamint a Szaturnusz Díj (Saturn Award), a Jövő látomása Díj az Úr Határai Alapítványtól (Space Frontier Foundation), és sok egyéb díj birtokosa, beleértve az amerikai tudományos-fantasztikus írók által kiadott Ray Bradbury díjat, melyet előtte csak James Cameron kapott meg. Miután több mint 500 cikket és novellát írt, melyek híres magazinokban és gyűjteményekben jelentek meg, a Science Fiction Age a "sci-fi Tolsztoja"-nak nevezte. Látnoki életútján kb. 200 TV-sorozat epizódot, hét tévéfilmet (pl. a The New Twilight Zone, vagy a Gyilkosság a hobbi számára), tizenkét TV-játékot és tizenkét rádiódramát alkotott meg. Az új, tizenhárom részből álló, félórás Internet antológia-sorozatát, a City of Derams-t, jelenleg a scifi.com terjeszti.

Straczynski Projektjei

(a B5-ön kívüli, a magyar rajongók számára talán kevésbé ismert projektjei)

áttekintés:

Jeremiah

A Showtime Networks hivatalosan zöld fényt adott 2002-re a Jeremiah képregény TV-s adaptációjára. A sorozat főszereplője Luke Perry (Beverly Hills 90210) és Malcolm-Jamal Warner (Malcolm & Eddie). Russel Mulcahy (Hegylakó) rendezte a két órás premiert. A rajongók kedvence, J. Michael Straczynski (Babylon 5, Rising Stars) írta a pilotfilm forgatókönyvét és ő a sorozatvezető és az executive producer Sam Egan (Végső határok) társaságában.

A Jeremiah a Platinum Studios díjnyertes képregény sorozatán alapszik, melyet Hermann Huppen, belga író írt. Perry játssza Jeremiah-t. Cohen mondta: "Hátborzongató, hogy ennyi tehetséget hozhatunk össze, hogy kiterjesszük az erőnket és minőségi Sci-Fi programot biztosítsunk."

A 20 epizódból álló sorozat 2002 elején debütált. A Jeremiah-t a Jeremiah Productions Inc. támogatja a Lion's Gate Televisionnal és a Platinum Studioszal együtt, és az MGM Worldwide Television Distribution terjeszti. Ez az új sorozat az MGM és a Showtime között olyan sikeres együttműködés folytatása, mint amilyen a Csillagkapu és a Végső határok c. SF sorozatok voltak, akárcsak amilyen a nagyon várt Leap Years lesz, mely július 29-én fog debütálni.

Az executive producerek között van továbbá Luke Perry, Joe Dante (Chip katonák), Michael Finnell (Chip katonák), Rosenberg (aki kifejlesztette a Sötét zsaruk filmet), Ervin Rustemagic és Gregory Noveck (akik Rosenberggel együtt sok élő show-nak a producere). A Showtime kreatív producerei John Vasey és Randy Runkle. MGM kreatív executive-ja Craig Roessler.

A Jeremiah egy posztapokaliptikus jövőben játszódik, egy évtizeddel azután, hogy egy halálos vírus elpusztította

pár évnek. Nyugodtan feküdt a döntött ágyon, mikor szólították. Ezúttal nem a hídra. Nem tudta, hogy már aludt-e vagy csak most feküdt-e le. Nem is érdekelte.

A bolygó körüli törmelékben megtalálták az egyik támadó rakéta darabját. Egy karral beemelték a fedélzetre. Néhány minbari a vizsgálatával volt elfoglalva. Érdekes módon természetes közetnek tűnt. Kormeghatározással kezdték. Az adatok szerint a támadófégyver jóval régebben keletkezett, mint az elpusztított bolygó. Ericsson agyába végleg befészkelődött a félelmetes fekete pók. Elege volt. Véget kell vetnie a rémálmoknak!

Visszatért nyughelyére. Visszaemlékezett gyermekkorára. Egyszer már sikerült megszabadulni a félelmetes póktól, mely folyton utat talált az álmaiba. Igen. Egyszer a kertjükben talált egy kaszáspókot. Először megijedt tőle, de mikor látta közeledni, már nem félt. Annyira nem félt, hogy először nem ölte meg. Szórakozásból egyenként tépte le a lábait. Szórakozott azon, hogyan botladozik esetlenül egy ilyen undorító, félelmetes lény. Nem gonoszásból tette. Csak bosszúszomjas volt a rengeteg rémálmom miatt. Soha többet nem tette meg, de ezáltal eltűntek az álmai. Azóta tértek vissza, hogy csatlakozott az Anla'shokhoz. Elege volt. Álmos volt. Végre rendesen ki akarta aludni magát. Az ágyat vízszintesre csapta, majd keresett pár lábnak megfelelő alkalmatosságot és alátámasztotta. Lefeküdt. Kisé új érzés volt neki, ahogy a fejébe szállott a vér. Ezúttal úgy aludt, mint a tej.

Ki volt pihelve, mikor a hídra hívták. Hívás érkezett. A képernyőn Sheridan kapitány rég látott arca jelent meg, mellette Entil'zha állt, mögöttük pedig az El Nem Kötelezett Világok Ligája. Így még sosem látta őket. Talán csak annak idején, mikor a dilgar fajt elpusztították. Nagy siker volt. Akkor

még épp túl fiatal volt hogy bevonulhasson. De emlékszik a híradásokra. Kipusztították a dilgar faj minden egyes egyedét. Nem volt köztük civil, mint a minbarik között. Az ugyanolyan rémes ellenfél volt, mint az Árnny.

Rettenetesen érezte magát a gyűrött, teleizzadt egyenruhában. Belülről érezte, hogy szörnyen van, de kívülről makulálatlanul nézett ki, mint mindig. Magassága tekintélyt sugárzott, vállalai erőt, tekintetében keménységet lehetett látni.

Megkapta a fájlt. Megkapta a parancsot. Eljött az igazság órája. Akárcsak akkor, a dilgari küzdelem után. Miután kipusztították a bolygó lakosságát, több faj szülőttjét is betelepítették. A fajoknak térre volt szükségük az élethez - mondták. Igazából sosem értették meg, hogy miért volt olyan harcias ez a faj. Csak később. Akkor sem maguktól jöttek rá. Egy kis segítség kellett: több millió halála. Azért vált minden polgár, paraszt és gyermek katonává, mert ez volt az egyetlen túlélési esélyük a fajuk számára.

Ezt tették az emberek is két éven át a minbari gyilkoló gépek elől menekülve. Életet életért. Ha egyetlen minbari cirkáló pusztulásáért tucatnyi hadihajónak kellett megsemmisülnie, akkor tucatnyi semmisült meg. De aztán eljött a vég. Ericsson kiadta a parancsot az útra, a találkozópontra felé. A négy kísérőhajója és ő között nem folyt beszélgetés, semmilyen információcsere. Mindenkinek tudta, mi a dolga. Csak szó nélkül teljesítették a parancsot.

Az utolsó pillanataiban még látta a világuirt. Tele volt csillagokkal, akárcsak a Végső Front. Akkor is tele volt tűzdelve az ég csillagokkal: mindegyik csillag egy ugrókapu volt, mely halálosító piranhát szült. Aztán minden csillag az égen egy robbanás. Emlékezett a Bibliára. Csak egyféleképpen tudhatja meg, hogy messiás-e. Ha leugrik a templomról, repülni fog a felhők között,

erősebb fajfenntartási ösztönt is. Ezúttal ez nem vágyban jelent meg, nem kellemes bizsergés volt, hanem feloldhatatlan görcs a tarkóban és nyilalló fájdalom a halántékban. Ezek az érzések pedig arra ösztönöztek minden értelmes humanoid lényt, hogy megfékessék ezt a félelmetes szörnyet. Látták, hogy nincs menekvés. Támadni kellett. Ölni. Ahogy az emberek érezték, hogy a tenyerük viszket, mert fojtaniuk kell, úgy viczorodtak el a drazik vérre éhezve és kordult meg a pak'ma'rak gyomra a sok halálra gondolván. A szonda kamerája kozmikus sebességgel száguldott keresztül a fekete felhőn. Semmi remény nem volt arra, hogy áthatol. A Fehér Csillag kapitánya már kérte is volna, hogy kapcsolják ki a képernyőt, mikor kibukkant a még sértetlen bolygó. A szonda fékezett kis rakétaival és kameráját a felhő felé fordította. Fényjelenségeket lehetett látni a belsejében. Mintha villámlott volna. Aztán nyilvánvalóvá vált, hogy torkolattűz volt az. Roppant fekete tűk röppentek ki a felhőből a bolygó felé. A képernyőn aprónak tűntek a tűk, de kicsinek látszottak a bolygó földrészei is. A fojtott fényű torkolattűznél sokkal nagyobb villanásokkal érkeztek meg a lövedékek a planétára. A légnomás szép fehér gyűrűi nőttek a felszín felett. A szonda figyelte a robbanás erejét. A lövedékek nem robbantak fel. Mélyebbre fúródtak. Mélyebbre és mélyebbre. Kilométereket, mérföldeket, tucatnyit süllyedt megállás nélkül. A bolygó belseje forrongott. Percek alatt törtek ki a halottnak hitt vulkánok, a nyugvók egyszerre robbantak fel és újak születtek. Földrészek törtek darabokra, szigetek tűntek el és születtek. Az óceánok elöntötték a szárazföldeket, a tengerek halai felfordulva úsztak a felszínen, a tavak felforrtak, a folyók új medreket kerestek. A bányák kigyulladtak, a barlangok beomlottak, telepések haltak meg.

Lassanként a harmadik földrész is kettérepedett. Kettévált a sérthetetlennek hitt kupola. Igen, vorlonok is haltak meg. Az ősz próféta, a volt járőr boldogsággal volt fültanúja a halhatatlannak pusztulásának. Gyűlölte őket, ahogy mindenki más is. Erdőtűzek söpörtek végig, falvak váltak porrá, emberek hamuvá. A földkéreg tojáshejként repedett meg. Végül minden kapcsolat megszakadt a Fehér Csillaggal. Nem érkezett több adás tőlük. Elkönnyvelték a halálukat.

III. Halál

- A halálomról szóló híresztelések erősen túlzóak.
(Mark Twain)

A kapcsolat helyre állt, az állomás monitorján újból megjelent Ericsson fáradt arca és elnyűtt egyenruhája. De Ericsson már meghalt Entil'zha Delenn-nek és Sheridannek. Delenn nem ismerte a Bibliát. Sheridan valószínűleg nem is büszkélkedett vele élete végéig. A nagy emberek nem árulják el, milyen okosak, arra mások jönnek rá. A Halálköd elvonult. Nem hagyott semmit, csak az agyonszabdalt bolygót. A hajó kapitánya örült annak, hogy nem ismerte a bolygót. Annak, hogy nem tudta, hogyan nézett ki eredetileg. Örült, hogy nem kell sírnia a szigorú, fegyelmezett legénysége előtt. Kiadta az utasítást a környék megvizsgálására, mielőtt visszavonult volna a barakkba. Azon gondolkozott, hogy azért egy pillanatra látta azt a kis bolygócskát. Kék volt. Gyönyörű kék, akár csak a Föld. Fehér báránnyelűk úsztak az égén. A zöld között sok ronda sárga sivatag is virított, mégis gyönyörű volt. Annyira tetszett neki a látvány, hogy most utólag megroggyant a térd. Eszébe jutott, hogy vége. Ennek vége. Pedig azt hitte magáról, hogy már megkeményedett. Valójában fogalma sem volt a keménységről. Ahhoz még el kellett volna telnie

a világ felnőtt lakosságát csak azokat meghagyva, akik még nem érték el a pubertás kort. Most a 20-as éveikben a legidősebb túlélők között van Jeremiah és a színes bőrű, de cinikus Kurdy. Jeremiah személyes küldetésen van, hogy megkeresse a Valhallát, ahol az apja szerint találhat még túlélőket. Jeremiah a társával, Krudy-val együtt új területeket fedeznek fel és más fiatal, felnőtt csoportokat fedeznek fel; egymással szemben álló társadalmi csoportokat. A szezon nyitó folyamán Jeremiah kisebb személyes küldetése megváltozik, mikor felfedezi, hogy egy szervezett túlélő csoport megpróbálja vezényelni a békét a különböző csoportok között és megakadályozza a vírus visszatérését.

Meglepetés projekt (Surprise Project)
(Frissítve: 2001. szeptember 19-én)

2001. februárjában Straczynski említett egy „harmadik, meglepetés-projektet”. Bejelentésének értelmezése alapján ez nyilván egy televíziós projekt lehetett.

Miután figyelembe vette saját időbeosztását, Straczynski úgy döntött, hogy félreteresi a projektet és később folytatja, amikor majd lesz ideje megfelelően csinálni, és nem fogja túlterhelni önmagát. 2001. júniusának végén, amikor Straczynski munkabeosztása enyhült kissé, újra szóba került a terv. Straczynski a legutóbbi projektre szeptemberben írta alá a szerződéseket. Még nem világos, hogy ez vajon az előzőekben említett „meglepetés projekt”-e

vagy pedig más tévés-terv.

Rising Stars
(Frissítve: 2002. január 09-én.)

A Rising Stars a Top Cow Comics – az Image Comics egy részlege – által kiadott, 24 részes képregénysorozat, Joe's Comics impresszummal. Igen, JMS-nek mostmár saját képregény impresszuma van. A történet annak a 113 embernek az életét kíséri figyelemmel, akik még anyjuk méhében voltak, amikor egy rejtélyes „villanás” eltalálta a városukat. Ahogyan a gyermekek cseperednek, különféle természetfeletti képességeket kezdenek mutatni. Straczynski a történetet a való világ nézőpontjából közelíti meg. Vajon milyen jó dolog lehet sérthetetlennek lenni, ha egyszer nem tehetsz mást? Hogyan fizetnek meg, ha jelmezes bűnüldöző akarsz lenni? És mi van akkor, ha egyszerűen csak egy normális életre vágysz? Hogyan védi meg a kormány a normális embereket anélkül, hogy azoknak az emberi és szabadságjogait csorbítaná, akik rendelkeznek ezekkel a különleges képességekkel? A történetet háromszor nyolc részben kísérhetjük végig. Straczynski egy előbemutatónak szánt történetet, egy ún. „0.” kiadást, valamint egy „½.” kiadást is készített. A 16. kiadás 2001 augusztusában jelent meg „Selah” címmel. A 17. kiadás „Time Passes” pedig 2002 januárjában látott napvilágot. Az első nyolc kiadást a Rising Stars: Born in Fire c. illusztrált regény gyűjti

egybe. A második ilyen regény megjelenésének időpontja egyelőre kérdéses.

Rising Stars játékfilm

Straczynski képregénye a vászonra lép.

Egy, a jelentések alapján millió dolláros üzlet keretében, Joe Straczynski leszerződött az MGM-mel és az Atlas Entertainment-tel az esztleges Rising Stars trilógia első képviselőjének legyártására. A film a Rising Stars képregénysorozat első részei után Born in Fire névre lesz keresztelve. Ugyanazt az anyagot dolgozza majd fel, amit az első nyolc képregény-kiadás.

Premier: MGM gyors iramban akarja felkészíteni a projektet egy 2002. indulásra.

A folytatás: Ha a legelső film sikeres lesz, Straczynski számításai szerint a következő kettőt már egyidejűleg forgatják majd le.

Midnight Nation

(Frissítve: 2002 március 05-én)

A Midnight Nation egy 12 kiadásos sorozat, amelyet Joe's Comics impreszsummal adnak ki. Hozzáférhető a 1/2. kiadás is.

A főszereplő, David Grey egy olyan emberek által lakott világban találja magát, akik a hasadékok közé csúsztak. Ők azok a figyelemre méltatlan, elfeledett, kiszolgáltatott emberek, akiket a társadalom megtagadott. Végző soron észre kell venniük, hogy senki sem látja őket többé. Ezek az emberek ugyanabban a világban élnek, mint mi, de csak azokra a dolgokra tudnak kölcsönhatni, amelyeket kidobtak és elfeledtek. Hogy David Grey miért is tartózkodik ezen a helyen, az már egy sokkal sötétebb téma. Egy Laurelként emlegetett, rejtélyes nő kalauzolja őt a küldetésén, hogy elkerülje a szörnyű végzetet.

A Midnight Nation egy sokkal allegorikusabb történet, mint a Rising Stars. Elgondolkodtat azon, hogy ho-

gyan bánnak az emberek egymással, és hogy miként felelős valaki a cselekedeteiért... vagy éppen tétlenségéért.

A 10. kiadás 2002 február 27-én látott napvilágot, „Drifting Away” - [Elszivárgás v. Elszivárogni] címmel.

Dream Police

(Frissítve: 2002 március 07.)

Joe Straczynski egyetlen kiadás megírásával próbálta illusztrálni a Dream Police [kb: Álomrendőrség], egy képregény antológia ötletét, amelyet a Joe's Comics jelentetne meg. Néhány egyéb cím, amelyet ennek a sorozatnak szántak: „Eccentric Tales” [kb: Bizarr történetek], „Joe's Comics Presents” [a Joe's Comics bemutatja], valamint „Tales of Joe” [Joe meséi]. Straczynski és a Top Cow Comics viszonyának felbomlásával (amely a Joe's Comics impreszsumot is sírba küldte), úgy tűnik ez a sorozat sohasem lát majd napvilágot. Akárhogyis, a Top Cow-nak megvan minden joga arra, hogy a már meglévő egy szál részt kiadja.

Delicate Creatures

(Frissítve: 2002 január 16-án)

A Delicate Creatures [kb: Érzékeny élőlények] egy 56 oldalas, keményfedeles illusztrált regény, amelyet Straczynski úgy ír le, mint „egy fantasztikum-könyv, fogakkal”. Ennek a prózai és költői történetnek minden második oldalán mesteri rajzokat láthatunk Michael Zullitól, Steve Firchow színészesében.

Ezt a könyvet a Top Cow adta ki. 2002. január 16-án került a közönség elé \$16.95 dolláros fogyasztói áron. A legelső nyomatok száma 16,000-ben lett meghatározva.

A Top Cow elég szűkszavúnak bizonyult a sztorit illetően, csak annyit mondtak, hogy "Modern mese egy gyönyörű kastélyal és különleges karakterekkel". Renae Gerlings szerkesztő sem

Talán jó lenne távolról ugrani. - Rendben. Most azonnal ugrunk. Ahogy a látóterében megjelent az ismert villanás, mely lyukat ütött abba a bizonyos vörös tűzfalba, mely elválasztotta őt és hajóját a valós úrtól, Ericsson megemelte feszült testét az ülésben a túloldalon lévő ismeretlenül való félelmében. Ahogy hatalmas méretűre ugrott robbanásszerűen a különös, világok közti kapu szerepét játszó örvény, a kapitány úgy érezte magát hirtelen a székében, mint az előbb a pókháló közepében. És most a hajója irdatlan sebességgel zuhant át a kapun a félelmetes valóságba. Talán még sosem félt ennyire attól, ami a túloldalon várta. Nem látszott rajta, csak a hideg verejték gyöngyözött a homlokán. A legénységnek meg amúgy sem lehetett fogalma arról, mi az az izzadság. Nem is számított, mert a lojalitásuk megkérdőjelezhetetlen volt.

A rémes nagy lyukon átzuhanó gépezetre a túloldalon a szörnyűséges valóság várt. A látómező közepén volt a távoli planéta helye. A rémséges háló szövetén túl valóban egy óriási pókot lehetett látni. Ericsson rémálma úgy tűnt, valóra vált.

Igazából gyerekkorában sikerült megszabadulnia ettől a rémséges vizsziatérő álomtól. Apja feddése óta minden éjjel látta azt a rémálmot. S mikor enyhülni kezdett, akkor általában találkozott eggyel a pincében, a kertben vagy a padláson. Nem kellett ahhoz igazi pók, elég volt bármi, ami nagynak látszott az ő szemében és négyenél több lába volt. Egy ilyen sokktól mindig vizsziatértek a rémálmai. Senkinek sem beszélt róla, ez a személyes problémája volt. Talán szégyellte, talán csak nem akarta, hogy az apja csalódjon saját magában. Sokáig tartott, mire sikerült legyőznie a félelmét. De most teljesen eluralkodott rajta a sokkoló kábulat. A távoli bolygó helyén egy forgó, ör-

vénylő, fekete füstöt látott, melyen, mint a csillagok az égen, csillámlottak az energianyalábok. Az egész úgy nézett ki, mint valami fekélytől feketéllő gómor, mely görögösen rángatózik az emésztett táplálékon. Ez a táplálék pedig nem más volt, mint egy több millió lakosú bolygó. A kapitány legutoljára gyermekkorában érzett ekkora félelmet. Ezúttal viszont a félelemmel párosult az indokoltság bizonyossága. De tudta, hogy követnie kell Entil'zha Deleenn utasításait:

- Közelebb! Vigyen közelebb! Teljes gőzzel előre, csak a parancsomra lassítsanak! És lépjenek kapcsolatba Entil'zha Deleenn-nel a Babylon 5-ön!

- Igenis, kapitány.

Miközben a 24. Fehér Csillag szélésében közeledett a sötétség rágtá bolygóhoz, az üzenetek a hajó és a híreshírheht állomás között a napszélnél is gyorsabban szárnyaltak a tachyonok hullámain meglovagolva. Ericsson talán túlságosan is közel vitte a hajóját, mire kiadta a parancsot egy szonda elindítására. A képek egyszerre jelentek meg mind a hajó mágikus képernyőjén, mind az állomás stratégiai szobájának képernyőjén.

A képek megdöbbenést és rémületet keltettek mindenkiben, aki figyelemmel kísérte. Nem kellett ehhez gyermekkori szorongás vagy félelem, a látvány és az amögött rejtőző sötét, aljas szándék nyilvánvalósága, felfogása elegendő volt ahhoz, hogy aktiválja nem csak az egyes egyének saját halálfélelmét, de az

alatt. Az anekdota szerint Sinclair úgy vette le a lábáról egyszer Delennt, hogy bevallotta: a háború után akárhányszor találkozott minbarival, türtőztetnie kellett magát, hogy ne essen neki pusztá kézzel. Vajon mi lehetett közöttük? És hogy engedhet meg magának egy Entil'zha egy ilyen kapcsolatot? Vagy akár csak egy őrszem? Vagy egy a két-százak közül?

Diszkrétén nyílt ki a parancsnoki híd ajtaja, a két legközelebbi minbari tisztelettudóan fordult el műszereitől egy pillanatra, hogy biccentsen. A többi ugyanúgy észrevette, de nem törődtek vele. A dolgukat végezték, életük a szolgálattal volt egyenlő. A hídon az összes minbari irtózott attól, amihez közeledtek, amit elfogni kívántak, mintha a génjeikbe lett volna kódolva, pedig még sosem látták, fogalmuk sem volt mi az. Ennek ellenére nagyon is hajlandóak voltak megközelíteni az Árnyak rémséges tűzértségét: a szolgálat az életük. Ez igaz volt a kapitányukra is, hiszen az utóbbi pár évben már több időt töltött Minbaron, mint otthon, az Egyesült Amerikában. Igazság szerint otthonának is a Minbart nevezte, nem pedig New York-ot. A Föld csak a szülőhelye, nem oda vágyik vissza, mikor néha teljes hónapokig repül az űrben. Persze megváltozott a helyzet, mióta tavaly megkapta ezt a remek gépet. A Fehér Csillag. Mindig így hívta, sosem szívlelte a számozást. Azt csak egy hívójelnek tekintette.

A legutóbbi parancs szerint egy közeli lakott bolygónak kellett utánanéznie. Állítólag az Árnyak megtámadták. Nem tudni mi történt, ezért ő felkészült az összeütközésre. A hajón mindenki tudta, mit jelent egy közvetlen összeütközés szemtől-szembe az Árnyakkal. Nem tudnak nyerni. Esélyük persze volt, de a legénység új volt és tapasztalatlan, a hajó pedig még nem látott csatát. Tulajdonképpen félt Ericsson. Egy olyan hajón szolgált, melynek célja a

diadalok kivívása volt a csatákban, de ilyen ellenféllel szemben nem volt esélye. Ha esetleg egy végső leszámolásra kerülne sor, akkor valószínűleg ott hagynák a fogukat. Nem tudta, hogyan szolgálhatná az Egyes Számút. Igen, az Egyes Számút. Ő angolul gondolkozott. Rossz szokásnak tekintette, és folyton emlékeztette magát, hogy minbari nyelven gondolkodni sokkal inkább megéri egy Fehér Csillag parancsnokának, de valamiért sehogy sem sikerült. Talán a szíve nem vitte rá. Talán csak szükség volt valamilyen rossz szokásra. Űrben dohányozni, szolgálatban pedig inni nem szabad. Nem mintha ez szükséges akadály lenne, az Őrszemeknek általában nem volt szükségük ilyen tiltásokra a különféle élvezetektől absztinens életre. Valóban élvezetmentes volt ez az élet, de az Őrszemek, még az emberek is nagyon értékesnek tekintették az ilyen életet. Értékesnek addig, amíg van értelme. Ericsson tudta, miért jött létre az Anla'shok. Hogy híreket gyűjtsön, pletykákat hallgasson, információkat gyűjtsön. Nem értette Valen proféciáját. Nem értette, miért az Őrszemek vívják meg a végső küzdelmet. Nem értette. Ericsson helyet foglalt a parancsnoki székben. Az ablakon át látta a hiperteret. A vérgőzös fekete füst, mely sodort és örvénylett, minden alkalommal csodálattal töltötte el. A villanások talán elvakították volna, ha nem fényérzékeny a parancsnoki híd ablaka. Most azonban nem volt olyan csodálatos. Sejtette, mi vár rá ennek a vörös falnak a túloldalán, a valós térben. Azért ébresztették, mert megérkeztek a helyszínre.

- Helyzetünk? - kérdezte a kapitány minbari nyelven.
Az első tiszt rezignált hangon válaszolt:
- Kijelölt célpontot biztonságos távolságban megközelítettük. Uram!
- Igen?
- A bolygó felől különös jeleket fogok.

árult el túl sok részletet mikor a Newsarama a kiadványról kérdezte: "A fő karakterek egy kastély falain belül élnek és az ott lakó Hercegnőt figyelik mikor annak országát megtámadják" - mondta Geerlings. "Egy történelmi eseményen alapszik a történet, de fantáziaszülte elemekkel tarkított és enyhén sötét hangulatú. Nagy elszakadás a Rising Star-tól és a Midnight Nation-tól, de Joe már máskor is megmutatta írói sokoldalúságát. Ez most egy újabb példa rá, melyre büszke lehet, mi pedig arra vagyunk büszkék, hogy mi adhatjuk ki. Michael Zulli, aki egyébként nagy Straczynski rajongó, a legjobb választás volt, hiszen jóval több tapasztalata van ezen a téren mint a legtöbb művésznünknek."

Ebből valószínűleg nem sok derült ki a történetet és a karaktereket illetően, de a Top Cow küldött néhány képet és karaktervezérlatot is ízelítőül. Az 'egy kép felér ezer szóval' szemlélésben kattints a következő képekre, hogy láthass 7000 szót a Delicate Creatures-ból... <http://www.comicon.com/ubb/Forum13/HTML/000082.html>

Babylon 5 illusztrált regény

(Frissítve: 2001 május 16.)

Straczynski egy független, Babylon 5 témájú illusztrált regényt ír a Wildstorm számára. 2001 vége felé esedékes. Straczynski jelenleg egy olyan történetet tervez, amely a „War Without End” [Végtelen háború <3.16-17>] eseményei előtt játszódik. Szerepel benne Sinclair és Sheridan is, foglalkozik a Mars-sal a Minbarral, a Babylon 5-tel, valamint egy összeesküvéssel.

A csodálatos pókember

(The Amazing Spider-Man)

Joe Straczynski írja a Marvel képregényt: <http://www.marvel.com/comics/characters/spiderman.html>

Joe Straczynski írja jelenleg a Marvel Comics „Amazing Spider-Man” c.

képregényének történetét. Straczynski indulásképp bevezette Ezekiel karakterét, aki mindig megváltoztatja a módot, ahogyan Peter Parker saját magára és a Pókemberre tekint. Peter magánéletébe is hozott némi változást, valamint bevezetett egy új ellenséget, melynek a neve Morlun. Straczynski kockázatot akar vállalni, kísérletezni, és megpróbálni Peter Parkert átültetni a 21. századba. Peter Parker életének egyik legnagyobb meghasonlására derült fény: May nagynéni rájön, hogy ő Pókember! A 37. és 38. kiadás tárgyalja ezt a meglepő fordulatot.

Straczynski sztoriterve megszakadt a 36. kiadással. A Marvel Comics arra kérte ugyanis, hogy jelenítse meg a szeptember 11-i terrortámadást az „Amazing Spider-Man” oldalain. Joe csak azután fogadta el a kihívást, miután a történethez megjött az ihlet. John Romita Jr. volt a rajzoló és J. Scott Campbell készítette a borítót.

Straczynski folytatja? Joe Straczynski eredetileg 12 kiadáshoz írt alá, de a Marvel Comics a 42. rész írójaként is feltünteti őt, amely már a 13. [JMS által írt] kiadás lenne.

Polaris

(Frissítve: 2002. február 16-án)

J. Michael Straczynski a SciFi Channel egyik sorozatát, a Polarist szerkeszti és készíti.

2002. február 14-e óta két forgatókönyvet nyújtott be.

City of Dreams

(Frissítve: 2001. március 21-én)

A City of Dreams [Álmok városa] egy 13 részes audiodráma-antológia sorozat [Úgy kell elképzelni, mint azokat a folytatásos történeteket régen a rádióban – a ford.] amit Straczynski a SciFi.com Seeing Ear Theatre-je számára ír. Bárki, aki rendelkezik Real Audio playerrel, ingyen meghallgathatja. Eddig nyolc epizód jelent meg. A legfris-

sebb a „The Alpha and Omega of David Wells” [kb. David Wells élete és halála] 2000. február 1-én. Magyarázatokkal ellátott linket találhattok a City of Dreams weboldalon: <http://www.scifi.com/cityofdreams>

JMS még három további epizód számára adott be forgatókönyveket. A következő epizód címe „Dream Police” [Álomrendőrség] lesz. Sajnos a show jelenleg szünetel.

Mestermunka (Mainstream Novel)
(Frissítve: 2001. szeptember 19-én)

Joe Straczynski egy új regényen dolgozik, amit ő úgy ír le, hogy „igazi mestermunka”. Kb. félig készült el vele, mivel 2001. szeptember eleje óta több időt szentel egy regény faragására, mint egy forgatókönyvre. Az első 100 oldalt hússzor írta újra.

Középkori színdarab (Medieval Play)
(Frissítve: 2001. március 26-án)

Joe Straczynski már jó ideje dolgozik egy középkori színdarabon. Úgy gondolja, a téma miatt soká fog tartani befejezni.

Technomágus-trilógia
(Frissítve: 2001. december 17-én)

Jeanne Cavelos, a The Shadow Within [kb. Árnyak közt] szerzője, megírta a The Passing of the Technomages-t [kb. A technomágusok távozása] Joe Straczynski útmutatásai alapján. A három rész címei: „Casting Shadows”, „Summoning Light” és „Invoking Darkness”. Már hozzáférhetőek.

Ezen interjú keretén belül bepillantást nyerhetünk JMS életébe; elmeséli hogyan jutott ideig.

PLUME: Milyen vidékről származol?

JMS: Pattersonban, New Jersey-ben születtem és nagyrészt ott is nevelkedtem. A családom egyik helyről a másik-

ra vándorolt a gazdasági kilátásokat és munkát követve, új lehetőségek után kutatva, úgyhogy a szünetektől függően évente minden 6. hónapban iskolát, főiskolát, általános iskolát, gimnáziumot váltottunk. Jersey-ben, Kaliforniában, Illinoisban, Texasban nőtem fel... valahogy így.

PLUME: Nehéz lehetett...

JMS: Nehéz volt. Ahogy egyik helyről kerültem a másikra - megérkeztem, és valójában nem is volt értelme barátokat szerezni tudván, hogy hathavonta, vagy néha még hamarabb már megyünk is tovább, és akkor ők el fognak tűnni. Ez visszahúzó embert faragott belőlem. Az egyetlen dolog, amit már nagyon korán felfedeztem, az az volt, hogy bár jóllehet városokat, iskolákat, államokat váltunk, a könyvtárakban lévő könyvek mindig ugyanazok maradtak. Ugyanaz volt a borítójuk. Ugyanazok voltak a szereplők. Úgy mehettem be meglátogatni azokat az embereket a könyvtárba, mintha ismertem volna őket. Ettől kezdve már egész fiatalon elkezdtem sok időt tölteni az iskolai könyvtárban. Mire 11 éves lettem, már végigjártam a felnőtté válás útját, és itt kezdtem el legelőször igazából felfedezni a sci-fit.

PLUME: Akkoriban melyik műfaj volt a kedvenced?

JMS: Minden bizonnyal a sci-fi. A Lensman könyvek E. E. (Doc) Smith-től. A Gyűrűk Ura inkább a fantasy világába tartozott, de azt is felfedeztem. Rengeteg minden Arthur Clarke-tól, ugyanígy Ray Bradbury-tól. Az első Bradbury könyvek, amiket olvastam az R Is for Rocket és az S Is for Space voltak. Sok futurisztikus úrcucc tűnt vonzónak a sci-fi irányából, úgyhogy ez volt az én első valódi megkeresztelkedésem a műfajban.

PLUME: Akkoriban is írtál?

JMS: Mindig tudtam, hogy író leszek. Soha nem kételkedtem ebben. Nem emlékszem arra, hogy valaha is ne tudtam volna - ezért tudtam, hogy fel kell készi-

ek nem voltak bűnösök, nem tettek buzaságot, semmi rosszat nem követtek el, egyetlen hibát sem vétettek. Még útban sem voltak, egyszerűen csak nem érdekelte őket senki. Kivéve a sajátjaikat.

II. Sötétség

- *Nincsenek legyőzhetetlen seregek.*

(Sztálin)

Ericsson egy túlméretezett, ragacsos, fehér pókhálóban ébredt. Megpróbált felkelni, minél kevesebb testrésszel hozzáérni, de ahogy rángatózott, pörgött-forgott, egyre inkább belebegabalyodott a hálóba. Most már nem egyszerűen feküdt rajta, hanem bele is volt tekeredve. Úgy minden végtagja, ahogy a feje és a törzse is. Sőt, azt is tudta, hogy ezzel az erős kilengéssel felriaszthatta a háló tulajdonosát. Tudta, hogy a vezérfonál megrezdült, mint valami csengő, hogy hívja a rettenetes szörnyeteget. Valóban: a három méteres hosszúságú szőrös test fürgén mászott nyolc lábán előre. Ötödik pár mellő tapogató lábai, melyek rövidebbek voltak a többinél végigsimogatta a férfi testét. Durván, nem finoman, sok részt kihagyva, de egy ilyen méretű idegenszerű testrészek nem csak a közelsége, de a pusztá létezése is megháborítja az emberi képzelőerőt és veszélyezteti az elme épségét.

Ericsson még soha életében nem érzett ilyen félelmet. Egész testében remegett. Bőre alól ömlött az izzadság. A pók elindult, ahogy roppant, szőrös lábaival végigtrappoljon a kicsinek és törékenyek tűnő testen, majd mikor a förtelmes lénynek az a része, melyet Ericsson a seggének hívott volna, fölé emelkedett, hogy undorító fehér lötyyöt spricceljen az áldozat testére. A szuverén erőt szimbolizáló fekete egyenruhát ragacos gubó fedte be.

A férfi rémülten pattant ki ágyából. Egyenruhája gyűrött volt, fekete bársonyinge a testére tapadt az izzadság-

tól, mely úgy tűnik, valódi volt. Gyorsan körbepillantott, biztos nem létezik több eleme az álmának. Sehol nem látott sem ellenséges óriáspókot, sem a hálójának semmi nyomát. Valamelyest megnyugodott.

Gyermekkorában sokat üldözte ez a rémes álmom. Tudta is, hogy miért. Egyszer, talán tíz-tizenkét éves lehetett, talált egy pókhálót a házban. Már nem emlékezett hol, nem is volt fontos a történet szempontjából. A pókot megölte, a hálót pedig elégette. Az apja rajtakapta, de furcsamód azért nem kapott ki, mert engedély nélkül vett el egy gyufát. Azért dorgálta meg félig tréfásan, mert megölte a pókot. Azt mondta, hogy nem tudja, hogyan érezhetett a pók, amikor megölte. Hogy egyszer majd eljön egy olyan pók, amelyik erősebb lesz és az majd őt fogja eltaposni. Úgyhogy jobb, ha jól viselkedik a pókokkal szemben. Azóta gyötörte ez a rémálom. Ericsson ismerte a minbarik babonáit. Ugyanis ő babonának vélte, legalábbis a vallásuknak az ilyen, nagyon elvetemült részét. Mégis betartotta, hogy nem alhat vízszintesen és azt is, hogy elköszönés nélkül nem szabad minbarinak hátat fordítani. Nem csak betartotta ezeket, de azon ritka alkalmakkor is betartotta, mikor az emberi társadalomban volt szabadságon, hogy meglátogassa szüleit és bátyját. Az elköszönést könnyű volt betartania és betartania, viszont az alvással több gondja volt. Persze a szüleihez vett egy ilyen minbari ágat magának, másol és főleg mással nem aludt.

Ericsson a Fehér Csillag orrába vount a minbari hajókat imitáló főfolyosón. Szerencséjére nem tudta, hogyan néz ki belülről egy igazi minbari hajó. Ez nyomasztaná. Persze sejtette, hogy nem az emberek mintájára tervezték a belső architektúrát, neki nem voltak olyan kényeszképzetei, mint a Babylon 5 eddigi két kapitányának. Mindketten láttak már belülről ilyen hajót a háború

Mártír

- Milliók halála csak számadat.
Egyetlen ember halála tragédia.
(Sztálin)

Ezúttal nem küldtek üzenetet. Egyszerűen meghúzták a határt. Nem mondták, hogy nem szabad, nem mondták, hogy kell nekik. Egyszerűen eljöttek. Keresztülhúzták a számításainkat. A cél mindhárom földrész kolonizálása volt. Ők elvették az egyiket. A kellős közepére. Nem volt látványos a változás. Csak egyetlen hatalmas kupolát emeltek egyetlen éjszaka alatt. Több kilométer átmérőjű építmény volt és nem csak nagy ívben gömbölyödött, de az alján is nagyon éles szöveget zárt be a talajjal. Talán a föld alatt lehetett a lényeg. Talán csak egy pajzs volt, mely védte azt, ami alatta volt. Nem tudták mi az, csak azt látták, hogy a földrész többi részére nincs szükségük. A helybéli kormányzatoknak tulajdonképpen arról sem volt fogalmuk, kik ezek. Már hallották azokat a neveket, hogy vorlon meg Z'ha'dum. Nem is csak hallomásból ismerték e neveket. A harcpekés férfiak el is hagyták otthonukat, hogy bevonuljanak és részt vegyenek a nagy összecsapásokban az árnyak ellen. Tudták jól, miről szól ez a háború. De a harcosok nem voltak itt, és az ösök nem küldtek követeket. Ide nem.

Igaz, többmillió kolónia volt, mégis rengeteg fehér folt volt a térképeken. Ezért rengeteg felderítő, cserkész szolgálta a kolóniákat, hogy minél többet megtudjanak az itteni földrajzról, geológiáról, flóráról-faunáról. Sokan indultak az új földrészre, de egy sem tért vissza, mióta a vorlonok megérkeztek. Rengetegen siratták a család járőreit, akik talán az egyik legszentebb és legelismeretebb hivatást üzték.

E csodás foglalkozást üzte az egyetlen, aki visszatért. Ő volt a legjobb azok közül, akik már akkor elmentek arra a

földrészre, amikor még a vorlonok nem jöttek meg. Mikor elment, pár évvel múlt el húsz éves. Visszatértekor haja ősz volt és hullott. Bőre ráncos volt és tele volt májfoltokkal. Mindkét szemére vak volt, jobb oldalán pedig egy hosszú botra kellett támaszkodnia, mert annyira megroppant a teste, hogy nem bírta egyenesen tartani saját súlyát. Szakadt rongyokban, a felszerelése nélkül tért vissza. Nem tudta előhívni emlékezetéből azt, amire mindenki kíváncsi volt. Csak egy rossz hírt hozott magával: "Menjetez innen, mert a halál borítja tegetek." Senki sem értette, mit jelent ez, és a szekuralizált helyi kormányzóságok nem is hallgattak rá. „Csak még egy vorlon okosság.” Ez volt a véleményük az alapján, amit eddig hallottak erről a fajról.

Aztán egyik nap eljött az éjszaka. Lement a nap, de másnap reggel nem jött fel. Hiába várták, nem értették, mi történhetett. Az éjszakai oldalon pedig nem látták a csillagos eget. Mind kihunyt. Senki sem értette mi történt, de mindenki sejtette, hogy ez a világvége. Több millió ember agyában harsant fel az a műszerekkel nem mérhető, hangszalagra fel nem vehető földöntúli, emberfeletti, fülrepesztő sikoly, mely a támadás kezdetének volt a jele. A magasban kisebb villanásokat láttak, majd mintha hullócsillag záporozott volna. De nem látták eltűnni a meteorokat az égről. A hullócsillagok nem porladtak szét. Látták földet érni a távolban és látták földet érni a közelben. Ahol lakott területet találtak el, ott települések pusztultak el. De ez csak mellékterméke volt a pusztításnak.

A halál és a fájdalom kora jött el. Nem volt oka, nem volt célja. Az itteni-

tenem saját magamat. Faltam a könyveket. Tanultam a legkülönfélébb tollakról és papírminőségekről. Amikor gimnáziumba kerültem, négy évig tanultam gépírni, mert tudtam, ha író leszek, meg kell tanulnom, hogyan kell gépelni. Egyike voltam a leggyorsabb gépíróknak, akik kikerültek a Chula Vista Gimnáziumból. Végzős koromban lehetett, amikor már eléggé felkészítettem magamat - úgy éreztem, valami átvillant az agyamon, és azt mondtam: „Most.” Akkor írtam meg az első novellámat, három verset és néhány egyebet. Aznap tíz oldalt írtam, másnap megint csak tízet... és tíz oldalt írok ettől kezdve mind a mai napig, 46 éves (interjú idején) koromig.

PLUME: Az írás mely részei vonzottak a legjobban? A képesség, hogy kifejezd magad? Vagy kísérőként értékelted? Mi csábított téged?

JMS: A mesélés mindennél jobban. Szerettem történeteket nézni, hallgatni és mondani. Új helyeket alkottam meg, ahol emberek mesélték el azokat a történeteket. Ez egyfajta szent dolog. Mindig élveztem az írást. Van úgy, hogy sikertelen, amikor csak bámulod a képernyőt és a karakterek bújócskálnak. De az esetek 98%-ában fantasztikus és nagyon jó szórakozás.

PLUME: Amikor először elkezdted írni azokat a napi 10 oldalakat, eredetileg nagyrészt magadnak készült, vagy azért írtad, hogy mások láthassák?

JMS: Valójában tanulás volt... Azért, hogy megtanuljam, hogyan csináljam. Ez eleinte valami olyasmi volt, ami egyedül csak rám tartozott. A másik dolog pedig, hogy szinte azonnal bármit, amit elkezdtem írni, elkezdtem eladni. Apró cikkeket küldtem gyermekmagazinnak, azok pedig felvették őket. Írtam néhány novellát, egyből megjelenek az iskolaiújságban. Skicceket kezdtem írni, és amikor az egyik tanárom véletlenül meglátta, hogy mit írok, megkért, hogy hadd nézzen bele. A következ-

ző, amire emlékszem, hogy összedobtak egy színészbandát, akik osztályról-osztályra mentek, előadva ezeket az egyjelenetes színeket. Akkor jött az iskola és azt mondta: „Egy olyan terven dolgozunk, ahol egy tanulónak kellene megírnia egy színmű hosszúságú darabot. Akarod te megírni? Persze, ha nem megy, soha nem csináljuk többé.” Semmi kényszer. Azt mondtam hogyne, és megírtam ezt a teljes hosszú show-t. Ez 3-4 hónappal azután történt, hogy elkezdtem írni. Gyakorlatilag egy év múlva megbíztak egy adott színdarab megírására, egy helyi színház nyári előadásaira. Mintegy varázsütésre egyszerre csak elkezdtem eladni a műveimet, ami nagyon meglepett. Egy színdarabot elküldtem a helyi színháznak, ők pedig visszahívtak, találkozni akarván velem. Anyám kapta meg az üzenetet, engem mutatott be nekik, de ők az apám után érdeklődtek. Azt mondtam, „Nem, ezt én írtam.” Nem hitték el. Idézni kellett belőle részleteket, mielőtt sikerült meggyőzőm őket. Így, bár valójában saját magam számára, tanulásként kezdtem el az írást, szinte azonnal elkezdtem eladni a munkáimat, és azóta is ugyanígy folytatom. Annak, amit eddig írtam, nagyjából 85-90%-át el is adtam. Nem tudom megmagyarázni.

PLUME: Értsük úgy, hogy a gimnazista éveid már sokkal stabilabbak voltak, mint az alsós és felsős általános időszak?

JMS: Nem. Négy különböző középiskolába jártam: A St. Benedict-be Matawanban, New Jersey-ben; a Matawan Községi Iskolába; a Lennox Gimnáziumba a kaliforniai Lennoxban; illetve a Chula Vista Gimnáziumba az ugyancsak Kaliforniában található Chula Vista-ban. Négy különböző főiskolára jártam: Kankakee Közösségi Főiskola, Illinoisban, Richard College, a texasi Dallasban, a Délnyugati-főiskola Chula Vista-ban, ill. a San Diegoi Állami Egyetem.

PLUME: Érezted-e úgy, hogy újra és újra fel kell építened az írói reputációd minden egyes új intézményben, ahová kerültél?

JMS: Igen, de mondom, ez sohasem okozott problémát. Elmentem az egyetemi újság vagy a helyi lap szerkesztőségébe és azt mondtam: „Író vagyok, ilyet tudok csinálni, meg azt, meg amazt...”. Sosem jelentett túl nagy gondot. E tekintetben igen szerencsés voltam. Amikor a san diego-i egyetemre kerültem, gyakorlatilag elfoglaltam az egyetemi lapot. Szórakoztató riportokat, rovatokat, hírcikkeket, nyomozati dolgokat írtam, és volt három különböző, saját rovatom is.. A „The Daily Aztec” helyett lassanként úgy kezdték hívni a lapot, hogy a „The Daily Joe”, mert mindig volt benne valami, ami az enyém. Ekkor kezdett a munkám kenyérkeresetté válni, mivel eddig az időpontig annyira hülye voltam és annyira nem ismertem más lehetőséget, hogy szinte semmi fizetséget nem kértem azért, amit az újság számára összehoztam. Azt mondtam, „Ha úgy csinálhatom, mint egy szabadúszó, nem kell követnem senki utasításait. Azt csinálom, amit akarok és elstétálok.” És így, bár rengeteg pénzt kereshettem volna azzal, hogy az újság-íróként írtam, soha nem tettem. Természetesen idióta voltam.

PLUME: Különösen azon a szinten.
JMS: Gürcölő főiskolásként nagyon jól jött volna az a pénz. Már az elején idealisztikus, pénzügyileg igénytelen módon álltam hozzá az íráshoz. Valamennyit kihasználtam, ami jött belőle, de sajnos a legtöbbje a mai napig a levegőben lóg.
PLUME: Miről a legnehezebb lemondanod az írásban, ha a pénzereseti lehetőséget vesszük figyelembe?

JMS: A legnehezebb rész az, hogy ki kell állnom a mellett, amit mondani akarok, és nem adhatom be a derekam az alapelveim megváltoztatásának. Például, amikor főiskolás voltam, elkezdtem írni a Los Angeles Times san diego-

i irodájának. Egyik kulcsfontosságú szórakoztató írójukká váltam. Egyszer írtam egy történetet egy san diego-i csoportról, aminek a neve „The Lambs Players” volt, és rájöttem, hogy ez a vallásos színészcsoport államot akar alapítani, amit ugyebár nem lenne szabad megtenni. Úgyhogy beleírtam a cikkembe. A szerkesztő azt mondta, „Ezt ki kell vened, mert ez egy hír, te pedig egy szórakoztató cikket írsz.” Azt mondtam, „De ez alapvető az egész történet szempontjából. Ez olyasvalami, ami benne kell hogy legyen a cikkben.” Így szólt, „Nos ez esetben ezt egy hírreporter kell hogy feldolgozza. Te nem csinálhatod meg.” Nem voltam hajlandó kivenni, ő pedig nem volt hajlandó azzal együtt leköszölni, és ez a visszautasítás alapján véve véget vetett a LA Times-nál töltött időszakomnak. Nem engedek az elveimből.

PLUME: Ez egy olyan alapelv volt, amiért megérte harcolni...

JMS: Igen, olyan volt. Az évek során a legsúlyosabb dolog, ami ott lebegett fölöttem, amikor otthagytam egy állást, mert elvből nem fogadtam el. Amikor a Real Ghostbusters [A valódi szellemirtók] c. rajzfilmsorozat dolgoztam, *az első szezont a hálózat számára, valamint a konszern szezont, amit ugyanakkor szerkesztettem 78 epizódot egyben*, akkor az első szezoni sikerei után tanácsadókat állítottak mellém, akik meg akarták változtatni a show-t, hogy sokkal politikamentesebb legyen. Néhány számomra meglehetősen offenzív dologgal jöttek elő. Janine-ből egy félnék karaktert akartak csinálni, jóllehet ő mind a filmen, mind a sorozatban egy erős női egyéniség; Winstont pedig csak sofőrré akarták redukálni, ami szerintem már kimeríti a rasszizmus fogalmát. Annak ellenére is bele akartak avatkozni, hogy kezdetben az ABC legjobban eltalált műsora volt. Úgyhogy ezt mondtam: „Ha ezt teszitek, akkor megyek. Ha rám kényszerítitek ezeket

Több évnyi várakozás után a Babylon 5 rajongók csalódtak lehetnek a Babylon 5 DVD-s kiadásával. Hogy tisztázzunk egy-két dolgot: Ez a minősítés nem a két TV-film minőségét tükrözi (ha csak magukat a filmeket nézed, az egy 4-es fölé (B+)). Inkább ennek a sorozatnak az első DVD kiadásának hanyagságára vonatkozik, amivel a Warner kolosszális hibát követett el - egy olyan hiba, amit egy sorozatot DVD-re visz.

Olvasd csak tovább, hogy miért vedd meg mégis a DVD-t!

Először is a filmek a lemez két oldalán vannak, tehát lemezt kell fordítanod, ha mindkét filmet látni akarod (pedig a Fox DVD-inek egy oldalára ráfért négy vagy akár több X-akták epizód). Egy filmkészítéses extra sincs rajta, amit elvárhatunk egy DVD kiadástól - nincsenek felvételek a kulisszák mögött, nincsenek kivágott jelenetek, nincsen Straczynski interjú. Igazából semmi plussz nincs rajta Straczynskiból a DVD borítóján kívül, arra volt egyedül befolyása. A navigáló menük sem érdekesek, a Babylon 5 honlapja sokkal jobban követte a sorozat világát, mint ezek az egyszerű menük.

A "The Gathering" bemutatása egyáltalán nem különleges - a hallható patogások és sercegések sem lettek eltüntetve a digitális prezentációra (a B5 indítófilmjét sajnos sosem vették szélesvászonra). Másfelől ez a "The Gathering" új változata (Special Edition), melyet bemutattak a SciFi Channelen és tengerentúl piacra is dobtak. Ráadásul szerencsére ennek a zenéjét Christopher Franke szerezte, nem pedig John Copeland eredeti zenéje szólt.

Az "In the Beginning" legalább szélesvásznú, és bár így még sokkal jobban néznek ki a hatások, egyes esetekben a

videókód minősége kérdéses (több esetben is találtunk hibát).

Akkor miért vegyük meg, és miért ne várjunk a következő kiadásra? Az a szomorú igazság, hogy a Warner ezt lopva dobta piacra minimális promócióval - és nem ismert, hogy szándékukban állna a sorozatot DVD-n kiadni attól függetlenül, hogy az egész sorozat DVD-re készen áll, mivel az összes epizód szélesvászonban lett felvéve az előrelátó producereknek köszönhetően. A jövőbeni kiadás azon fog múlni, hogy mekkora az érdeklődés az első kiadás iránt.

A jó oldala az, hogy a lemez (nyugati vásárlóknak) jutányos \$14,98-os áron kapható, és hogyha szoktál a neten shoppingolni, akkor akár jobban is járhatsz vele, mintha valami mást vennél. Ha B5 rajongó vagy, akkor már azért is megéri megvenni, hogy bedigizhesd a kedvenc részeit. És ha gondolkodtál, hogy megvedd-e videón, de nem vetted meg, akkor a DVD jobb választás. Csak remélhetjük, hogy a Warner esetleg újra kiadja mindkét filmet egy nagyobb B5 epizód-DVD keretén belül, esetleg korlátozott példányszámú dobozban, amire az Egyesült Királyságban már volt példa.

Igen, tudom, milyen érzés többször megvenni a kedvenc filmet, csak hogy ösztönzőleg hassunk azokra, akik kiadják. Végülis négy vagy öt változatával rendelkezem a Csillagok Háborúja trilógiájának videón. De mutassatok egy kis támogatóerőt a B5 otthoni kiadására a lemez megvételével, és jelezzetek vissza a neten a Warnernek, hogy a Babylon 5 kerüljön DVD-re!

- Melissa

Fordította: algi

járványt és a ciki következmények közben kikiáltják a békét. A záró képsorban Sheridan minden, a pár évben elkövetett tettét elfelejti és a Föld ellen vezeteti a Fehér Csillag Flottát, egy szellemes beszélgetéssel Londo és G'Kar között az emberek elbukásáról.

Babylon 5 DVD

J. Michael Straczynski tévéregénye megteszi az első lépést, hogy a digitális SF utolsó, legjobb reményévé váljon.

Nehéz elhinni, hogy majd' egy évtizede volt, hogy J. Michael Straczynski első alkalommal keltette életre a Babylon 5 univerzumát. Most a sorozat végre debütálhat DVD-n, vegyes eredményekkel. Két teljes hosszúságú

TV-filmet pakoltak egy DVD két oldalára (az R2-es változatban 2 db DVD-re – Delenn) - a sorozat 1993-as bevezetőfilmjét, a "The Gathering"-et, és a TNT filmjét, az "In the Beginning"-et. És ha még sosem láttad a Babylon 5-öt és mindig is kíváncsi voltál, hogy mi ez a nagy felhajtás körülötte, akkor nincs ennél jobb ajándék, ez a DVD egy jó kezdet.

Bár a B5 első szezonya kissé szokatlan volt, a "The Gathering" éppen a megfelelő, hogy bevezessen az egyik legbonyolultabb SF történetbe. Mivel Kosh nagykövet éppen megérkezik az állomásra - és az egész Babylon 5 állomás teljesen új - Straczynskinak ezáltal könnyű dolga van a cselekményt bemutatni a nézőknek. A földi-minbari háború rettenete után építették az állomást

És a következő szezonban jöhet Ron Moore, és megmentetheti a világot a Klingonokkal.

Ez a cikk eredetileg az AnotherUniverse.com számára íródott.

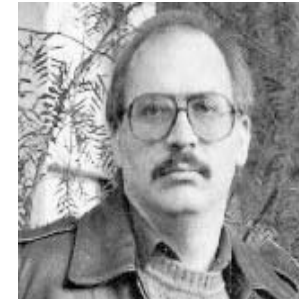
Fordította: Nikowitz Krisztina (Niko)

a galaxis utolsó, legjobb reményének a békére. Most, a mi háborús éránkban az állomás mantrájának más rezonanciája is van - és elég könnyen elmélyülhetünk az intrikába, miközben Sinclair parancsnok Kosh nagykövet merénylője után nyomoz.

Az "In the Beginning" a legjobb a három különálló, egészestés TV-film közül, amit Straczynski csinált a '90-es évek vége felé. Ez meséli el, hogy egy félreértés hogyan vezetett egy pusztító háborúhoz az emberek és a minbarik között, és ez a film is új színezetet kap manapság. Ráadásul a film a sorozat előzménye és folytatása egyben, ami nem egy kis siker, hiszen a távoli jövőben, a jelentősen megöregedett centauri császár, Londo Mollari (Peter Jurasik), meséli el a földi-minbari háborút két rosszalkodó centauri gyereknek, akik a trónterembe tévednek. Bár Delenn (Furlan) a legnépszerűbb az ismerős arcok közül, másokkal is találkozhatunk a filmben a sorozatból, mint például Sheridan (Boxleitner), Sinclair (O'Hare), Susan Ivanova (Claudia Christian) és dr. Stephen Franklin (Richard Biggs).

Nem elfelejtve, hogy az "In the Beginning" teljesen egyedül is megállja a helyét a Babylon 5 sagájától függetlenül, a potenciális rajongókat figyelmeztetjük, hogy a filmet jóval a sorozat elindítása után készítették, ezért leelő néhány meglepetést belőle.

a változtatásokat, akkor itt hagyom az egészet, mert ezek etikaileg tűrhetetlenek." Megtették és eljöttem. Amikor a Captain Poweren dolgoztam, az első szezon után azt mondták, hogy a játékokat készítő cégnek nagyobb beleszólása lesz a tartalomba. Azt mond-

tam, „Nem helyes, nem morális, hogy egy játékcég hagyja jóvá a történeteket. Ha megteszitek, lelépek.” Megtették és mentem. A pénzt mindig másodlagosnak tartottam amellet, hogy kiálljak azért, amit íróként helyesnek gondolok. Abban a pillanatban, ahogy ezt feladod... Mihelyst megengeded, és azt mondd, „Hát, ez csak egy a sok közül.”, akkor lesz még egy, és egy következő. Azt hiszem ez az, ami időnként kiborítja a feleségemet, a barátaim pedig néha nem értik meg. Ám szerintem, amikor a nap végén otthagytad a történeteidet az asztalon, azok azt mondják helyetted, „Így láttam a világot, ezt jelentette nekem.” Ha ezt megtagadod, bármi, amit otthagysz azon az estén, nem más, mint hazugság.

PLUME: Az ipart szem előtt tartva, hiszel-e abban, hogy ez a harc a meggyőződésért sokkal determinánsabb vagy pozitívabb eredményt hozhat hosszú távon? Hogyan hatott ez, mialatt a karriered előrehaladt az évek során?

JMS: Is-is. Egyfelől tehetségesen tudok bonyolult lenni. Másfelől pedig ott van a világon az a sok pacák, aki azt hallja, hogy morális oldalról van egy fejlődésem, és ezért nem jönnek hozzám. Ami bizonyos szinten jó is, hiszen megmenekülök jópár csetepatétól. Ugyanakkor azok, akik megértik, mit akarok és miért harcolok, gyakran keresnek fel munkaadókkal. A legtöbb munka, amit végeztem, többszöri megbízatássá vált. Értsük úgy, hogy a múltban dolgoztam nekik mondjuk producerként, és később

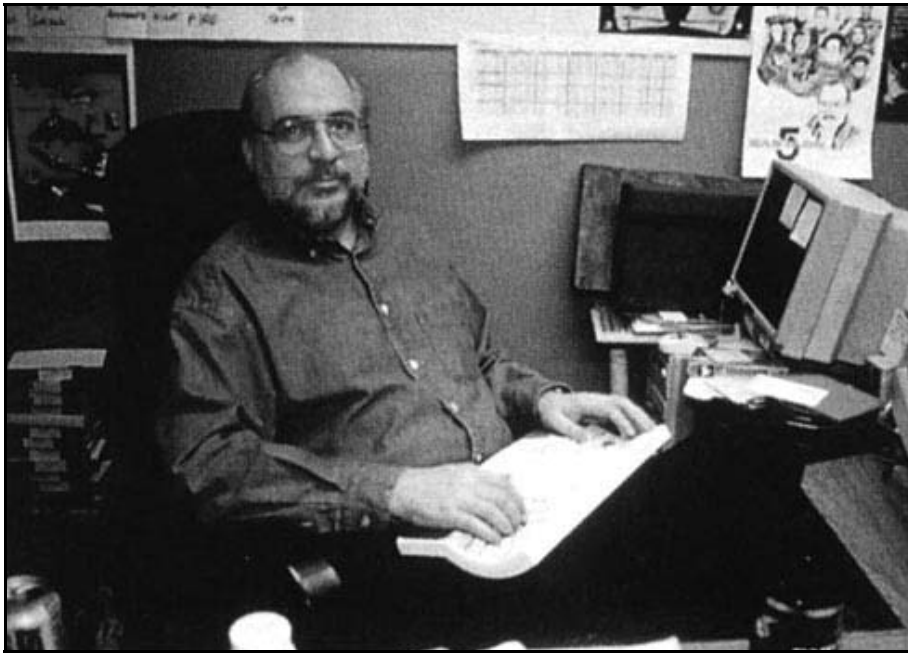
visszajönnek, hogy „Nem csinálnád újra?”. Tudják, hogy nincs ki mind a négy kerekem, de jól írok. PLUME: Azok a dolgok, amelyekért harcolsz, a minőség és a teljesség...

JMS: Igen. Dolgoztam a Murder, She Wrote-on két évig, majd otthagytam a B5-ért - múlt évben, amikor a Crusade véget ért, már 3-4 éve próbálkoztak, hogy előássanak egy Murder, She Wrote filmet a föld alól is, de semmi sem ment keresztül a hálózaton, sem pedig a gyártón. Kétségbe voltak esve, hogyan tudnának valamit levetíteni, végül azt mondták: „Nos, Joe mindig itt van.” Mondták, hogy volt ez a hosszú pangás, és hívtak engem. Azt mondták, „Tudjuk, hogy lökött vagy, de jó forgatókönyvet adsz majd nekünk.” Azt válaszoltam, „Örülök, hogy csinálhatom.”. Megírtam a szkriptet, keresztülment a hálózaton, keresztül a stúdióon, leforgatták és májusban levetítették. És nagyon jól szerepelt.

PLUME: Annyira, hogy lesz másik is? JMS: Igen. Nem voltak benne biztosak, hogy akarnak-e még egyet, vagy nem. A Friends záró epizódja ellenében vetítették le, úgyhogy azt gondoltam, gyerekek, csapó, ennyi. De ennek ellenére hihetetlenül jól szerepelt úgyhogy lesz egy újabb... De én abban már nem vagyok érdekelt, mert most, hogy - ha úgy tetszik - megtörtém a varázst, könyvebb kötésű írótk keresnek, akivel együtt tudnak dolgozni.

PLUME: Visszatérve a főiskolához... Milyenek voltak a főiskolás éveid a 70-es évek közepe-vége táján?

JMS: '72-ben érettségiztem, és '78-'79-körül végre kikerültem az egyetemről. Két tudományos fokozatom van, egy alkalmazott pszichológiából, egy pedig szociológiából, szakosodtam filozófiára és írásra is. Úgyhogy egy kissé tovább tartott, hogy elvégezzem. Elmentem

magisztrátusi képzésre is, de nem voltam túlságosan elragadtatva tőle.

PLUME: Mi vonzott ezekhez a gyakorlati képzésekhez? Azért csináltad, hogy fejleszd az írói képességeidet?

JMS: Akkoriban úgy gondoltam, hogy mellékkeresetnek jó lesz, nem tudván, hogy az embernek pszichológiából minimum PhD-znia kell ahhoz, hogy megéljen belőle, hacsak nem akar elmenni hamburgert sütni... Újra megjegyzem: én egy idióta vagyok. Azt hittem, hogy a pszichológia segíthet nekem tanulni az emberekről, és azokról a gyakorlati dolgokról, amiket íróként használhatok - és emellett amit tettem azalatt az időszak alatt, és amit javaslok bárkinek, aki író szeretne lenni az egyetemisták közül, ez: teljesen kihasználtam mindent, ami elérhetővé vált számomra. A tanulóknak azt mondom, hogy tegyék ugyanezt... járjanak játékkörbe, színikörbe, írjanak az egyetemi újságnak, egyetemi lapnak. A színházi részleg gyakran kér majd kis előadásokat,

és a filmesek pedig forgatnak majd 10-15 perces produkciókat. Használj a rádióállomást. Elmehetsz az egyetemre, láthatod az osztályokat, az éttermet, fürdőszobákat, parkokat és annyi, ez lehet a teljes egyetemi életed. Azt mondom, használjátok az egész egyetemet, mert csak ott szerzitek majd meg azokat a tapasztalatokat, amik segítenek majd és amikre később íróként szükségetek lesz. Mire elvégeztem az egyetemet, leforgattam egy félórás filmet, 9 színdarabot, volt egy rádió drámám és több mint száz cikket írtam az egyetemi újságnak. Így mire kisétáltam az egyetemről, felkészült és színes író voltam.

PLUME: Az egyetemen eltöltött nyolc évéd alatt mi volt a legmaradandóbb tapasztalatod, amit magaddal vittél?

JMS: Valójában 6 évet jártam egyetemre. Talán a nyílt szívűség volt a legmaradandóbb. Amikor még én voltam egyetemista, több mint széleskörű oktatás folyt, ami felkeltette bennem a tanulás iránti vágyat. Azt, hogy új dolgo-

érezéseiről, aztán csinálna magának egy holografikus tanácsadót (férfi, nagyon jóképű, mindentudó), ami azt tanácsolná, hogy tegye túl magát Sheridanen, és vegye át a Szövetség maradékának vezetését.

Ezt a történeteszálát megszakítja egy epizód, amelyben Londo és G'Kar visszatérnek a Centauri Prime-ről, és szembetalálják magukat egy úrállomásnyi, óriás szűnyoggá fejlődött humanoiddal, és eldöntik, hogy csakis egy csoportos Twister-játzsma gyógyíthatja meg őket. Máshol Lochley kapitány örökbefogad egy fiatal, zseniális telepatát, aki mindent tud és még a kitörésük előtt elhárítja a kríziseket; a lány kegyetlen módszerei szereznek pár rossz pillanatot a kapitánynak, de a férfi nézők lelkező leveleket írnak a ruhájáról, és a végén csak ez számít.

Az Őrszemek, akik deus ex machina jelennek meg, hogy megmentésük az állomást, amikor Lochley az önmegsemmisítő kódot használja, egy új megalomán vezetőre tesznek szert, aki kihívja Sheridant, de a csoport megvilágosodik, miután meghallgatták Zack (aki Lochley szétesése után átveszi a vezérést) emelkedett beszédét, és támogatják, hogy senki nem szólhat bele egy kultúra fejlődésébe, kivéve, ha mindenki érdeke ez ellen szól. Lennier hazamegy a Minbarra gondolkodni. Amikor a főszereplők a fent leírt felvilágosult filozófiáért tett lépéseiről - óriás úrmeztelencsigákat tartalmazó mellékszálakkal - szóló epizódok nem érnek el nagy nézettséget, bemutatnak egy új gonosz figurát: a dudásokat, egy női fajt hatalmas mellbősséggel és erős kibernetikus implantátumokkal, amik képesek megsütni a telepaták agyát és a hétköznapi embereket reszkető kocsonyává változtatják. Sheridan félrelépése a Földdudással jelzi a Delelennel folytatott kapcsolata végét, és egy hosszú időszak kezdetét, amelyben semmilyen értelmes döntést nem hoz, még egy hatalomőrült

fél-vorlon diktátortól értelmesnek vehető sem.

Ekkor jelenik meg Marcus Cole és Susan Ivanova titkos gyermeke (aki teljesen úgy néz ki, mint Marcus, és Jason Carter játssza). Bejelenti, hogy ő annak az eredménye, hogy a levért Ivanova Marcus halála után ellopta a genetikai anyagát, és teherbe ejtette magát, aztán a gyermekét egy lázadó árny-klikknek adta, akik a draxik között bújkáltak, és illegális technológiákkal röpké két év alatt felnőtte tették. Végül kiderül róla, hogy képzett bérnyilkos, akit arra akartak felhasználni, hogy megölje Sheridant, mielőtt a húsz év lejár. Miután Franklin egy részecskével, ami elhajlítja a tér-időt, genetikailag módosította, visszautazik az időben, hogy ő maga legyen Marcus Cole, aki valójában meghalt a Babylon 4 megmentésekor egy alternatív univerzumban. Így Marcus a saját apja lesz. Ekkor Ivanova visszatér, hogy beteljesítse vérfertőző szerelmüket, de Talia váratlan és megmagyarázatlan előkerülése kibéküléshez vezet, ezen kívül sokkal több azonos neműek közötti csókolózáshoz, mint amennyit a Deep Space 9 megúszott a „Régi láng” (Rejoined) -ban.

Mivel ez egy tavaszi zsongásos hónap ad, ezután egy négyepizódos történet lenne, amelyben valamilyen mesterséges lény - hologram, android, alakváltó - mondaná ki az egyetlen értelmes hangot az emberek kaotikus küzdelmében valami buta cél által, amilyen például egy erekleje, ami nem úgy működik, ahogy kellene. A siker és egy azelőtt fáradhatatlan gonosz megmagyarázhatatlan legyőzése lehetővé tesz egy teljes újraszerveződést, amelyben Garibaldi átveszi Lochley helyét, és Sheridan alelnöke lesz.

A szezon azzal ér véget, hogy a teljes dudás fajt földönkívüliek veszik birtokba, akik levetkőztetik őket, míg az újraegyesített Szövetség képviselői együtt kukacokat esznek, elkapnak egy szex-

megpróbálja visszafoglalni a hajót. De Neelix átáll; bárkit, aki azt tenné, amit a borg tett Kes-el, lefaragná minden ártatlan és eszes egyéniségét pusztá hűssá és csontokká, el kell pusztítani. Neelix árulása miatt Hetes elfogja Janeway pártját, aki javasolja, hogy műtétileg változtassák meg őket, tegyék őket ártalmatlanná.

Chakotay nem akar ilyen messzire menni, de Tuvok tudategyesítést hajt végre, melynek során elülteti a gondolatot, miszerint Chakotay, és nem Janeway a hajó jog szerinti kapitánya. Ez felvázol egy jó epizódot, amelyben Janeway-ról lassan lefoszlik az illúzió, miközben végig a borgokkal és borghibridekkel csatázik, mint Chakotay lojális elsőtisztje.

A Voyager megérkezik, és a borgok gond nélkül átveszik Hétkilenced irányítását és elfoglaltatják vele a hidat. De Hetes tartott tőle, hogy ezt fogják tenni, és megkérte Tuvokot, hogy helyezze el azt a gondolatot az agyában, hogy ha Tuvok valaha azt mondja: „Emlékezz!”, akkor visszaalakul azzá a kislánnyá, aki a borgok előtt volt. A kislány rémülete legyőzi a borg parancsait, de Hetes így nem tudja működtetni a számítógépeket. Chakotay túlságosan Hetesre támaszkodott; Janeway visszaköveteli tőle a parancsnokságot, amit vissza is kap, miközben a Voyager a borg anyabolygó felszíne felé repül az utolsó csatájába.

Le merem fogadni, hogy JMS előhúzna még egy nyuszt a kalapból, amit már a szezon elején sejtett, és így hőseink megmenekülhetnek. Mondjuk Tuvokot és Hetest, aki a híd a borgok és az emberiség között, a köztük levő tudatkapcsont keresztül beszippantja a borg kollektív tudata. Janeway (és csakis Janeway) arra használhatja hosszú barátságát Tuvokkal, hogy utánuk menjen, és együtt segítsenek a borgnak kijutni a Chakotay által felállított végteleen matematikai labirintusból. Ugyanis

a borgok felülemelkednek a tiszta matematikán, megtanulják, hogy több lehet egy érzékeny élményben, mint egy manipulatív célban. Ironikus, hogy pont Tuvok és Hetes, a két leghidegebb Voyager-tag segít a borgnak belátni, hogy nekik is van lelkük.

A Voyager tovább megy, de a vulkánijuk és a borgjuk nélkül. Janeway visszavette a hajóját, elosztatot minden kétséget az alkalmasságával kapcsolatban, és a borgot potenciális szomszédá változtatta. Chakotay kiállt azért, amiben hisz, és felfedezte a korlátait.

És most TÉNYLEG dolgozni is kezhetnek... a következő szezonban a Voyager hátba támadja a Dominion! Szóval, én ezt csinálnám, ha én lennék JMS és a Voyager ura. És éppen ez az, amiért ő a Crusade producere, és nem én...

Michelle:

A kollégám, Steven szerint a Voyager javulna, ha JMS átvinné, és Chakotay-t tenné parancsnokká. Igen, JMS találna módot rá, hogy egy férfi legyen a vezető. Nem vettem be a Chakotay-eltérítőhajót klisé az első szezonban, úgyhogy kétkem, hogy az ötödik szezon túlságosan hihető lenne... bár váratlan személységváltozások a történet kedvéért nem ismeretlenek Staczynski részéről. De biztos vagyok benne, hogy vele a kormány nál sokkal jobban fel lenne építve a Voyager visszatérése az Alfa Kvadránsba, bár a végén hirtelen leesne a színvonala és túl gyorsan fejeződne be.

Ami viszont még ijesztőbb lenne, az a Babylon 5 Brannon Braga tollából... Képzeld el, hogy Sheridanben még mindig van egy darab vorlon, ami a Braga Univerzumban megszűnne rejtőzködni, és átvinné az irányítást az agya felett, átalakítva őt egy szuper képességekkel rendelkező hataloméhes diktátorrá. Sértegetni kezdené Deleant, aki először nyafogna, és kérné, hogy beszéljenek az

kat tanuljak meg, hogy kísérletezzek és olyasmikkal próbálkozzak, amivel az ember egyébként nem foglalkozik szükség szerűen. Ez ösztönzött, hogy tovább folytassam és ez az, amiért a mai napig dolgozom. Megpróbálok kísérletezni különféle formákkal és stílusokkal, fejük tetejére állítom a dolgokat és megpróbálok különféle lehetőségeket.

PLUME: Tehát a diploma után mihez kezdted?

JMS: Egy ideig San Diegoban maradtam, számos hírlapnak és folyóiratnak dolgoztam, pl. San Diego Magazine, The San Diego Reader, és még vagy egy tucat más. Volt dolgom az „Alien Worlds”-al, amely egy Los Angelesben játszódó rádiós dráma-sorozat volt abban az időben. Végül leszerződtem, hogy megírhassam az első szakkönyvem a forgatókönyvírásról. Úgy gondoltam, ez lesz a kulcs, hogy eljussak Los Angelesbe, ahová menni akartam. Ezzel egyidejűleg megismertem Kathryn Drennan-t, a későbbi feleségemet, és kaptam egy állásajánlatot a Carl Sagan Productions-nál. A San Diego Állami Telekommunikációs és Filmügynökségen ismertem meg Kathryn-t. Felajánlott egy állást, hogy menjek és dolgozzak Carl Sagannak, aki akkoriban egy Cosmos nevű projekten dolgozott. Azt mondtuk, „költözzünk fel együtt”. Így tettünk és együtt költöztünk Los Angelesbe 1981. április 1-én, bolondok napján. Az első egy-két évben ő elsődlegesen Sagannak dolgozott, én pedig a könyvemet írtam, és megpróbáltam az utazást „nagyobb tengerre változtatni” a magam számára. Otthon San Diegoban én egy nagy hal voltam egy kis tócsában. Los Angelesben viszont parányi hal egy óriási tengerben. Jó néhány évbe beletelt, hogy túl jussak ezen, és végre el tudjak itt helyezkedni íróként ebben a városban.

PLUME: Ez a tenger ugyanakkor erős hullámokat is csap ellened...

JMS: Igen. Soha nem dolgoztam sokat a

tévéiparban, és ez volt az, amit csinálni akartam. Végül a Los Angeles Herald Examinernek, a The Los Angeles Times-nak itt Los Angelesben és az LA Readernek kezdtem dolgozni. Írtam a Time Inc. TV-Cable Week folyóiratába. Miután ennek vége lett, elmentem a People Magazine-hoz és -részleteket nem említvén – ismét csak volt egy etikai összetűzésem. Rájöttem, mi is a People Magazine és azt mondtam, „Egyszerűen nem tudom tovább csinálni.” Kiléptem az újságírásból. Nem volt más lehetőségem, de azt mondtam, hogy „Nem tudom ezt tovább csinálni. Tovább kell lépnem” A tévénél kötöttem ki. Nem vagyok biztos benne, hogy ez egyenes út volt-e, vagy sem, de akkoriban minden bizonnyal.

PLUME: Legalább a televízió megérti, hogy ez fantázia...

JMS: Igen. Szó szerint.

PLUME: Könnyű volt akkoriban bekerülni a tévéiparba? Milyen volt a piac?

JMS: Nagyon nehéz volt, 6 hónap pedig valóságos szenvedés azért, hogy végre rájőjjenek, mit is akarok. Ami történt, az volt, hogy rájöttem, szeretem a rajzfilmeket. Nagy rajzfilmőrült vagyok, az olyanokat szeretem, mint amilyenek a WB rajzfilmjei. Volt akkoriban egy show, a He-Man, amit nagyon szerettem nézni... mert én egy afféle lökött fazon vagyok és szeretem a meséket. Azt gondoltam, „Na ezeket is írja valaki, és nekem vannak tapasztalataim.” „Egye fene”, mondtam, és írtam egy minta He-Man epizódot, majd csak úgy lazán elküldtem a stúdióknak. Sem ügynök, sem előzetes megbeszélés... Semmi. Ha bármit tudsz az üzletről, tudod, hogy a dolgok nem így történnek. Legnagyobb megrökönyödésemre felhívott az egyik producer és azt mondta, „Ez egy óriási forgatókönyv, be tudnál jönni egy találkozóra?” Bementem, és eladtam a szkriptet. Eladtam még, úgy gondolom, 3 másikat, rögtön az után. Aztán azt mondták, „Nézd, ebben az évben

már nem vehetünk több külsős forgatókönyvet." Az hittem, „Na tessék, most jön az elbocsátás...” Am azt mondták, „Nem akarsz stábtagnak lenni?” Én, miután végre megtanultam, hogyan kell nem-hülyének lenni, igent mondtam. Ez volt az én első szabályos állásom, több pénzzel, mint amit valaha láttam. Ez 1984 - 85-ben történt. Ezután az elkövetkező 15 évben különféle műsorok stábjainak tagja voltam, megszakítás nélkül.

K: Melyek a legkedvesebb sci-fi filmjeid?

V: Kezdetnek szeretném felírni a „Seconds”-t a listára, az egyetlen, Rock Hudson által készített majdnem-SF filmet, amitől mind a mai napig a hideg futkos a hátamon. John Frankenheimer soha nem volt jobb.

Hozzátenném még a „Fail Safe”, „Dr. Strangelove”, „Seven Days in May” és a „The Manchurian Candidate” filmeket, amelyeknek szintén van SF aspektusuk... ha az „Alas, Babylon” SF, akkor a „Fail Safe” és mások is beleférnek ebbe a kategóriába. Ez egy olyan csoport is, amely az újabb nézőknek tekintést nyújt abba, milyen volt ez az ország történelmének egyik bizonytalan pontján.

Azokról a filmekről szólván, amelyek sokkal inkább beletartoznak az SF műfajába... Forbidden Planet, The Day the Earth Stood Still, Something Wicked This Day Comes, Invasion of the Body Snatchers, The Rocky Horror Picture Show (ne bámulj rám így, vannak benne úrlények meg... úrhajók... meg... meg örült tudósok, meg minden ilyen cucc, meg van egy ritmusa, amire akár táncolhatsz is), Aliens, High Plains Drifter (fantasy), Terminator 2, The Road Warrior, The Princess Bride (fantasy), On the Beach, Night of the Living Dead, Brazil, Alien, The haunting of Hill House, Blade Runner, First Men in the Moon, When Worlds Collide, Village of the Damned, Earth Vs. The Flying Saucers, Phantom of the Paradise és Day of the Triffids.

K: Milyen írók hatottak rád az évek során?

V: Íróként a hatás elég korai időszakra nyúlik vissza, úgyhogy citálnám Eric Frank Russelt, HP Lovecraftot, Bradburyt, Ellisont, Tolkeint, Clarke-t, valamint „Doki” Smith-t a lista csúcán. A tévés műfajból Serling, Matheson, Corwin, ismétcsak Bradbury és Ellison, valamint Charles Beaumont.

K: Én el sem tudom képzelni, milyen lehet végigvinni mindezt a sok gazdagon ábrázolt karaktert, történetük teljességében, ilyen hosszú időn keresztül – van arra valamilyen szó, hogy milyen érzés ez számodra?

V: Olyan, mint életet adni egy tyrannosaurus rexnek.

K: Mi az árny háború jelentése?

V: Valamikor régen John Copeland megkérdezte tőlem, hogy „Rendben, magyarázd el nekem röviden, miről szól a háború?” Azt mondtam, „Arról, hogy megölöd a szüleidet.” A szemei elkerekedtek, és én elmagyaráztam, „Nem, nem szó szerint... de bizonyos szempontból ki kell lépned a szüleid irányítása alól és megalkotni a saját életedet, saját küldetésedet. Ez a folyamat elkerülhetetlen... és ha vannak idősebb fajok és beleavatkoznak ebbe, akkor ez ugyanabba a ladikba helyezi őket is.”

Ez nem arról szól, hogy kinek van nagyobb puskája, mert hiszen mindig lesz valaki, akinek nagyobb van... Ez arról szól, hogy megértsd a problémából kivezető utad.

K: Milyen visszhangra számíthat az utolsó epizód után?

V: Bizonyos értelemben a rossz embert kérdezed, mivel én benne vagyok a show-ban és nem látom úgy, mint bármelyik kívülről. Az egyetlen, amiből következtethetek az az, amilyen hatást a forgatókönyv kiváltott a stáb tagjain belül, amikor a könyv körbevándorolt és elolvashatták. (Egy megjegyzést helyeztem mellé, leírva, hogy lehetséges, hogy 5.22-ként, nem 4.22-ként vetítik majd,

zott Sheridan, Delenn, Juan, Ivanova és Lennira kisurrantak a Csendes Pakmára nyitva maradt ajtaján.

- Kész. Nesze fiam. Ezt a "mi az óhaja" dolgot pedig sürgősen felejtse el. Szóval kapitány - fordult vissza Bester, de már

Staczynski Voyager-e, Braga Babylon-ja

Ha Brannon Braga írta a B5-öt...

Írta: Michelle Erica Green és Steve Johnson

Steve:

Ebben a hónapban olvastuk a szakmai lapokban, hogy a Star Trek: Voyager úgy döntött, hogy megváltik Jeri Taylor executive producertől, és Brannon Braga írórt ülteti a helyére. És egy másik oldalon olvastuk, hogy a Babylon 5 végre befejeződött, és J. Michael Staczynski alkotó/producer/író már várja a Crusade gyártásának viszonylag egyszerű feladatát.

Tisztelettel, Mr. Braga, nem lenne érdekes megnézni, mit csinálna JMS, ha a Paramount azt mondaná: „Joe, itt a Voyager. Csináld meg kedved szerint!” Mit csinálna? Mit csinálhatna?

Először is, a Voyager nem vándorolna céltalanul többé, bár lehet, hogy egy darabig így látszana. JMS szabadon arra használna a már meglévő Star Trek univerzumot, hogy úgy tűnjön, hogy az egész Star Trek történelem egészen James T. Kirk-ig visszamenőleg a Voyager történetében volt hivatott kiteljesedni.

A Voyager a Delta Kvadránst, a borgok otthonát járja. De mi lenne, ha a Voyager felfedezné a borgok anyabolygóját, és esélyt látna arra, hogy legyőzzék a borgot még mielőtt elkerülhetetlenül asszimilálják az Alfa Kvadránst és mindent, ami benne van? A csapda per sze az, hogy a Voyager így soha nem térne haza, mert a támadáshoz fel akar-

csak Sheridan hűlt helyét látta.

- A fenébe - morogta. Egy lépéssel mindig előttem van!

Forrás: <http://www.extra.hu/Bonnie>

ják használni a Voyager számítógépeit, hogy elképzelhetetlenül komplex matematikai problémákat és logikátlanságokat generáljon, hogy amikor a borg asszimilálja, meg legyenek benuva annyi ideig, hogy a Voyager kilőhesse őket.

Chakotay azzal érvel, hogy a Voyager esélye a megmenekülésre valahol a nagyon kicsi és a nulla között van, de meg kell próbálniuk. Janeway, mint mindig, most is a legénység életét nézve veszélyes játéknak nevezi a tervet és nem hajlandó belemenni. Úgyhogy Chakotay eltéríti a hajót, fogságban tartja Janewayt és pártját, és mélyen behatol a borg úrbe.

Tuvok és Hétkilenced Chakotay-jel értenek egyet: minden, akármilyen kicsi esélyt meg kell ragadniuk, hogy megállítsák a borgot, mert „a többség érdeke fontosabb a kisebbség érdekénél”; ami tökéletesen beleillik a borg és vulkáni logikába. Harry Kim és Tom Paris, bár különböző okból, de Janeway mellett vannak, és B'Elanna vívódik, de végül Chakotay mellé áll. A Doktor véleménye fura, és senki nem tudhatja biztosan, hova húz.

A Voyagernek még mindig épségben el kell érnie a borg anyabolygót. Az úton minden képzeletet felülmúló borzalmakkal találkozhatnak: asszimilált kazonokkal, asszimilált hirogenekkel, asszimilált 8742-es fajjal, még borgimplantátumos okampa szörnyűségével is, aki képtelen „elmenni”, ahogyan Kes.

A Janeway-hez hűséges legénység

van a boldogság felé: másokat boldoggá tenni."

- Te már csak tudod, szívem.

Juan egyre nehezebben leplezte a vigy-orát, de nem szólt semmit. Ekkor lépett oda hozzájuk a pincér. Mivel Sheridan épp Delennel foglalkozott és nem vette őt észre, a pincér kicsit közelebb hajolt hozzá és megkérdezte:

- Mi az óhaja?

Sheridan szeme elkerekedett, majd reflexből úgy vágta állon a háta mögött álló férfit, hogy az a bár ajtajáig szállt.

- John!

- Jaj, ne haragudjon, rossz emlékeim vannak ezzel a mondattal kapcsolatban.

- Kapitány, megverte a pincért? - kérdezte az éppen belépő Ivanova. - Büszke vagyok magára!

- Ivanova, Lennier. Mit keresnek maguk a Csendes Pakmarában?

- A parancsnoknak védelemre van szüksége - felelt Lennier. - Én megvédem.

- A hízlaló ételektől?

- A drazik Garibaldi szerint fenyegetést jelenthetnek rám amiatt a kis lövöldözés miatt, ezért valakinek meg kell védenie. Egyszóval: Lennier a tesztöröm.

- Ez három szó -kötekedett Delenn.

Sheridan tüszentett, majd addig kotarászott a zsebeiben, amíg nem talált egy zsebkendőt.

- Nem is tudtam, hogy van monogramos zsebkendőd - mutatott Delenn a zsepire.

- Ivanova találta tegnap az asztalom alatt. Valószínűleg Sinclairé volt.

- Valen zsebkendője? - kerekedett el Delenn szeme és megbabonázva meredt a fontos tárgyra.

- Mondom Sinclairé -javította ki Sheridan, majd jó hangos szörccsögés kíséretében belefújta az orrát.

- Öhm...Izé...A minbari nőknél szokás, hogy gyűjtik a férjük taknyos zsebkendőit.

- Tényleg? -Sheridan elfintorodott. - Akkor már tudom, mit kapsz tőlem karácsonyra.

- Ó, Lennier -Ivanova tekintete üvege ssé vált. - Vesztélyt érzékelek.

- Hogyhogy érzékel?

Ivanova zavartan nézett rá.

- Ööö..., Semmi..., Én csak...

- Igaz is Ivanova, nem mondhatjuk meg nekik, hogy maga látens telepata, ugye? Ivanova gonosz pillantásokat lövellt az értetlenül bámuló Sheridan felé.

- Vesztély! -kiáltott fel Delenn a bár ajtaja felé mutatva, amin épp Bester masszírozott be. Lennier Ivanova elé ugrott, és tradicionális minbari harcművészeti pózba merevítette az ujjait.

- Maga meg mi a francot csinál? Rap-pelni akar?

- Ez a minbari harcművészet - világosította fel Delenn.

- Ja! Jól van. De nehogy énekelni kezdjen nekem, vagy ilyesmi.

Bester magabiztosan vonult eléjük.

- Kapitán. Milyen jó hogy láthatom.

- Bester, maga a Star Trek óta nem beszél orosz kiejtéssel - jegyezte meg Sheridan, arcán mély megvetéssel.

- John, ilyenkor olyan vagy mint egy dacos kisfiú - nevetett Delenn.

Sheridan abbahagyta a megvetően-nézést, és a barátságtalan-pislogással próbálkozott.

- Mi az óhaja? -jelent meg Bester mellett a pincér.

- Fiam, ezzel a mondattal nincs jövője a Babylon 5-ön -csóválta a fejét Sheridan.

- Ki a fene maga? - gyanakodott Bester.

- A pincér. Na és maga ki?

- Alfred Bester.

A pincér szeme elkerekedett.

- Al Bester? Imádom az írásait! Maga a legjobb! Adna nekem egy autogramot?

- Én nem az a Bester vagyok, figyeljen már, én nem az a Bester vagyok...

- Ugyan, adjon neki egy autogramot. Csak nem hal bele!

- Na jól van.

A pincér szeme lelkesen csillogott. Jobb híján a számlatömböt húzta elő a zsebéből, és nyújtotta Bester orra alá egy toll kíséretében. Amíg ő az írással foglalko-

de mindenképpen ez fogja zárni a történetet.)

Nos, majdnem mindenki sírt. Arra mentem haza, hogy volt egy üzenet a gépemen Mira-tól, aki alig tudott megszólalni, egy másik Claudia-tól, aki azt mondta megtisztelve és büszknek érzi magát, hogy részese lehetett ennek, és hogy a forgatókönyv megríkatta. Bruce, Richard, keménykötésű fickók a stáiban... mind ugyanazt mondták. És itt nekem is egyet kell értenem; párszor elvesztettem, miközben írtam, a tartalom miatt; különösen egy jelenetet... megtudod, ha majd meglátod... egy órára hidegre tett, amikor végeztem vele. De van itt valami... minden egyes ember, aki sírt a forgatókönyvön, végül büszkeséget és nagyságot érzett, és jót... hogy az élet megy tovább... ez az élet megerősítése volt, annak legfontosabb szintjén. Jó érzésük volt a befejezést illetően. Nekem pedig ez nagy jutalom, hiszen írói szempontból olyasmivel próbálkoztam, ami nagyon bonyolult és első pillantásra úgy tűnik, mintha sikerült volna. (Most úgy térek majd rá, mint rendező és végleg helyre teszem.

Csupán egyetlen rajongó olvasta a szkriptet... valaki, akinek a véleményében megbízom. Mivel kíváncsi voltam a reakcióra a képernyőnek arról az oldaláról is. És az teljességgel megegyezett a fentebb leírtakkal.

Szóval, mit gondolok, hogyan reagálnak majd az emberek?

Azt, hiszem, rengetegen fognak sírni.

De a végére úgy gondolom, jó lesz majd és minden szépen a helyére kerül... és főleg, sokan fognak utána visszanezni az egész történetre, keresztül ezeken a hosszú éveken, és azt fogják akkor mondani, „Jó történet volt.” Becsukják a könyvet, felteszik a polcra a többi mellé, hogy majd sok év múlva újra elolvassák azt. Végül azzal a tudattal fekszenek le aludni, hogy jól töltötték el az időt.

Ez a legtöbb, amit bármelyik író egyáltalán akarhat. Hogy olyan történetet mondjon, amit érdemes elmesélni. Hogy megindítsa az embereket. Hogy megnevettesse az embereket. És ha csak egy szívdobbanásnyi időre is, de elgondolkodtatni az embereket dolgo-kon, és másként láttatni velük a világot mint akkor, amikor nekifogtak.

Utána kilökhethet az utcára, vagy otthagynak, és én még csak nem is fogom bánni. Mert mindent, amit be akartam mutatni, bemutattam. És mindent, amit el akartam mondani, elmondtam.

Úgy vittem ezt a show-t öt hosszú éven keresztül, mint egy csiga a házát. Nagyon hosszú és bonyolult út volt, és soha senki sem fogja még csak tudni sem, valójában milyen nehéz is volt ezt a sorozatot összehozni. Azért sem, mert nem a bonyodalom alkotja a történetet, maga a történet kelti a cselekményt. De így vagy úgy, 5.22-ként vagy 4.22-ként legyen bemutatva, ha levetítjük, végre letehetem a terhet. Utána soha többé nem lesz már az enyém. Utána a tiétek lesz. Ahogy lennie kell. És a végén, azt hiszem, meg lesztek elégedve.

1. Mi a kedvenc zeneszámod?
Meatloaf – „Where Angels Sing”

2. Melyik a kedvenc filmed?
Aliens.

3. Melyik a kedvenc TV-műsorod, mostani vagy múltbéli?
Az eredeti Twilight Zone.

4. Hogy érzed, mi volt a legnagyobb eddigi szakmai sikered?
Babylon 5.

5. Melyek voltak azok, amelyeket érzed szerint nem teljesítettél úgy, ahogyan szerettél volna?
A The Strange Case of Dr. Jekyll és Mr. Hyde adaptációja a Showtime

Nightmare Classics-jába.

6. Melyik a kedvenc könyved?
A Lord of the Rings trilógia

7. Ha megváltoztathatnál egy dolgot Hollywoodban, mi lenne az?
Kényszeríteném, hogy logikusan lépjenek fel.

8. Ha megváltoztathatnád valamely publikus dolgot önmagaddal kapcsolatban, mi lenne az?
Hogy magányos és távolságtartó vagyok. Összeférhetetlen, hihetetlenül félénk és csendes. Már-már fájdalmasan csendes. Az emberek úgy értelmezik ezt félre, mintha mindenképp fölött állnék vagy nem érdekelne semmi.

9. Mi a következő terved?
Jeremiah, egy új, 20-órás drámai sorozat a Showtime számára.

10. Melyik az a projekt, amit mindig meg szeretnél volna csinálni, de még nem sikerült?
Forbidden Planet: A Sorozat.

Az Írásról

Az írásról szólván, Straczynski eléggé sokat beszél róla, csakúgy, mint arról, hogy ha azt csinálod, amit szeretsz, a többi követi majd. Itt van tehát - J. Michael Straczynski saját szavaival mondja el, hogyan kezdett hozzá az íráshoz, mibe kerül a siker, és hogy milyen buktatók is vannak az út mentén.

„Mindig tudtam, hogy író leszek” – kezdi. „Soha nem volt kérdéses. Akár kilenc vagy tíz éves voltam, és valaki megkérdezte 'Mi leszel, ha nagy leszel?' Azt mondtam: 'Író.', 'Írtál már valamit?' 'Még nem állok készen.' De elkezdtem tanulni az írásról.

„Vannak-e közöttünk bimbózó írók? Meg kell értened, hogy az első néhány dolog, amit írsz az nagy nulla. Használ-

hatatlan. Fűrsz egy lyukat a földbe, hogy olajat találj, de nem leled meg azonnal. Találsz sarat, piszkot, dinoszaurusz csontokat, minden kutyafülét, de olajat nem. Az időbe kerül. Meg kell tanulnod, hogyan hibázol, megtanulni a technikákat, és a végén meg fogod érteni. Az első néhány dolgot, amit írtam, soha senki az emberiség történetében nem fogja látni, mivel mind megsemmisült.

„De amire rájöttem, az az volt, hogy miután elkezdtem történeteket írni, az emberek először kezdtek észrevenni. Négy évet jártam gimnáziumba, még csak meg sem látott senki, de amikor elkezdtem történeteket írni, észreveték. Elkezdtem írni a kis játékaimat és leforgattuk őket, ezeket az egyfelvonásos színdarabokat, amiket én írtam. Majd egyszer csak azt mondták, 'Írsz egy teljes hosszú előadást az iskolának?' Hogyne. Megcsináltam, és rájöttem, hogy szeretem. Ez nem csak az volt, amit csinálni akartam, nem csak a munkát jelentette – a szavak összefűzése sokat jelentett számomra, izgalmas volt, imádtam nézni, szerettem látni, ahogyan egy néző figyeli a színpadi, film vagy tévés produkciót, amit én írtam, és csak lesni a reakcióit. Mivel az írás a kommunikációról szól, az érzelmek kimutatásáról, a lélek megérintéséről. És ha el tudom ezt érni nálad valahogyan, jobban vagy kevésbé fényesen, akkor az életem már jelent valamit.

„Mindig úgy éreztem, hogy ha író akarok lenni, ha közületek bárki író akar lenni, csinálja szívvel-lélekkel. Én mondom, ne legyenek gátlásaid az írásban. Ez a legrosszabb, amit tehettek. Bármilyen mást. Írjatok novellákat, cikket, színdarabokat, sci-fit, képregényt, prózát, forgatókönyvet – bármit. Ha megtanulod, hogyan írsz meg egy jó cikket, az megtanít arra, hogyan írsz meg egy novellát, mivel az újságcikknek van egy felépítése, amit a novellánál is

A minbari kivágtatott az irodából. Sheridan gondterhelt ábrázattal vizsgálta a zsebkendőt.

-Ivanova, ez a zsebkendő már használt - állapította meg.-De végül is semmi gond, itt van rajta a monogramom: J. S. Vagyis John Sheridan. Bár nem emlékszem, hogy lenne monogramos zsebkendőm.

- Nem lehet, hogy ez Jeffrey Sinclair parancsnok zsebkendője?

- Entil'zha Sinclair - motyogta a kapitány elmerengő képet vágva, aztán elkomorodott.-Hogy lehetne az övé, hiszen már évek óta enyém ez az iroda. Ivanova vállat vont.

- Talán ez a zsebkendő mindig is itt volt. Tudja, mint a vorlonok.

- Most beszélek a drazikkal. Megmondom nekik, hogy maga lőtt, de csak tévedésből. Azért kérjen maga mellé egy biztonságát testőrnek, csak hogy nyugodt lehessenek.

- Da, kapitan.

- És Ivanova...

- Igen?

- Ne beszéljen oroszul!!

-Szóval egy testőrt - bólogatott Garibaldi éjszaka, mikor Ivanova végre eljutott hozzá.

- Szerinted egy elég? Ezek a drazik elég erőszakos népség.

- Majd nem veszek föl se lila, se zöld ruhát.

- Inkább imádkozz Szent Duffyhoz.

- Kipróbálom majd ezt is, talán segít - sóhajtott Ivanova. - A kapitány mondta: „Ha leesel egy hegyről, próbálsz meg repülni, hátha...”

- Hm. Most már értem miért csapkodott úgy a karjaival amikor Z'ha'dumban leugrott abba az üregbe. Tényleg, egyébként mi baja van a kapitánynak?

- Tudtommal a halála óta semmi új.

- Csak mert mikor végigmentem a folyosón, a kabinjuk előtt ott állt Delenn.

- És?

- Hát, elég furcsa: egy slaggal locsolta

az ajtót.

Ivanova összevonta a szemöldökét.

- Aha. Ez érdekes.

- Talán valami olyasmi, mint az, hogy három napig nézi álmában mielőtt történe kettejük között valami.

- Hát az biztos, hogy alvás közben mutatkozik meg az ember igazi arca. De akkor Delenn ezek szerint vak.

- Miért?

- Mert a kapitány hangosan horkol, csámcsog, motyog álmában, forgolódik, nyáladzik és alvajáró.

- És ezt te honnan tudod?

- Ööö...Tudom és kész - jött zavarba Ivanova. - Szóval mi van a testőrökkel?

- Ezek a kölykök nem elég jók. Meg kéne kérned egy minbarit, hogy vigyázzon rád. Úgyis annyi van itt belőlük mostanság, mint a fene.

- Oké. Lennier reggel számíthat a látogatásomra. Jó éjt!

Másnap délben Juan, John és Delenn a "Csendes Pakmara" bárban üldögéltek, ami nevéhez híven elég kihalt volt.

- John, véletlenül meghallottam, hogy az alattatok lévő kabin teljesen elázott. Mit csináltatok?

- Ó, ez egy hosszú történet -fogta meg Delenn Sheridan kezét álmodozva. -Ha John régen nem tudott aludni a vizsgái miatt, annak ellenére, hogy előre megvette a kérdéseket, akkor az eső mindig megnyugtatta. Ha nem volt eső, az apja slaggal locsolta a háztetőt.

- Értem. Na, és a kabinajtóra locsolt víznek ugyanolyan hatása van mint az esőnek?

- Hát nem éppen - hümmögött Sheridan.

- Pedig rögtön elaludtál tőle. Egy perc múlva hallottam azt a fülrepesztő horkolást, ami azt jelzi, hogy alszol. Sheridan villámló szemekkel nézett Delennre.

- Hát persze, mert végre békén hagytál és nem kellett - khm- foglalkoznom veled.

- Egy régi földi író mondta: "Csak egy út

- Leisszátok magatokat a szürke padlóig, aztán másnap meztelenül, félholtra verve találalak meg az Al-sóvárosban.
 - Ugyan, nem is! Múltkor például a Kék szektorban találtál rám.
 - Jobban szeretném ha inkább velem jönnél tapétát válogatni.
 - Nézd, most dolgoznom kell. Mondjuk, válassz valami szép Valen mintásat, vagy ilyesmit.
 Corwin közbeszölt: - Kapitány, a De La Vega kapitánya megérkezett az állomásra.
 - Látod? -fordult Delenn felé Sheridan. - Most mennem kell. Szeretlek, szia. - aztán gyorsan bontotta a kapcsolatot.
 - Ivanova!
 - Da?
 - Ne beszéljen oroszul. Magáé a vezérlő, odalent leszek, megmutatom Juan kapitánynak az állomást. Ivanova, figyelje a számat: NE adjon ki tűzparancsot! Világos?
 - Olyan hajóra se ami mozog?
 - Semmire. Megértett?
 - Meg.
 Sheridan nem volt teljesen nyugodt, mikor elhagyta a vezérlőt.
 - Fehér Egér!- ordította Juan mikor meglátta Sheridant.
 John aggódva nézett körbe, de nem kellett volna idegeskednie, a vámkezelőként funkcionáló Zacktól kezdve a legutolsó furcsa kinézetű idegenig mindenki hallotta, és jót mulatott magában.
 - Hehe. Csá Juan, mi a helyzet?
 - Semmi különös. Szép az állomásod. Új?
 - Már nem annyira.
 - Kit kellett megölnöd érte?
 - Ó, hát csak Santiago...,ööö...Senkit - javította ki magát gyorsan Sheridan.
 - Aha. És amúgy mi van veled?
 - Megnősültem. Az asszony alig akart ma elengedni.
 - Nocsak, miért?
 - Hát, állítólag valami tapéta-ügy miatt, de tudod, a minbarik sosem mondják el

a teljes igazságot.
 - Minbarik?-szörnyülködött Juan.- Minbari nőd van?
 - Csak félig az.
 - És deréktől le-, vagy fölfelé ember? Merthogy az nem mindegy!
 - Majd megnézheted magad, szerintem holnap velünk ebédelsz. De most menjünk, igyunk egy centau-rumot, és gondolom sok mesélnivalód is van.
 - Mi a baj John?-kérdezte Delenn pár órával később a kapitány irodájában.
 -Azt hiszem megfáztam - szipogta Sheridan.
 -Mialatt a Zocaloban voltunk.
 - Persze, a Zocaloban. - Legutóbb is ott fáztál meg, és nem abban a huzatos al-sóvárosi sztriptizbárban, a Kentauri Kanmuri-ban, igaz?
 - Jaj Delenn, buliztunk! Már csak hús évem van, kihasználom. Egyébként találoztál Juannal?
 - Igen, meghívtam ebédre.
 - Melyik étterembe megyünk?
 - Arra gondoltam, megismerhetné a minbari gasztronómiát, és ehetnének otthon, a kabinunkban.
 - Remek. Csinálok Flarnt.
 - Oké, étterem.
 Ivanova viharzott be az irodába.
 - Kapitány, a drazik magával akarnak beszélni!
 - Na de miért?
 - Mert rálőttünk az egyik hajójukra.
 - Dehogy lőttünk rá a... - aztán lassan feleszmélt. - Ivanova, világosan megmondtam, NE lőjön semmire! NE! Maga süket vagy csak hülye?
 Delenn legyintett.
 - Ugyanolyan mint te.
 - Ezt meg hogy érted?
 - "NE menj Z'ha'dumba..."
 Sheridan nem válaszolt, csak sértődötten szipogott.
 - Tessék - nyújtott át Ivanova egy zsebkendőt, majd hozzátette:-Itt találtam az asztal alatt.
 - Nekem most mennem kell - jelentette be Delenn. -Veled még számolok...!

használsz. Egyetemen járni kezdtem kreatívfejlesztő írás-órákra, ahol azt hittem, megtanítanak írni. De rájöttem, hogy az valójában az a mód, ahogyan a tanár akarja, hogy írjak. Ez pedig két különböző dolog.

„Ha tanácsolhatok bármit ma mindannyiőtoknak, akkor egyszerűen ez lenne: kövessétek a vágyaitokat, akár komikusok, szövegkönyvírók vagy bármi is vagytok. Sokan vannak körülöttemek – professzorok, családtagok, barátok, az anyukátok, bárki – aki majd azt mondja, hogy ti ezt nem igazán tudjátok csinálni. Az olyan emberek, mint ti, nem válnak ezzé. Csak a nagy emberek lesznek azzá.

„Az évek során rájöttem, hogy amikor felbérlek egy író, a saját nézőpontjukért alkalmazom őket, az ő egyedülálló nézőpontjukért. Mivel senki más nem látja úgy a világot, ahogyan ti, az az értékes. Ezt adjátok el. Ezt akarják a megbízók. Ha azokon a szemináriumokon tágitjátok a fejeteiket, ahol azt mondják: 'Megtanítunk, hogy úgy írj, mint mindenki más' azzal csupán egy baj van, mégpedig az, hogy már itt van körülöttünk a sok 'mindenki más'. Szóval miért is lenne rád szükség, ha nem tudsz valami olyasmit lerakni az asztalra, amit egyedül csak te tudsz és rajtad kívül senki más?

„Amikor Neil Gaimant alkalmaztam, hogy írjon meg egy Babylon 5 epizódot, tudtam, hogy olyasmit kell kapjak, amit senki már a világon nem tudna nekem nyújtani Neilen kívül - és az egy Neil Gaimant stílusú foratókönyv lett. Mindegyikötöknek megvan ez a perspektívája, mindannyiőtoknak megvannak azok az álmok és látomások; és a világ, benne veletek, ahogyan ti látjátok, amit nektek jelent, és csak ti értitek - erről kell nekünk hallani, hogy másképp láthassuk a világot.”

Fordította: Peres Levente (Sheridan)
Kiegészítették: algi, Steidl Csaba

Forrás: WorldsofJMS, Internet

B5 vers mindenkinek

Crusade

Messze túl hol béke dúl
 a perem szélén odaát
 gyógszer kell hát harcba fel
 keressük föl az Elsők városát.

Valami jó, szuper hajó
 és egy bátor kapitány
 a képlet egyszerű, nagyszerű
 függöny, kezdődik a nyitány

Gyógyszert talál a kapitány talán
 vagy hoppon marad
 meghalunk mind, a Földön és kint
 az úr csak beint, a kötél szakad

A színjáték isteni, majdnem hogy ördögi
 mégis kedvelem
 nagy talány, hogy túlél talán
 az ember, vagy búcsúzik a történelem

Tizenhárom rész, megáll az ész
 búcsút veszünk
 itt a vég, már itt van rég
 csalódott düh marad csak velünk

Forrás: <http://www.extra.hu/asheridan>

Claudia Christian — Hová lett Ivanova?

Az alábbi levelek a nyilvános JMS fórumon lezajlott beszélgetéseket tartalmazzák.

97/07/19

Küldte: jmsatb5@aol.com (Jms a B5-nél)

Dátum: 1997. július 19. 15.07.27 -0400

Feltettek néhány kérdést, hogy mi történt az ötödik szezon és Claudia Christian-t illetően. A lehető legegyszerűbben kifejezve, amit a stáb minden tagja megerősíthet, ez történt:

Június elején a WB minden színésztől a szerződésük elővételi jogának egy hónapos meghosszabbítását kérte; amit, Claudiát kivéve mindenkítől meg is kapott. Ez azért kellett, hogy időt adjon a WB-nek, hogy kidolgozzák a B5 ötödik szezonjának közös finanszírozási szerződését a TNT-vel. Rengeteg zűrös ügy maradt a PTEN-nes szerződésből, amit még ki kellett bogozni, plusz a szindikátusról kábelre költözés egyéb üzleti szempontjai, és ez a vártnál tovább tartott.

Claudia többször is mondta, hogy benne van az ötödik szezonban, de saját üzleti okokból nem akarta beadni a meghosszabbítást. Szaván fogtuk, és engedélyeztük, hogy ne adja be a meghosszabbítást. Ígéretet tett nekünk és a színésztársainak is.

Amikor mind együtt voltunk (a színészek, a forgatóstáb meg én) Blackpoolban a Wolf 359-en, hallottunk a Variety és a Reuters cikkeiről, amik azt mondták, hogy Claudia nem fog visszatérni a B5-re, és más munkát keres. Ez volt az első jele, hogy nem lesz benne az ötödik szezonban. A TNT megsértődött ezen, a WB megsértődött ezen, minket meg leszidtak, hogy miért bízunk meg benne az ötödik szezon illetően. Amikor Blackpoolban beszéltek vele, még azt mondta, hogy benne lesz az

ötödik szezonban... de semmit nem tett, hogy megbeszélje a helyzetet a WB-szal. Megmondták neki, hogy a WB-nak (múlt) péntekig biztosan kell tudnia, hogy benne van-e vagy nincs. Ahhoz, hogy benne legyen az ötödik szezonban, csak annyit kellett volna tennie, hogy felveszi a telefont, vagy szól az ügynökének, hogy ő vegye fel, felhívja a WB-t és azt mondja, hogy benne van.

Ez nem történt meg. A péntek jött és elmúlt. Nyilvánvaló volt, hogy nem áll szándékában benne lenni az ötödik szezonban, és helyette filmeket akart forgatni. Végül is, most a B5 után sokkal ismertebb.

A stáb tagjai próbálták rábeszélteni a hétvégén, hogy másítsa meg az elhatározását. Bruce, Jeff Conaway és mások magukra vállalták, hogy visszahívják a sorozatba, hogy rávegyék, hogy telefonáljon hétfőn, hátha újjáépíthetné azokat a hidakat, amiket a múlt héten felégetett. Hétfőn Claudia korán elment a találkozóról, és soha nem hívta fel a WB-t, soha nem hívta fel Doug-ot, soha nem hívott fel senkit.

Röviden: leadta az ötödik szezon. Ő választotta, hogy ne legyen ott. Tudom, hogy pár embernek azt mondta, hogy a WB nem akarja őt... de ha ez lenne, akkor miért mondanák a Variety és a Reuters cikkei, hogy a producereket „lesújtotta”, hogy nem ér rá, hogy azt választotta, hogy nem tér vissza a sorozatba? (Még egyszer, amikor ezek a cikkek megjelentek, ez a szándék még el sem jutott a WB-hoz vagy hozzánk; úgy kellett megtudnunk, hogy a szakmai lapokban olvastuk, olyan cikkekben, amiket meg sem beszéltek velünk.) Miért nem adta be a meghosszabbítást, ahogy szintén megírták? Miért hirdette a sajtó (olyan cikkekben, amik itt a neten is megjelentek), hogy nem tér vissza és más munkát keres jóval az

ri Senna kezét, de visszautasítják. Nem tudván elviselni a visszautasítást, megtámadja Sennát, erre kirúgják és ismét Dunsay veszi át helyét. Mariel még mindig a varázslat hatása alatt van, amely visszafordíthatatlan állapot.

Vir közben a technomágus segítségével még több információt tud meg a drakh-okról. Ezáltal az a meggyőződése, hogy Londonak van egy őrzője.

Garibaldi, G'Kar és Lou Welch a Centauri Prime-ra utaznak, mert úgy tudják, a Xonos kontinensen, ahol a másik intelligens faj élt (a centaurikkal vívott háborúban mind elpusztultak: Xon), fegyvergyár van.

Welch-et, miközben a Prime Kadétkok főhadiszállásán információk után kutat, Shiv'Kala segítségével Throk megöli. Éppen akkor, amikor bizonyítékokat talál fegyvergyárak és kiképzőtáborok létezéséről más bolygókon. Ezek az információk így elvesztek, de Vir egy technomágus segítségével, aki igen kellemetlen agyolvasást hajt végre, értékes információk birtokába jut. A megszerzett információkat G'Karral és Garibaldival is megosztja, de hallgatást követel a Szövetségtől. Az egyetlen feltétel, amit Michael Garibaldi állít az az, hogy Throk fizessen meg azért, amiért megölte Lou Welcht.

Vir egyetért ezzel és egy bombával intézi el a dolgot.

Vir földalatti mozgalmat szervez. Az ebből adódó problémákat a Centaurum ismét a Szövetség számlájára próbálja írni.

A könyv egy beszélgetéssel végződik Sheridan, Garibaldi és Durla között. A könyv fejezetei között Londo emlékirataiból olvashatunk részleteket.

Megrendelés: www.amazon.co.uk ; www.amazon.de

Fordította: Delenn

B5, avagy hová keveredtünk?

Első rész:

Az állomásra érkezik Sheridan régi barátja, Juan, a De La Vega kapitánya. Delenn a kabinját akarja kitapétázni. Ivanovának gondjai támadnak egy drazi hajó lelövése miatt és Lenniért kéri fel testőrnek. Sheridan megfázik, majd talál egy zsebkendőt az irodájában. Véletlen egybeesés vagy a vorlonok műve?

CHAPTER ONE

A Babylon 5 űrállomás pácolt heringként úszott az űrben, még színre és formára is hasonlított.

- Kapitány, hajtót észlelek az ugrókapu túloldalán -jelentette be Corwin. - A "De La Vega" az.

- Újabb haverok a peremvidékről? - vigyorgott Ivanova. Sheridan csillogó szemmel bólogatott.

- Ezt meg miből gondolta?

- Azt üzenik: "Hahó te bamba Fehér Egér, hadd menjünk be az állomásodra." -továbbította a De La Vega üzenetét Corwin.

- Na, hát ebből gondoltam - vont vállat Ivanova. - Egyébként meg, mostanában nem jön ide más földi hajó, csak ami az utóbbi időben elég messze volt a háborútól és a Földtől.

- Tényleg, logikus.

- Éppen ezért nem is juthatott az Ön eszébe.

Corwin hátrafordult. -Kapitány, Delenn nagykövet keresi.

Sheridan összevonta a szemöldökét, de így sem nézett ki okosabbnak, ezért inkább hagyta.

- Kapcsolja.

- Szia John, nem jössz segíteni tapétát választani az új kabinunkba?

- Delenn, most érkezett meg a De La Vega. A kapitánya régi haverom, elme-gyünk sörözni, tudod hogy van ez...

tulyáznak - talán sok ember nem fog egyetérteni velem - hosszútávon ez nem rossz egy színész karrierjének. "Beskatulyázottnak" lenni furcsa, bizarr dolog; Ha a karriered folyamán ismertté válsz egy szerep kapcsán, az nem rossz dolog. Talán már játszottál néhány nagy szerepet, de ha van egy, amiről az emberek ismernek - biztos vagyok benne, hogy mindannyian emlékszünk a kedvenceinkre egy vagy két filmből - az nem rossz dolog. MICHAEL: Egyáltalán nem rossz dolog, jó, ha emlékeznek rád.

BRUCE: Különösen egy olyan foglalko-

zásban, ahol sok csodálatos színész van, akik eljártsszák a szerepeiket minden színházon, tévén és mozin keresztül a világon, de soha nem válnak ismertté. Azt hiszem sokan vannak olyanok, akik nem igazán érdeklik meg az ismertséget azokkal szemben, akik még mindig kint vannak, ismeretlenül.

B5: Akkor tehát, végülis jó, vagy rossz ...?

MICHAEL: Biztos vagyok benne, hogy Bruce egyet fog érteni velem, azt hiszem, jó dolog.

Fordította: Peres Levente (Sheridan)

Könyvismertető

Legions of Fire: Armies of Light and Dark

Centauri trilógia 2. Kötet

Írta: Peter David
ISBN: 0-345-42719-X

Kiadó: Del Ray

Amikor Vir engedélyezi az ásatásokat a K0643 bolygón, különös eseményekre

lesz figyelmes.

Ismét találkozik Rem Lanassal, aki figyelmezteti őt, és átpártol az ő oldalára. Megpróbálja elérni, hogy evakuálják a helyőrséget. Ebben a pillanatban robbanás hallatszik az ásatási hely felől, és Vir azonnal a helyszínre siet, hogy megtudja mi történt.

Újabb robbanások és halottak után egy ugrókapuhoz kerül a hiperűrben (ahogy ő látja az eseményeket), amely egy kissé furán néz ki. Amikor az bezippantaná őt, a technomágusok megmentik a hajójukkal, és együtt berepülnek az ugrókapuba. Közvetlenül egy

drakh flotta mögött haladnak. Nem sokkal később egészen más helyre kerülnek, és a technomágusok elmondják, hogy ez egy hátrahagyott árnytechnológia, amely féregjáratok létrehozására képes a hiperűrben. Ami még különösebb, egy folt az űrben, amely semmiből áll, egy fekete lyuk, amelybe most mindannyian berepülnek. Ott felfedeznek egy régi árny bázist és egy árny bolygórombolót. Miután landolnak, elpusztítják a bázist de Kane, az egyik technomágus, meghal.

Ez után Vir megegyzik Galennel (A Call to Arms, Crusade), az egyik technomágussal, hogy varázsolja el Marielt, hogy az valóban szeressen bele Virbe. Így próbál meg Vir híreket kapni a Centauri Prime-ről és más fajokról is. Londo számúzta őt, így nem mehet vissza, de Marielnek vissza kell utaznia, és mivel szereti Virt, Durla nem mondhat nemet és elintézi mindent.

Dunsay-t, Londo egykori kamarását is felváltotta egy új "Prime-Kadét" (elit társadalmi osztályba tartozó centauri ifjú): Throk, aki a történet során megké-

előtt, hogy mi bármit tudtunk volna?

Az ajánlat az asztalon volt. A végső-kig kitoltuk. Minden más színész aláírta, és sürgette, hogy ő is tegye ezt. Ő választotta, hogy nem írja alá. Soha nem volt annak a kérdése, hogy valaki akarja-e őt vagy sem. Én személy szerint csütörtök este unszoltam, hogy hívja fel az ügynökét és beszélje meg és tisztázza a szándékait, ha vissza akar jönni a sorozatba. Elutasította. A stáb minden tagja, aki ott volt Blackpoolban, látta, mi történt, és igazolhatja.

Hát ez a sztori. Bár nem adom ki másnak a szerepet azon az alapon, hogy valamikor talán úgy dönt, hogy benne akar lenni valamelyik filmben vagy TNT-s részben, behozunk egy új karaktert, hogy betöltse a helyet a B5 parancsnoki struktúrájában. Szerencsére a 421-es epizód, amit már leforgattunk, úgy épül fel, hogy alkalmazkodhatunk ehhez a helyzethez anélkül, hogy bármi kimaradna, és a történet a tervek szerint folytatódik, kisebb változásokkal az első két epizódban, hogy bemutassuk az új karaktert.

jms

Az igazság egy háromlélű kard. Claudia Christian kérte, hogy a következő üzenetet küldjük el a nevében:

Kedves srákok,

Itt a történet az én oldalamról, és én csak tudom; ott voltam.

Június 20-án behívtak a B5 irodájába, hogy megtudjam, mi lesz az ötödik szezonnal. A három másik jelenlevő szereplőnek és nekem megmondták, hogy lesz ötödik szezon (hurrá!). Aztán megkértek minket, hogy mondjunk le a „residual”-ról arra a szezonra. (A residual az, ami a bérleti díjat fizeti.) Hát, ennek ellenére ígert mondtam – még fel is

ajánlottam, hogy ráveszem a többieket. Azért haboztam a szerződés megújításának Meghoszabbí-tásáról (*En pont ugyanúgy el vagyok veszve, mit ti; teljesen elbeszélnek egymás mellett... a ford. megj.*), mert azt akartam, hogy megígérjék, hogy az ötödik szezonban legalább négy szezonnyi szünetet kapok, hogy forgathassak egy filmet. Ez volt az egyetlen dolog, amit kértem. Semmi fizetésemelést – elfogadtam az alulfizetettséget -, csak kevesebb epizódot, időszakot. Tegyétek fel magatoknak a kérdést: miért csináltam volna meg a TNT-nek az ötödik szezon reklámjait, ha nem akartam volna benne lenni?

Amikor Európában voltam (egy hónapig), hallottam a Variety pletykarovatáról. Egy pletykarovat volt, semmi több. Fogalmam sincs, ki indította el a pletykát, és őszintén nem is gondoltam róla sokat, mivel Hollywoodot pletykákra alapozzák. Mivel a producerek és Joe Európában voltak, feltételeztem, hogy a tárgyalások az ötödik szezonhoz akkor fognak folytatódni, amikor már mindenki visszatért. Igencsak udvariatlanul közölték velem, hogy a több szabadidőre irányuló kérésemet elutasították, és hogy Ken Parks a Warner Bros.-tól közölte az ügynökömmel, hogy mondja meg nekem, hogy keressek új munkát,

mert mást vesznek fel. Miután négy évig elég alacsony fizetésért dolgoztam, mert szerettem a sorozatot és azokat, akik benne voltak, és úgy éreztem, hogy egy olyan karaktert alakítok, akit tényleg szeretnek az emberek, ez nagyon bántó volt. Ez sokkolt ugyan, de még úgy mentem Blackpoolba, hogy azt hittem, megmondják maguk és megadják azt az időt, amit kértem. Tudtam, hogy Ivanova benne van az első részekben. Úgy gondoltam, hogy leülhetnék az ügynőkömmel és meg tudnánk egyezni. Blackpoolban JMS azt mondta, hogy kiír az epizódokból, de erről nem adhat írást. Megbízom benne, mindenesetre tudom, hogy nem ő írja az összes epizódot az ötödik szezonhoz, úgyhogy úgy éreztem, hogy valami írásban is kell. A félelmeim beigazolódtak, mert amikor az ügynőköm John Copeland-del (a producerrel) beszélt, és megemlítette Joe ajánlatát, hogy kiír egy pár epizódból, Mr. Copeland azt válaszolta: „Ez nem lehetséges. Ha a TNT minden epizódban látni akarja, akkor mind a 22-t meg kell csinálnia. Ez az ajánlat, vagy belemegy, vagy nem.”

Ekkor azt mondták, hogy hétfőig kell felhívnom a Warner Bros.-t, hogy megmondjam, hogy benne vagyok. Hát, srácok, egy színész nem hív fel egy stúdiót. A szövetségünknek vannak szabályai. A B5 producerei soha nem hívták fel a menedzseremet vagy az ügynőkömet, hogy megmondják a határidőt. Ehelyett Jeff Conaway mondta nekem. Felhívtam az ügynőkömet és üzenetet hagytam neki. Elkerültük egymást. Hétfőn megtudtam, hogy az előtte való pénteken az ügynőköm kapott egy faxot, ami azt írta, hogy a B5-re szóló ajánlatomat visszavonták. Röviden kirúgtak. Ez a fax pénteken érkezett, szóval milyen játékot játszottak, amikor az angliai hétvége alatt hamis reményeket adtak nekem? És egyébként azon a héten kedden Londonban voltam és a sorozatot reklámoztam és magazininterjúkat

és talk show-kat csináltam nekik a saját időmből. Miért csináltam volna, ha nem hittem volna, hogy valamiben meg tudunk egyezni?

Ha tényleg azt akarták volna, hogy visszamenjek, elfogadták volna az ügynőkön keresztül küldött könyörgésemet, hogy üljünk le és tartsunk egy megbeszélést. John Copeland elküldte (az ügynőköt) azzal, hogy „egy dollárral szegényebb és egy nappal elkészt”. Még le sem akartak ülni tárgyalni velem!

Még egyszer, megcsinálnám az ötödik szezont... ha kevesebb epizódom lenne. Csalódott és megbántott vagyok, hogy még az esélyt sem adták meg, hogy megbeszéljük a szükségleteimet. Hidegen és egyszerűen elbocsátottak. Szeretném, ha tudnátok, hogy a szívemet adtam a sorozatnak és ugyanúgy szeretem Ivanovát, mint bárki közületek. Nem „hagytam ott” a sorozatot. Nem kértem több pénzt. Nem én csináltam ezt a botrányt. Talán ez az egész csak a kommunikáció teljes hiánya. Szeretném ezt hinni. Köszönöm a szereteteket és támogatásokat. Soha nem hagyjalak el titeket.

Claudia Christian

97/07/20

Küldte: J. MICHAEL STACZYNSKI

Tárgy: Claudia ezt mondta...

Dátum: '97. július 20. 21.35.01

Ez megerősíti, amit a Brian-nek küldött üzenetemben mondtam, hogy személyesen ígértem meg Claudiának, hogy több szabadideje lesz (úgyhogy, Kevin, menj a fenébe).

Se én, se más a B5-ből nem mondta neki, hogy hétfőig van ideje. Csütörtök éjjélkor leültem vele és mondtam, hogy beszélnie kell az ügynőkével és másnap, pénteken el kell küldenie a WB-nak, különben ennyi. Jeff magára vállalta, hogy megpróbálja rávenni Claudiát, hogy hétfőn beszéljék meg a dolgot, a

volt. Csak ezt az emberek felnagyítják. BRUCE: Ez a saját drámaérzékük, amit ki akarnak bontakoztatni. Mindketten professzionális színészek vagyunk, sokáig voltunk a munkában, sok különböző színésszel, személyiséggel, egóval, tapasztalattal és tapasztalatlanokkal játszottunk már együtt. Jó volt hallani, hogy Michael is eljön erre a találkozóra, tudtam, hogy ha ketten együtt jelenünk meg, annak nagy hatása lesz. B5: Amikor vezetőt játszottok egy olyan sorozatban, mint a Babylon 5, a színészek és a stáb gyakran töledek várja a végszót. Michael, nem volt különös viselkedés, mikor valaki más van a közép-pontban?

MICHAEL: Az én véleményem az, hogy ez a dolog attól az embertől függ, aki a középpontban van. Neki kell megnyugtania a másik embert a műsorban, akivel együtt játszik, meg ilyenek. És Bruce megtette ezt; nagyon megnyugtató. Nagyon jól éreztük magunkat együtt James Arness-ről [egy hosszú western-sorozat, revolverhős] beszélgetve. Egyáltalán nem volt kellemetlen. BRUCE: Tanultam a tapasztalatból, hogy hogyan legyek azaz ember, és megadtam ezt minden vendégszereplőnek, mindenkinek. Te mindig ott vagy, ők pedig újonnan belépnek. Ez az ember már ott volt, és ő szerves része a harcnak, és most ezt meg is fogjuk mutatni. Nem olyan, mint amikor valaki először lép be a műsorba. Én voltam az elkészt, az új fiú, de félre kell tenned ezeket a dolgokat és belevágni. Azt hiszem, hogy a munkád egy tévé-műsorban elindíthatja a napodat vagy elronthatja, rengeteg ember figyel rád, akár akarod, akár nem. Isten tudja, talán elkezdhetsz dolgozni a korai órákban, és akkor talán nem érzed annyira, de meg kell fognod a gyeplőt, elkezdni, és mindenki a te jelzésedre vár. Ez nem mindig szórazkoptató, különösen, ha más problémáid is vannak az életedben, de nem akarod azt mondani, hogy:

"Srácok, csináljátok tovább nélkülem..." Michael sokat megcsinált a terepmunkából számomra, mikorra beléptem a műsorba. Megküzdött a felsejlő előítéletekkel, mivel ez a show egy harc volt, ami soha nem ért véget - harc az elfogadásért. Soha nem fogjátok megtudni, de a show mindig is a haldoklás szélén táncolt és azt hiszem Michaelnek rengeteg elutasítással kellett szembenéznie olyan emberektől, akik azt mondták: "Soha nem indulnak el!" Michael kövezte ki az utat mindehhez.

MICHAEL: Emlékszem, próbáltuk rávenni az embereket, hogy írjanak be, hogy a bevezető hatásosabb legyen, de a show népszerűsége megnőtt az évek alatt; sokkal népszerűbbé vált. BRUCE: De még mindig azon gondolkodom: "Vajon nem nézik?", "ők" népszerűek, de nincs mit kezdeni vele. Minden a piaci osztozkodásról, árakról szól és arról, hogy ki birtokolja a jogokat. Olyasmibe ütöm bele az orrom, amibe nem kellene, de - Michael, azt hiszem egyetértesz velem - ha a neved adod valamihez, akkor jogod van tudni bizonyos fokig, hogy mi is történik. Te hozod azokat a dicséreteket, ha szép és tökéletes, de ha utálják, akkor az annak a fickónak a műsora. Ha megbukik, senki sem mondja, hogy "Pocsék producer voltam".

B5: Pár évvel ezelőtt egy újságíró megkérdezte Gareth Thomas-tól, aki egy nagyon hasonló pozícióban volt a "Blake's 7"-ben, hogy a műsor mérőföldkő volt-e az életében, vagy most is az, tekintve, hogyan skatulyázták be, mint színészt. Ti ketten hogyan álltok e tekintetben?

MICHAEL: Még mindig nehéz elmondani, de a saját gyakorlati tapasztalatom alapján a dolog jó oldalán végeztem. Jó munka volt.

BRUCE: Azt kell mondanom, hogy mérőföldkő; nem volt más, mint hatalmas tapasztalat, és soha nem fogok mást mondani. Ha ez megtörténik, és beska-

fogta a programkártyáját, és azt mondta: "Lenne olyan kedves aláírni nekem ezt?" Ez az, amiért soha nem utasítok el egy gyereket; Még az út közepén is megállnék.

Azt hiszem, hogy Leonard Nimoy vagy William Shatner nem fogják fel, mennyire megváltoztatták a modern úrprogramot.

MICHAEL: A Star Trek miatt?
BRUCE: Így van. A NASA-nál voltam és beszélgettem ezekkel a sugárzó, jóreménységű emberekkel, ami nagyon ösztönző volt, azután azt mondtam: "Én csak egy jelentéktelen színész vagyok egy furnér úrállomáson." Megfélemlítve éreztem magam ezek között az elmék között, de ők azt mondták: "Nem, Ön nem fogja fel, mit csinál. Az hozza létre mindezt. A képzeletben működik, az ösztönzéssé alakul, és valaki ötletet kap tőle." Szükségük van ezekre az ötletekre, hogy inspirálja őket.

B5: Voltak példaképeid gyerekkorodban?

MICHAEL: Leginkább filmszínészek, mint pl. Spencer Tracy, és hasonlók. Emlékszem, mennyire mélyen elszomorodtam, amikor Lucy [Ball] és Desi [Arnez Jr.] elváltak. Nem tudtam elhin-

ni, hogy megtörténhet, mert akkoriban ők jelképek voltak. BRUCE: Én is. Szerettem a régi filmeket. Jelenleg is van egy hőszám, és ő Sean Connery, a kedvenc filmsztárom. Boldog lennék, ha találkozhatnék vele. Filmek tekintetében a magasba emel mindent, amiben csak benne van és számomra ezt jelenti egy hős.

B5: Amikor ti ketten végül együtt dolgoztatok a "Végtelen háborúban", aggódott bármelyiketek is azért, hogy mi fog történni, és hogy ez beavatkozhat a színészet üzletébe?

MICHAEL: Bruce nagyon kedves volt hozzám, amikor beléptem. Egyáltalán nem volt semmiféle problémánk; általában mi egy nagyon jó keveréket alkotunk együtt.

BRUCE: Ha ránézel az epizódokra, tökéletesen ki vannak dolgozva. Azt hiszem Michael egyetért velem ebben. És abban is, hogy az emberek sokkal jobban aggódtak a dolog miatt, mint mi magunk. Azt mondták, hogy: "Istenem, látni fogják egymást, és ebből bajok lesznek", én pedig ezt gondoltam: "Micsoda? Mi színészek vagyunk, el kell játszsanunk egy darabot együtt" és megcsináltuk. Azt hiszem csodás páros volt. Az hiszem, az emberek megpróbálták felfűjni a dolgokat, hallottam a pletykákat fél füllel, de soha nem keveredtem bele a beszélgetéseikbe. Emlékszem, amikor Joe Straczynski először kért meg rá, az mondtam: "Igen, ez egy óriási öltet". Mindketten egyformán érzünk a munka elvégzését illetően.

MICHAEL: Egyetértetek. Ez csak egy "Gyerünk, végezzük el a munkát"-dolog

saját törődése és reménye miatt, hogy talán még meg lehet oldani.

Claudia ügynökét jónéhány nappal a határidő előtt értesítették, hogy a WB üzleti ügyei meddig érvényesek.

Ahogy a másik üzenetemben is megemlítettem, nem volt idő, hogy Blackpool után kényelmesen leüljünk és megbeszéljük az ügyet. Az első forgatókönyvet július 6-án kellett beadni. A másodikat 12-én. A harmadikat 18-án. Ezek a szigorú határidők, hogy meglegyenek az ötödik szezon gyártási szükségletei. Nem július 20-a. Mire bárki „leülhetne”, már mélyen benne leszünk az ötödik vagy hatodik epizódban, és akkor mit csinálnánk? Újraíránk mind az ötöt vagy hatot az utolsó pillanatban?

Ez egy szerencsétlen helyzet. Senki sem tagadja. De ami történt, megtörtént.

jms

Küldte: J. MICHAEL STACZYNSKI

Tárgy: Claudia C-t kirúgták!

Dátum: '97. július 20. 21.11.04

Meg kell, hogy értsd, hogy Claudia egy a sorozat tíz-egynéhány színésze közül. A többi színész megértette és megérti, hogy nem tárgyalhatjuk újra a szerződéseket a munka közepén, támogatják a sorozatot, és meghosszabbították a szerződésüket, hogy a WB-nak legyen ideje tető alá hozni a TNT-szerződést. Mindannyian benne vannak.

Claudia döntött úgy, hogy nem adja be a meghosszabbítást, míg a stáb többi tagja megtette, és most azt akarja (vagy azt mondja, hogy azt akarja), hogy újratárgyaljuk az ügyet, most, hogy az összes többi szereplő le van zárva. Az ő esetében így tenni, amikor nem adta be a meghosszabbítást és kinos helyzetbe hozta a WB-t azzal, hogy megjelentetett egy cikket a szaklapokban azzal, hogy új munkát keres, sértés lenne az összes többi színésszel szemben, akik pontosan

dolgoztak velünk.

Továbbá, igen, igaz van abban, hogy a szerződés nem lehet megváltoztatni, hogy azonnal elmelessen és filmeket forgathasson. A szerződés szerint elővételi jogunk van a színészek munkájára. Ez minden TV-szerződés alapkövetelménye állandó szereplőknél. Ezt nem lehet csak úgy valahol valaki kedvéért megváltoztatni.

Ez. megvolt... Már mondtam Claudiának, hogy bár nem írhatjuk bele a szerződésbe, de boldogan dolgozom vele ezen az ügyön nem-hivatalosan, és hogy ha azt mondja, hogy X.-étől Y.-áig el kell mennie, akkor kiírom azokból az epizódokból, hogy leforgathassa a filmet. Tőlem már megkapta ezt az ígéretet. Már csináltam hasonlókat neki és a sorozat más szereplőinek is; ezért szerepeltek sokan más projekteken is. Szóval számomra ez nem téma.

Tehát, az én szempontomból ő ki akart szállni a sorozatból, és nem tudom, miért szítja a rajongók kedélyeit, hacsaknem ki akar bújni a felelősség alól.

Még egyszer, ez nem az az eset, amikor az én szavam szól az övé ellen. Minden egyes színész ott volt, amikor ez történt, és sokan közülük megpróbálták lebeszélni arról, hogy kiszálljon. Ha az én szavam nem elég, kérdezzetek meg valakit, aki ott volt, főleg Bruce-t vagy Jeff-et.

Azt javaslom a rajongóknak, hogy ne keveredjenek bele ebbe, mert a) nem kaptok őszinte és megbízható információkat Claudiától, és b) mert egyszerűen túl késő. Ő választotta, hogy továbbadja az ötödik szezon; hogy be akarja-e vállalni vagy sem, hogy ki akar-e bújni a felelősség alól, nem tudom... de az ő döntése volt. Csütörtök este leültem vele, és kereken megmondtam neki, hogy személyes szinten teljesítem a kérését, és hogy másnap vagy felhívja a WB-t maga, vagy az ügynökének kell, különben nem lesz benne a sorozatban,

mert csinálnunk kell. Ez a vonat éppen indult, és tetszése szerint rajta lehetett vagy nem. Nem szállt fel.

Amit szintén nem értesz, az az, hogy az ötödik szezont kevesebb, mint egy hónap múlva kezdjük forgatni. Most éppen a forgatókönyvírás közepén vagyunk, amióta csak megkaptuk a gyártási utasítást; kb. akkor, amikor Blackpoolba mentünk. Nem rángathatjuk az írást előre-hátra – benne van, nincs benne, talán igen, talán nem – és remélhetjük, hogy minden forgatásra készen lesz. Ezért kellett akkorra tudnunk. Általában hosszabb gondolkodási időnk van; ezúttal nem volt, és ez már amúgy is visszavetette a forgatókönyvet. A forgatókönyv az új karakterrel készen van; ha most kivesszem, helyettesítenem kellene, és erre nincs idő. Claudia tudta ezt. A WB is tudta. Ez ellen dolgoztunk. Claudia döntött, hogy benne van vagy nincs. Nemet mondott. Ez már nem a mi felelősségünk, és egyszerűen túl késő ahhoz, hogy visszahozzuk. Az ötödik szezont ajtaja lezárult.

jms

97/07/28

Küldte: J. MICHAEL STACZYNSKI
Tárgy: Claudia mondott nemet - JMS
Dátum: '97. július 28. 00.14.28

Nem; hadd hangsúlyozzam ezt még egyszer: soha nem volt megbeszélés.

A megbeszélés, amire *esetleg* gondolsz, az, amelyiken elmagyaráztuk a színészeknek a hálózatos és a kábeles „residual”-kezelés között. Az néhány héttel előbb volt.

Ha segít, leírom neked dátumonként:

Július 9-e: megjelennek a Variety és a Reuters cikkei, hogy Claudia elhagyta a sorozatot. A WB tudni akarja, hogy Claudia hol áll, és nekünk is tudnunk kell, mert befejeztem az új 4.22-es epizód megírását, és készülök elkezdni az 5.02-eset (az első ötödik szezonos epizód).

dot). Erről akkor értesülök, amikor Claudia, én és a stáb többi tagja Nagy-Britanniában, Blackpoolban vagyunk. Szólnak Claudia ügynökének a WB sürgős megerősítési igényéről.

Július 10-e: Nyomatékosítom Claudianak a DeVere hotrel kocsmájában, hogy ha nem erősíti meg az ügynökén keresztül péntek, azaz 11-én délig, hogy benne akar lenni a sorozatban, akkor az ajánlatot visszavonják, és ő minden tekintetben lemondott róla.

Július 11-e: Nem volt „végső hozzászólás”, megbeszélés... még mindig Nagy-Britanniában vagyunk. Ahhoz, hogy legyen végső hozzászólás, Claudianak vagy az ügynökének *beszélni* kellett volna valakivel. De se Claudiatól, se az ügynökétől nem jött telefon. Egyáltalán SEMMILYEN reakció nem volt. Így az ajánlatot végül és vonakodva visszavonták, mert egyszerűen kifutottunk az időből, és mivel azt mondják, a hallgatás = az ajánlat továbbadása, már semmilyen okunk nem volt rá, hogy fenntartsuk az ajánlatot.

Július 12-e: Jeff egyedül elmegy Claudiához, és megpróbálja meggyőzni, hogy próbálja ezt hétfőn rendezni, hogy ha az ügynöke a szerződést tekinti elsődleges feladatának, akkor még meg lehet oldani. Ez nem egy olyan dolog, amit én mondtam, hogy javasoljon Claudianak, Jeff ezt teljes egészében magától csinálta, mert remélte, hogy Claudia még visszaléphet a döntésétől. Bruce és a többiek is próbálnak beszélni Claudiával a dolgról, aggódnak a döntése miatt.

Július 14-e (hétfő): Claudia a nap közepén elhagyja a találkozót (Wolf 359); bejelenti, hogy fotózásra megy.

A július 19-20-i hétvége: Én San Diego-ban vagyok a ComicCon-on, ahol megtudom, hogy Claudia egy másik találkozón kijelentette, hogy kirúgták a B5-ből. És itt tört ki a vihar a rajongók között.

Tudom, hogy megpróbáltok kitalálni

nehéz otthagyni. Egyetértek Bruce-szal, kötelességeink vannak, amik a témával járnak.

BRUCE: Emberek vagyunk, és megvan a magunk élete. És néha azt szeretnéd mondani, hogy "Idehallgass: megtehetem, hogy beintek. Megtehetek dolgokat; Ember vagyok," de sajnos együtt kell élned vele, ha folytatni akarod. Mindketten erős, komplikált embereket játszunk, de mindamellest, amit végül az emberek szeretnének, az egy hősiecs óskarakter.

MICHAEL: Ez egy nagyon jó szó: ez valóban egy óskarakter.

BRUCE: Sok ember létezik manapság, különösen képernyő bálványok, akik letérnek az útjukról azért, hogy közismert életük legyen, és akik nagyon jól élnek a bulvárlapok címdalain; igazából ez a pályájuk. Azt hiszem Michael együtt érez velem annyiban, hogy inkább a munkánknak kellene beszélnie helyettünk, ahelyett, hogy felvesszük ezt a képet, jóllehet bizonyos fokig mégis meg kell tennünk. Igazad van Michael, ez megváltoztatja az életed. Ez a találkozó erre a legjobb példa; hogyan néznek rád az emberek ezekben az autogram-sorokban? Néhányuk szó szerint fél tőled, nem tudják, mit mondjanak. Ekkor te azt szeretnéd mondani: "Hello! Mi itt csak emberek vagyunk!" B5: Megtörtént már ez veled, Michael, vagy az emberek felismerték, hogy te is csak egy normális pasas vagy? MICHAEL: Attól függ. Mindkettő megtörtént már; vannak néhányan, akik zavarukban megnémulnak, akik képtelenek felfogni, hogy ott állnak előtted az autogramodra várva, és ez nagyon bizarr. Amit tehetsz annyi, hogy megnyugtatód. Ahogy Bruce mondta, mi csak emberek vagyunk.

BRUCE: Még mindig nehezen tudom felfogni, jóllehet amikor elmentem Buzz Aldrin-hoz, [a volt űrhajós és a második ember a holdon], beálltam a sorba, hogy találkozzak vele. Egy könyvet dedikált,

ami az ő sci-fi regénye volt, és Londonban, a Forbidden Planet-nél (országos sci-fi üzlethálózat) elkerültük egymást. Tehát, amikor Los Angeles-ben osztott aláírást, fogtam a fiaimat, és azt mondtam: "Nos, ez egy igazi hős!" Ő egy olyan ember, aki két könyvet írt arról, milyen kemény hősnak lenni, és miután felment a holdra, az életútja hanyatlani kezdett; Voltak problémái az alkohollal, válással; a csúcs után azonnal lefelé kezdett hanyatlani. Sorban álltam, hogy találkozhatnék vele - már találkozunk azelőtt, egy síkirándulás-félen, de az rosszul sült el - tehát azt hittem, "Nem fog rám emlékezni!" Minden ember a sorban azt mondogatta: "Maga szerepel a Babylon 5-ben!" és én Buzzra mutattam, és megpróbáltam elmondani nekik, hogy "Nem, lemaradnak róla, ő az az ember!". Buzz nagyszerű volt, fogta a képeket, amik a fiamnál és a barátjánál voltak, és megpróbáltam elmondani nekik, hogyha létezik megtiszteltetés, akkor ez az.

"Sikerült elérnie valamit, amit együnk sem fog soha. A holdon járt, azon kevesek egyikeként a történelemben, akik már megtették. Azt hiszem, van néhány ilyen sportoló hős, mivel a felelősséget sokkal komolyabban vették a múltban, mint most. Az olyan emberek, mint Mickey Mantle vagy Babe Ruth ott maradtak volna és órákig baseballlabdákat dedikáltak volna gyerekeknek, míg manapság azt mondják, hogy "Sajnálom, ez nem annak a cégnek a labdája, amit alá kellene írnom"

Láttam egy fickót egy idős hírességek baseballmeccsén, és egy fiatal fiú felszaladt hozzá, mikor mi mind a játékeret figyeltük, és ő pedig eltaszította magától a fiút. Azt hiszem, Babe Ruth előjött volna a sírjából, és fejbe vágta volna azt az embert egy baseball-ütővel. Az a fiú csak állt ott, és még ma is látom azt a képet magam előtt: Egy gyerek, akinek minden bátorságát össze kellett szednie, amennyi csak volt neki,

ezekkel mind gazdagabbak lettünk.

11th: Tépőzárat...

Doyle: Igen, tépőzárat. És mobil telefonokat, és még oly sok mindent.

11th: És elmondanád nekünk az igazat az Area 51-ről, Roswellről és az abszolút igazságot az összeesküvés elméletekről a kormánnyal kapcsolatban?

Doyle: Szerintem ezen ország polgárainak joguk van minden információt tudni, mely nem veszélyezteti a nemzetbiztonságot. És én is nagyon kíváncsi vagyok. És ki tudja... két vagy három időszak, mint kongresszusi tag, talán beke-

rülök a szenátusba... és aztán hirtelen én vagyok az, aki az utolsó zsákolást beviszi a NBA fináléban, mikor az óra a nullához közeledik...

Jerry Doyle 2000-ben jelöltette magát az Amerikai Kongresszusba. Ő volt Los Angeles 24. választókerületének egyetlen republikánus jelöltje. A szavazatok 29%-át szerezte meg, így végül nem került be a Kongresszusba.

Fordította: Koszper Gábor Szabolcs

Sinclair, Sheridan és a hős...

Michael O'Hare és Bruce Boxleitner megvitatják, hogy mennyiben jó vagy rossz hősnek lenni.

Míg hőst játszani rengeteg elismerést jelenthet, minden bizonnyal nem könnyű. Ahogy azt - saját bosszúságára - sok színész felfedezte, gyakran várunk el a szereplőinktől egy magasabb rendű viselkedést, még akkor is, ha az csak egy film vagy tévé-sorozat karaktere. Ha a szerep egyszer befejeződött, az elvárások gyakran tovább élnek.

Talán senki sem tudja ezt jobban Michael O'Hare-nál, aki Jeffrey Sinclair parancsnokot játszotta a Babylon 5 első szezonjában, és Bruce Boxleitnernél, akinek a karaktere, Sheridan kapitány, került előtérbe Sinclair meglepő távozása után.

Mindkét színésznek szembe kellett néznie - a képernyőn és a magánéletben egyaránt - azzal az érzelmi teherrel, amit egy heroikus őskarakter alakítása jelent.

A múlt évben O'Hare és Boxleitner találkozott a Blackpooli Szövetségi Találkozón, először, mióta leforgatták a két részes "Végtelen háborút" a Babylon 5 harmadik szezonjához. A két színész

beleegyezett, hogy leüljenek a legelső közös interjúhoz, és megvitassák a "hős" témát valamint azt, hogy milyen hatással volt a B5 az életükre...

BABYLON 5 MAGAZINE: Először is beszéljünk arról, mi is az: szereplőnek lenni. Ha egyszer beléptetek egy szerepbe, akkor az veletek is marad? BRUCE BOXLEITNER: Azt hiszem, a legtöbb színész jobban szeretné, ha nem, de ez vele jár bármilyen karakter alakításával. Ideális esetben az ember szeretne egyedül maradni a magánéletében, azt tenni, amit akar, és nem tartozni felelősséggel. De tudatában kell lenned a dolognak, és ehhez igazodva kell cselekedned. Azt hiszem ott van veled, bárhogy is próbálkozol. Sok ember van, aki a magánéletében megpróbálja eljátszani a rossziút, és ez rendszerben is van, de az én esetemben, azt hiszem ez felelősséggel jár, és meg kell próbálnod egy jó profilt mutatni a külvilág felé. A klisék úgy változnak, ahogy a terület - szeretem a kliséket!

MICHAEL O'HARE: Megváltoztatja az életed. Az hiszem minden rész megváltoztatja az életed; elmész egy bizonyos helyre, hogy eljátszd azt - majd pedig

valamit, hogy talán nem voltam ott, talán azért, hogy megmentsetek a helyzettől... de minden pillanatában ott voltam; mivel a szobám négy ajtónyira volt Claudiától, csak akkor lehettem volna *jobban* a dolgok közepében, ha a szobájában alszom a padlón.

Jms

Fordította: Nikowitz Krisztina (Niko)

B5 vers mindenkinek

Ne menj Z'ha'dumba!

Volt egy ember ki a háborúnak élt
Hajszolta a veszélyt, sohasem félt
Ám elérte őt is egy nap a végzete
S egy vorlon képében beszélgetett vele

Ne menj Z'ha'dumba, ne menj
Z'ha'dumba!

Így szólt a vorlon szava
Ne menj Z'ha'dumba, ne menj
Z'ha'dumba!

Mert vár ott örök éjszaka

Az ember most félt, hát felkérte őt
Ki ott állt csillag és gyertya között
Adjon tanácsot, mondja mit kell
Tennie a közeledő végzettel

Ne menj Z'ha'dumba, ne menj
Z'ha'dumba!

A nő is ily tanácsot ad
Ne menj Z'ha'dumba, ne menj
Z'ha'dumba!

Mert ott elveszted magad

Az ember ki félt, ki háborúnak élt
Feláldozott bármit a szerelemért
Csábításának nem álhatott ellen
Elindultak hát a volt nejével ketten

Ne menj Z'ha'dumba, ne menj
Z'ha'dumba!

Íly intelem ó mit ért?
Ne menj Z'ha'dumba, ne menj
Z'ha'dumba!

"Bármit a társaimért!"

Az ember ki félt, ki szeretett, remélt
Többé már nem a háborúnak élt
Mehalt ott, mert úgy esett
Hogy a Fehér Csillag ráesett

Ne menj Z'ha'dumba, ne menj
Z'ha'dumba!

Íly intelem mit sem ért
Ne menj Z'ha'dumba, ne menj
Z'ha'dumba!

"Mindent az életemért!"

Az ember most remélt, félt
Mégis úgy tűnt, nem élt
A percek között megrekedve
segítséget kért
S bár elment Z'ha'dumba,
mégis visszatért

Te se menj Z'ha'dumba

Az ember a percek közt
nem érzékelt időt
Pedig tőle távol egy minbari várta őt
Bárcsak vitte volna magával azt a nőt
Vagy a szakadékba lökte volna
maga előtt!

A minbari nőszemély
szörnyű terve készül
Csontkoronás fejében,
megfontolás nélkül
Azt tervezi ő, mindenki tudtán kívül
Megtámadja Z'ha'dumot,
s lerombolja végül.

A Fehér Csillag flottát
összeszedi gyorsan
Ott várnak az égen hosszú csatasorban
Harcra készen áll a nő a hajóorrban
Ekkora örültség még nem is volt
e korban

Tudja hogy nincs nagyobb
 örültség ennél
 A csillagokat kérdezi:
 Te nem oda mennél?
 A csillagok válaszolnak,
 ahogy te is tennél:
 Persze hogy nem,
 Delenn, hát ilyen hülye lennél?

Franklin Dala

A legnagyobb vész közepén
 Az orvosiban ültem én
 Sosem a harc mezején

Segítségem mit sem ért
 Mikor odakint a háború dúlt
 Ezer lélek halálba fűlt

Néha semmit sem tehettem
 Úgy éreztem elnyel a tér
 A sebekből ömlött a vér

Csöndet akartam és békét
 Józan eszem szívembe markolt
 A méreg a testemben volt

Dolgoztam éjjel és nappal
 Nem adtam fel, úgy hittem
 De tudom, azt tettem

Kerestem önmagam hogy lássam
 Köröttem még mindig van tér
 És nem csak a vér

Megtaláltam magamat a mélyben
 Tudom hogy folytatni érdemes
 Igaz, nem kellemes

Folytatom mit elkezdtem
 Teszem mit ember tehet
 Mert az életet ellökni nem lehet

Forrás: <http://www.extra.hu/asheridan>

Tudtad hogy?

Ron Thornton fő látványtervező a vorlon flottát a fokhagyma alapján tervezte.

A Babylon 5 gyártási stábjának több tagja a kamerák előtt is megjelent:

A Gyülekezőben (The Gathering) Ron Thornton fő látványtervező kétszer is megjelenik, egyszer mint lurker és egyszer egy számítógép képernyőjén, míg John Iacovelli-t (szakállal kiegészítve) a kaszinóban láthatjuk.

A Harckészültségben (Midnight on the Firing Line) Douglas Netter executive producer Santiago elnökként jelenik meg, Anne Bruice-Aling pedig Santiago fő politikai riválisát játssza.

A Grálban (Grail) John C. Flinn fényképezésvezető megvádol egy földönkívülit az egyik őse elrablásával.

J. Michael Staczynski megfogadta, hogy nem áll a kamerák elé, DE, Az utolsó nap-ban (Sleeping in Light), az utolsó epizódban J. Michael Staczynski rövid ideig látható, mint az állomás fényeit lekapszó karbantartómunkás.

A Föld Dómot eredetileg Stephen Burg Gerty Anderson Űrkörzet (Space Precinct) című sorozatához tervezte. „A tervet nem használták fel, és Stephen megemlítette Ron-nak (Ron Thornton-nak)” – magyarázza John Copeland producer. „Ron említette, hogy már egy ideje keres egy Föld Dóm-tervet, és megkérdezte Steve-t, hogy felhasználhatja-e a tervét a Babylon 5-höz.”

A Babylon 5 speciális effektusait teljes egészében számítógépen csinálták, modellek nélkül.

A Babylon 5 úrsisakjai darabonként 3000 dollárba kerültek, és az összerakott úrruhát vízzel töltik fel, hogy lecsökkentsék a belső hőmérsékletet.

Fordította: Nikowitz Krisztina

kat.

11th: Mi a végső célod a politikában? Doyle elnök?

Doyle: Ó... tudod, már rebesgettek nekem ilyesmit. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem gondolkoztam rajta. De... nem hiszem, hogy azért leszel pap, mert pápa akarsz lenni, hanem szerintem azért leszel pápa, mert nagyszerű pap voltál. Hogy gondolkoztam-e rajta? Persze. De mikor nem álmodik egy színész az Oscar-díjról? Egy csomót ismerek, akik már megírták a szövegüket.

11th: És te?

Doyle: Elég egyszerű: „Az apámnak, aki megtanított szeretni az óceánt, megtanított pecázni, és azt mondta, hogy mindig gondoljak a vízre. Apa, kihalásztuk a legnagyobbat - bárcsak itt lennél.” Ja, és a második része: „Egyébként: kiszállok.” (nevet) De melyik koszarzó srác nem gondol arra a pályán, hogy: „Egyre fogynak a másodpercek, már csak három másodperc, elvállalja a rádobást, és bement! Megnyeri az NBA bajnokságot!” Szerintem mindenki gondolkozik azon, milyen lenne a saját területén elérni a lehető legmagasabb pontot. És nyilvánvalóan, politikailag, a legmagasabb választott tisztség az elnök. De míg ez egy jó kis fantázia, sokkal fontosabb az első lépés, hogy a kongresszumba megválasszanak. Az élet nem a százszázalékos eredményről szól, nem garanciáról, nem biztosítás. Ha nyerek, nagyszerű, de ha az ellenfelem jobb kongresszusi tag lesz, nagyszerű, ha azok a dolgok, amiket felhozok olyan területre terelik az emberek figyelmét, ahonnan eddig ez hiányzott, akkor elvégeztem a munkámat. És ez nem Jerry Doyle-ról szól. Azokról az emberekről szól, akiket remélek, hogy reprezentálhatok. És ha vesztek, vesztek. Nem veszem személyes sértésnek.

11th: És neked mindig ott lesz a Babylon 5: Gondolod, hogy van élet odakinn, mint a sorozatban?

Doyle: Hát... szerintem nagyon önző

volna, hogy azt mondjuk, csak mi vagyunk. És ha csak mi vagyunk, akkor nagyon szerencsések vagyunk.

11th: Nos, az úr nagyon jó volt hozzád. Az idegenek is. Rendben, de mi az állásfoglalásod az idegenekkel kapcsolatban?

Doyle: Egy csomó idegennel találkoztam (a Babylon 5-ön), így elég jó vagyok az ilyesmiben, de egy csomó más ember van, akinek ez nem olyan természetes. Én csak... csak nem tudom, hogy az amerikaiak, nem tudom, hogy a világ hogyan reagálna az idegen kapcsolatra. Jók vagy gonoszak? Egyvalami, amit tudok, hogy ha a Földnek idegenekkel kellene szembeszállnia, akkor nem aggódnánk az etnikai problémák miatt, nem aggódnánk a nemzetközi fegyverkezési versenyen, nem aggódnánk az afrikai harcok miatt, semmi miatt nem kellene aggódnunk. Egy bolygó lennének egyesülve. Közös ellenségünk lenne, közös célunk lenne, egyesülnünk kellene, hogy túléljünk. Nos, már most is van közös ellenségünk, ha vannak idegenek, ha nincsenek. Úgy hívják: rák. Hát miért nem tesszük félre a kis nézeteltéréseinket, hogy aztán harcolhassunk az ellenséggel, ami mindenkire veszélyes. A rákot nem érdekli, hogy fekete vagy vagy fehér, amerikai, koreai, kínai... ausztrál. Az sem érdekli, gazdag vagy-e vagy szegény. A rákot nem érdekli, hol élsz. Ha csak döntésre jutnánk... mint John F. Kennedy a hatvanas években, azt mondta, hogy a Holdra lépünk abban az évtizedben, és ez sikerült is 1969-ben. És szerintem, ha akkor nem tesszük meg, akkor az óta se tettük volna meg. Szóval, ha eldöntenénk, hogy meg kell gyógyítanunk a rákot, vagy az Alzheimer-t a következő tíz évben, akkor sikerülne. Ez olyan... a NASA programnak egyre kevesebb támogatást adnak -- pedig olyan sok mindent tehetnek értünk, aminek hasznát vehetnénk. Olyan sok mindent: azok a küldetések - Apollo, Gemini, Mercury - ,

nagyon hosszú ideje volt. De csak ennyit tettem, semmi többet. Tudod, szerintem az embernek a lehető legőszintébb válaszokat kell adnia. Az a gond, hogy politikailag csúrik-csavarják a tényeket, másnak akarnak látszani, mint amik valójában. Ha felteszel egy kérdést, adok egy választ, ami nem biztos, hogy tetszeni fog neked.

11th: Egy olyan tulajdonság, ami nem jellemző a politikusokra... Hollywood-ra... emberekre...

Doyle: Igen, tudod ez olyan, mind a randizás. Hány barátod mondta már, hogy „Hú, találkoztam ezzel a nagyszerű sráccal!”, aztán meg három-hat hónappal később már azt mondják: „Istenem, ez a srác nem is olyan, mint akivel találkoztam, mi történhetett?” Nos, a mostani srác az igazi srác. A srác, akivel találkozott, az a srác volt, akivel találkozni szeretett volna, így összejöttek. És politikailag nem akarom, hogy azt mondják „Nem te vagy a srác, akit megválasztottunk.”

11th: Meséld az új filmedről!

Doyle: A címe *Deviant Beings*.

11th: Hmm. Ez olyan...

Doyle: (nevet) Ez olyan deviáns. Nagyon sötét, nagyon éles. Amolyan városi dráma. Mikor elolvastam a szöveget, azt gondoltam: „Ez vagy nagyon jó lesz, vagy nagyon rossz.” Igaz történeten alapszik, vannak benne tényszerű dolgok...

11th: És ha várnak a kiadásával egy pár hónapot, akkor úgy szerepelhetsz a szereplők listáján, hogy „Congressman Jerry Doyle”.

Doyle: (nevet) Hát, ez, egy kicsit furcsa lenne, úgyhogy nem vagyunk biztosak benne, hogy ezt így kiírnánk.

11th: Szerinted a színészi karriered a kampány mellett vagy ellen dolgozik?

Doyle: Nos, annak, hogy színész az ember, vannak előnyei és hátrányai is. Bizonyos mértékig figyelemfelkeltő, de másfelől beskatulyáznak: „Á, ő csak egy színész!”, „Mit tudhat egy színész Wa-

shingtonról?”, drogfüggőségi címkék. De azt hiszem, hogy mikor az emberek rájönnek, hogy üzleti múltam van, hogy a piacon voltam, meg általában értek a pénzügyekhez, akkor ez talán kipótolja. Természetesen Hollywood inkább dominánsan liberális demokrata, és ha republikánus vagy Hollywoodban, az olyan mintha maga lennél az antikrisztus. Izolacionista, homofóbiás, rasszista... fogalmuk sincs, hogy mi a politikai tervem, nem ismerik az álláspontomat, de rögvest republikánusnak címkézik meg. És szerintem ez helytelen. A céloom, hogy az emberek lássák a versenyt, és hogy lássák a republikánusokkal kapcsolatos félreértést ebben a körzetben és esetleg Hollywoodban, és ha ez sikerül, akkor úgy érzem, elértem a céloimat. És ha nyerek, nos, az még jobb. Azt hiszem, kivételes megtiszteltetés volna élni a lehetőséggel, hogy ezt a körzetet reprezentáljam Washington DC-ben, aztán visszajönni és a körzet részének lenni, csak hogy a testület tagja lehessenek, és lehetőségem legyen sétálni azokon a bizonyos folyosókon. Nem csak, mint színész.

11th: Mit gondolsz, hogyan végzi Brad Sherman a munkáját?

Doyle: Szerintem nagyon trehány munkát végez. Valahogy úgy, mint Clinton és Gore - ők mind a nagy gazdaság jótévői. De ha megnézed a törvényprogramjukat, amikor ők harsogják a törvényprogramjukat... tudod, lehet, hogy egy számlának a szponzora volt, de ez azt jelenti, hogy kétszázötven másik emberrel együtt.

11th: Ráadásul, nincsen bejegyezve az IMDb-be (Internetes filmes archívum).

Doyle: (nevet) Hát, „F” osztályzatot kapott a Kereskedelmi Kamarától (Chamber of Commerce). És hogy indulhatsz pénzügyi konzervatívként egy „F” osztályzattal a Kereskedelmi Kamarától? Ő nem pénzügyi konzervatív. A fogáshoz veri a garast, adóbehajtó. Arra szavaz, hogy megtartsa a túlzott adó-

Az ellenség igazi arca

Fiona Avery bemutatja Önöknek színlalak mögötti értekezését a Babylonian Productions-ról.

Az áprilisban, a coloradói iskolában történt lövöldözés óta az Egyesült Államok Szenátusa azt vizsgálja, hogyan lehetne szigorítani a tv-műsorokban előforduló brutalitásra vonatkozó előírásokat. De minél több, a most létezőkön kívüli korlátozás ér bennünket, annál több korlátot kell majd átugranunk, ha tv-műsört akarunk készíteni, és szembe kell néznünk a ténnyel, hogy olyan műsorok, mint a *Babylon 5*, a jövőben soha nem láthatnak napvilágot.

Az új törvényről szóló egyik értekezésében Sam Brownback szenátor így nyilatkozik: „Ez nem sérti a szórakoztatóiparnak az első Módosítás által biztosított jogait, de felruház minket a lehetőséggel, hogy a kezébe adjuk ennek az iparnak azokat az eszközöket, amelyekkel artikulálni képes az általános min-táit.

Megfeledeztek volna azokról az eszközökről, amiket már most is használunk? Megvan a lehetőségünk, hogy távol tartsuk a fiatalokat a 'PG-13'-as és 'R' jelű filmekről [A "PG-13" és az "R" hasonló a magyar "korhatáros" és "felnőtt" megjelölésekhez <a ford.>] Vannak határvonalak, amik megadják, hogy mit mutathatunk vagy mondhatunk a tv-műsorokban, legtöbbszörüket 'PG' szinten tartva ezzel.

Miért a cenzúrázás lenne a megoldás? A japán média sokkal több vérontást, szexuális tartalmat sugároz, mégis 3-5 erőszakos haláleset történik évente a népszerűség körében. Ha az emberi lélek szempontjából az erőszakos tv-műsorok lennének kulcsszerepben, azt hiszem, egy ilyen statisztika bárhol a világon felszínre kerülne. Az erőszak az erő-

szak, és az emberi lélek fogékony erre a nemre børszínre vagy társadalmi háttérre való tekintet nélkül.”

A republikánusok reagálásukban megrótták Hollywoodot azért, mert erőszakos gondolatokat plántálnak a fiatalok fejébe. Még a demokraták is ellenzik, hogy Hollywood kicsússzon a hurokból ez ügyben. Clintontól Boxerig mindannyian azt mondták, hogy a szórakoztatóipart jobban el kell tudni számlatolni a filmekben, a tévében és a számítógép képernyőjén megjelenő erőszakadatért. Miután elfogadta a Brownback-féle módosítást, a szenátus nekilátott megvitatni az Ernest Hollings észak-karolinai szenátor által beterjesztett indítványt, amely reggel 6-tól este 10-ig megtiltaná erőszakos tv-műsorok sugárzását.

Miért hiszi azt az amerikai kormány, hogy az emberek (különösen a fiatalok) nem tudnak gondolni saját magukra? Egy ilyen rendelet az értelem elleni támadás. A *Babylon 5*, amit a "gondolkodó emberek sci-fijeként" ismernek, már több mint 5 éve műsoron van. Ez alatt az idő alatt volt néhány epizód, amelyet az amerikai kormány "erőszakosként" ítélt meg.

Egy ilyen rendelet alapján ezeket az epizódokat le sem lehetett volna forgatni, nemhogy megtekinteni. Ez azt jelenti, hogy azok a részek, amelyeket a B5 rajongók végül a legérdekesebbeknek ítélt meg, esélyt sem kaphattak volna a média cenzúrázása miatt. Gondoljuk végig a következő epizódokat a szenátus szemszögéből:

GROPOS (Apa és fia): A szöveggönyv alapján a hadsereg behatol, „keresztülrohan” a *Babylon 5*-ön, és belekeveredik egy kocsmái verekedésbe, ami az erőszakot mulatságosnak tünteti

fel. A szöveg alapján ez leküzdí azoknak a félelmeit és feszültségét, akik harcra indulnak. A képi elemek kapcsán: a legtöbb egységet, férfit és nőt holtan látjuk a harctéren az epizód végén. Ha nem mutatunk erőszakot, hogyan mondjunk el egy történetet, ami leplezi annak negativitását?

The Long, Twilight Struggle (Alkonyati ütközet): A centauriak bombákat szórnak, hogy végképp elpusztítsák a Narn őshazát. Az áldozatokról a Babylon 5-re és más szabad kikötőkbe érkező menekültek milliói tesznek jelentést. A szövegek szerint Londo Mollari tudta, mi fog történni, de hallgatott. Élete legnagyobb részét az e döntéséért való vezekléssel tölti, amit végül a "The Fall of Centauri Prime" (A kentaurik bukása) című epizódban végez be.

Comes the Inquisitor (Az inkvizítor eljövetele): A szövegek alapján egy prostigyilkos a XIX. századi Londonból eljön, hogy kínvallatásnak vessen alá Delenn nagykövetet - egy nőt. De a szöveg alapján ő a vorlonok egyik képviselője, aki Delenn jellemét akarja próbára tenni. Ezzel egy időben a hatalom lélektanáról kérdezzétek, még ha ez a hatalom üdvösnak tűnik is.

Soul Hunter (A lélekvadász): Ahogy az a szövegből kiderül, Delenn előránt egy PPG-t Sinclair pisztolytáskájából, és megpróbál lelőni egy védtelen lélekvadászt, aki a medilaborban lábadozik.

Intersections in Real Time (A vallatás): E szerint a földi-minbari háború egy brutális összeütközés volt. A szövegek alapján minbarik egész kolóniákat mészárolnak le. Láthatunk néhány kegyetlen test-test elleni küzdelmet. De a szöveg alapján ez egy megtorlás a minbarik nagy szellemi vezetőjének az elvesztése miatt. Ez azt az örjöngést jelképezi, amiért később meg kell fizet-

niük. A késpárbaj azon emberek metaforája, akik életben akarnak maradni a legyőzhetetlen túlerővel szemben.

The Face of the Enemy (Az ellenség arca): A szövegek alapján Garibaldi egy pszi-zsaru befolyása alatt áll, feladja a legjobb barátját; drogot ad Sheridannak, és nézi, ahogy néhány bandita összeveri – mindez talán az erőszak legkegyetlenebb megnyilatkozása a Babylon 5 történetében.

Mi a közös ezekben az epizódokban? Emlékeztetnek minket arra, hogy az emberi faj hajlamos a kegyetlenségre, az erőszakra. Ha azt mondják nekünk, hogy cenzúrázzuk a sötét oldalunkat, hogy bújjunk el előle, akkor hogyan tanulhatnánk belőle? Az erőszak ilyen módon való tiltása lehetetlenné teszi az értelem kibontakozását, és a példák alapján való nevelést.

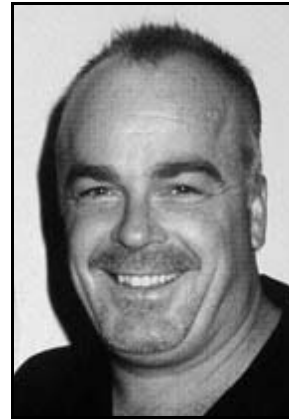
A konfliktus a dráma szívében van. Ez az a kellemetlen, de szükséges hajtóerő, ami elvezeti a történetet a végkifejletre. A konfliktusok, amelyeket itt felsoroltam, mindegyike rajongók vitája, nem pedig erőszak. A rajongók arról beszélnek, hogy a Babylon 5 hogyan kapcsolódik a történelemhez, és hogyan védekezhetünk az atrocitások ellen a saját életünkben. A B5 nézőközönségnek megvolt a szabadsága ahhoz, hogy mérlegelje a következményeket és a felelősséget az erőszakos jelenetekért. És nem mondhatnám, hogy ez rosszra fordult volna.

A televízió gondolkodásra készíti az embereket... ha jól csinálják.

* Az értesülés a Variety Magazine-ből származik. Kiadás: 1999. május 13.

Fordította: Peres Levente (Sheridan)

nap végén, és sok pénzt fizet, és nem feltétlen kell jól csinálnod elsőre. Azért hagytam abba a munkát, hogy állandóan kampányolhassak, és a saját pénzem a kampányba öltöm.

11th: Gondolod, hogy a kampányod megéri a pénzt?

Doyle:

Igen. Tudod, találkozom emberekkel és azt mondják:

„Mennyit fogsz a kampányodba fektetni?” Erre én

azt mondom, nem tudom. Erre ő: „Nos, hallottuk, hogy van egy 3 millió dolláros házad és van ez a sok cuccod, egy Ferrarri és egy géped...”

11th: Van Ferrarri?

Doyle: Igen. Szóval erre én: „Mit akarsz ezzel mondani?” Erre ő: „Szóval mennyit fogsz a kampányodba fektetni?” és erre én: „Nem t'om.” Erre ők: „Talán rakhatnál mondjuk egymillió dolcsit bele...” Erre én: „Egymillió dolcsit? Te teljesen megőrültél? Ez nem az egőről szól, haver!” (nevet) Azt mondom: „Ha azt hiszed, hogy egy pénzügyi konzervatívként indulok egymilliót fektetve egy olyan állásba, ami csak évente fizet százharmincöt rongyot, akkor dilis vagy!” Inkább százharmincötet kéne fizetni egy olyan állásért, ami egy milliót fizet. Így kell kincstári konzervatívként indulni!

11th: Szóval mi lesz, ha elbuksz? Újra próbálkózol?

Doyle: Igen. Egy nap beszélgettem egy riporterrel, és azt mondta: „Hát, ez nem lesz könnyű, mi van ha veszítesz?” Mire én: „Mi van, ha vesztek? Elmegyek no-

vember közepén a floridai házamhoz, teniszezek, pecázom, van labdam is. Visszajövök és elmondom az ügynököknek, hogy visszatértem az üzlethez, csinállok még egy sorozatot, és hetente ötven lepedőt keresek.” Ez a másik oldalam. Azt akarom, hogy tudják az emberek, ez nem egyszerűen csak egy hóbort. Sokáig gondolkoztam rajta. Azt mondják: „Miért vesszük őt komolyan?” Mert azt akarjátok, hogy annyit keressek egy év alatt, mint egyébként egy hónap alatt, ahol nyakkendőket kell viselnem, és napi huszonnégy óráig kell készen állnom, a hét minden napján, és teljesen tudatában kell lennem mindennek, amit teszek. Minden nap minden percében. Darabokra esik a magánélet. Minden nap dollárokért tárcsázol, a körzetbe mész, ebédelni, vacsorákra, négy, öt, hat estére mész naponta, csak hogy megkapd a munkát. Hogy kivedd magad a munkaerőből, hogy hét-nyolc hónapig ne legyen kereseted, hogy elutasíts sokkal jobban fizető munkákat... Ha ez nem elég bizonyíték a komolyságomra, akkor nem tudom, mi az.

11th: Szétesik a magánélet... Nem törtenik meg ez a szórakoztatóiparban dolgozókkal is?

Doyle: De, csak nekik megengedik a drogfüggőséget! (nevet)

11th: (nevet) Van valami, amit be szeretnél vallani?

Doyle: Nem, abszolút nem. Ha felteszik a kérdéseket, én válaszolok rájuk. „Szívtál már füvet?” Igen.

11th: Letüdözted?

Doyle: Igen.

11th: (nevet) Egyébként nem is lényeges.

Doyle: Nem is, és tudod, mikor Clinton elmondta azt a beszédét, attól a naptól fogva tudtam, hogy hazudik. Kétségtelen volt számomra azzal kapcsolatban, hogy mit tett. Most már jó régóta nem szívtam füvet, és már nem is emlékszem igazán... És nem csak, mert elszívtam egy jointot. Nagyon-nagyon-

házban kölykök is laknak, akkor ne csinálj hülyeségeket. Rakd el, rakj rá lakatot, biztosítsd be, hogy nem fognak buta dolgok történni tragikus következményekkel. Mint azok, amik akkor történnék, mikor a kölykök ilyen cuccokhoz jutnak hozzá, és balesetből egymásra lónek, vagy még rosszabb, borzalmas, erőszakos tettek történnék, mint Columbiában. Szerintem igazán elkaphatnánk azokat, akik megpróbálják, és dutyiba kéne vágni őket. Szerintem, ha a börtönök túlnépesedésével magyarázák, akkor inkább látok egy cigiző srácot az utcán, mint egy fegyvereset. Ha vadászni akarsz menni, rendben, de ehhez nem lesz szükséged olyasmire, ami háromszáz köp percenként.

11th: Neked van fegyvered?

Doyle: Nekem nincs. Fegyverek közelében nőttem fel, az apámnak nyilván volt fegyvere, mert zsaru volt. Mindenki, aki ellátogatott hozzánk, fegyveres volt. De mikor hazaért, elővette a fegyverét, levette a fegyvertokját, elővette a második fegyverét, és mindet a ruhásszekrénybe zárta a konyhában... elvitt a tanyára, megmutatta, mire képes egy fegyver, valamire rálőtt és megmutatta, mekkora ereje van, és volt fogalmam arról, hogy mi ez az egész. Sosem vágytam arra, hogy felmásszak és elővegym az a fegyvert.

11th: Szóval az ellenfeled Brad Sherman. Nem akar vitázni veled. Miről van szó?

Doyle: Fél. Tudja, hogy felelősségre vonhatom azért, mert szakszervezeti pénzekből próbálta kifizetni a kampánya tartozásait. Nyilvánvalóan nem fog szembeszállni velem egy vitában, mert nem tud megtámadni. Politikusnak kellene lennie, hogy identitása legyen. Nekem nem. Én azért csinálom, mert ez valami, ami feltűzel, bizonyos tetteket el kell végezni, egyes embereket fel kell állítani, és a hangjukat kell hallatni. El kell vinnünk az egyének vágyait, szükségleteit és akaratát Washingtonba,

hogy megadhatjuk nekik, amire szükségük van.

11th: Mit mondanak a közvélemény-kutatások? Figyeled?

Doyle: Nem figyelem. Sajnos a Clinton/Gore adminisztrációról volt közvélemény-kutatás. Semmit sem csinálnak közvélemény-kutatás nélkül. Közvélemény-kutatást sem végeznek közvélemény-kutatás nélkül. És a politikájukat közvélemény-kutatások alapján végzik, közvélemény-kutatások intézik a filozófiájukat. És én nem hagyom, hogy egy ilyen közvélemény-kutatás diktálja, mit gondolok, érzek vagy mondok. Elmondom neked, miben hiszek, el fogom mondani, mi igaz, el fogom mondani, miért harcolok és mit teszek, mint a kongresszus tagja. Ha ez elég, hogy megválasszanak, megteszem.

11th: Mi lesz, ha megválasztanak, és ha valaki felajánlja az álomszerepedet?

Doyle: Már megvan az álomszerepem. Kongresszustag leszek.

11th: Jó válasz. Mi lenne, ha a Babylon 5-nek nem lett volna vége öt év múltán, ha még mindig menne? Ott hagyta volna a kongresszusért?

Doyle: Eredetileg 2004-ben vagy 2006-ban akartam politikai pályára lépni. Nem tudtam, hogy ez egy kongresszusi szék lett volna, nem tudtam, hogy mi akart lenni. Igazából nem dolgoztam ki igazán. De a kandidátus, akivel a Republikánus Párt előhozakodott... ő egy egykori hatvanas és hetvenes radikalista, és republikánusnak nevezte magát. És én úgy gondoltam: „Ez nem helyes. Ez annyira helytelen. És legyek átkozott, ha hagyom, hogy a Republikánus Párt ennek a...felfekvőnek... ingyen utat biztosítson.” Így jelentkeztem, és most itt vagyunk. Persze könnyebb lenne -- sokkal könnyebb -- két-három hete egy filmet forgatni, és talán egy pár százezer dolcsit csinálhatnék. Sokkal könnyebb egy tv-sorozatot csinálni, tudod: valaki megkérdezi, mit akarsz reggelire, ebédet hoz neked, hazavisz a

Az utolsó, legjobb remény a kongresszusra

Jerry Doyle a politikáról, az idegekről és a Babylon 5-ről

„Michael Garibaldi alakja a Babylon 5-ben nem áll messze az igazi Jerry Doyle-tól, mivel mindketten igényesek, elszántak és kimondottan színes múltjuk van. Jerry, akárcsak a szerepe, eredeti módon közelíti meg az élet dolgait.”

Ez áll Jerry Doyle hivatalos honlapján (Doyle for Congress - www.doyleforcongress.com) az önéletrajzában. Doyle, Los Angeles 24. körzetének republikánus jelöltje és a Babylon 5 ex biztonsági főnöke átmenetileg felretette a sci-fit, és mindent belead a kampányába az idén (2000) novemberi választásokig. És a Garibaldival való összehasonlítás lehet, hogy a legjobb mód erre, de az is lehet, hogy a legrosszabb. Riport az 11th Hourral:

11th Hour: Brad Shermanról, a demokratikus jelölről készítették gyűjtőgatos kártyát? Kötve hisszük.

Jerry Doyle: Az emberek azt kérdeik: „A karakter mennyi része vagy te és mennyi a szerep?” Mire én: „Nos, remélhetőleg ami tetszik a karakterben, az én vagyok, ami nem, az pedig csak a szerep.” (nevet)

11th Hour: Mikor megkérdeztem Garretet (Garret Biggs, kampányigazgató), hogy a hasonlatosság kiterjed-e az alkoholizmusra, azt válaszolta, hogy kicsivel többet iszol Garibaldinál. Vagy valami ilyesmit. Biztosan viccelt.

Doyle: (nevet) Nem, azért mondta, hogy többet iszom, mert ő egyáltalán nem iszik.

11th: (nevet) Hát persze, többet mint ő...

Doyle: T'od, mikor a karakterre gondolok... az apám New York-i zsaru volt, zsarukkal nőttem fel, és volt egy bizo-

nyos stílusuk, sajátos modoruk volt, és ezt megpróbáltam beledolgozni a karakterbe. Meg még ahogyan meg volt írva a szerep: sok konfliktus volt a személyiségében... tudod ő maga volt a saját ellensége. A legjobb barátod lehet és a legszörnyűbb rémálmod is, és olyan sok különböző módon lehetett volna eljátszani. De a másik dolog a karakterrel kapcsolatban, hogy senki sem bántotta meg őt jobban, mint saját maga. Mindig egyfajta békét kerestem, és mikor megtalálta, annyira nem tetszett neki, hogy le kellett rombolnia, hogy újból visszatérhessen a rendes kerékvágásba, ami persze maga volt a teljes káosz. Így hát mindig adódott valami a helyzetből is, ami a karakter része volt, aztán ezt összegyűrod a karakter saját nuanszaival, és ezért jó szórakozás volt ezt a karaktert játszani. Nagyon boldog voltam abban a szerepemben.

11th: Van valami újságod a Babylon 5-ről? Mit tudsz mondani?

Doyle: Nos, a legjobb dolog az, hogy a sorozatot nem akkor hagyták abba, mikor terveztek. Hagyták, hadd fussa végig az öt éves sztori vonalát.

11th: Ja, igen: az öt éves terv.

Doyle: És egy csomóan úgy érezték, hogy folytatni kellett volna. Szerintem sok karakter, kapcsolat és helyzet volt, amit még be kellett volna fejezni. Így viszont mindenki továbbállt, a saját dolgát csinálta, különböző sorozatokban lépett fel, a karrierjét ápolta, különböző utakra lépett - de teljesen elképesztő volt, hogy ennyi év után még mindig együtt voltunk, és hogy mennyire követték a nézők közben még mindig a sorozatot. Még mindig milliárdnyi weboldal él és foglalkozik vele, és azt hiszem, a közönség növekszik. Most a SciFi Channel-re kerülünk egy jobb időzónába, ahol az emberek könnyebben megta-

lálják, és szerintem szükség volt még valamire, hogy tovább fedezzük fel a Babylon 5 világát. Ezért eszközöltem pár telefonhívást, aztán visszahívtak, és még elég sokan érdeklődnének a Babylon 5 világának kiaknázására - bár nem feltétlen a Babylon 5 formájában.

11th: És a sorozat alkotója (a briliáns J. Michael Straczynski) benne van ebben a kiaknázásban?

Doyle: Ó, hogylene.

11th: Nagyszerű.

Doyle: (nevet) Igen, nagyon benne van.

11th: A szereposztásból még valaki érdeklődik?

Doyle: Beszéltem Bruce-szal (Bruce Boxleitner - John Sheridan) és másokkal is, és mind jelezték, hogy belátogatnának. Igazából nem mondhatom meg, hogy ki lenne benne, mert aztán elmondanám az ötleteket... a sztorikat... egy kicsit olyan leszek itt, mint Kosh.

11th: Jaj, a régi titkosítási rutin. Utálok ezt.

Doyle: De tudod, szerintem a sorozattal még meg kell barátkozni, rengeteg új elemet fog tartalmazni barátságos környezetben. Vissza kell menni oda, ahonnan elindultunk. Szerintem a dollár mennyiség, amit képernyőre vitünk... egy nagyszerű csapat és egy hihetetlenül tehetséges szereposztás, mely alig került össze, rengeteg örömet szerzett a sorozat. És hogy visszakerülnénk a képernyőre, azt hiszem, az csodálatos lenne.

11th: Úgy gondolod, hogy újra meg lehet teremteni ezt a varázslatot?

Doyle: Azt hiszem, még többre is képesek vagyunk. Jó pár nagyszerű sztoriötletünk van.

Persze, Bushnak van az a csúnya rossz szokása és Gore-nak az a pénzes botránya, de Jerry Doyle az átutazó Slidereket rejtegeti.

11th: Szóval a szezon látszólagos vége és a húsz évvel későbbi dolog között kitisztulnak a dolgok? Oly sok mindent nem tudunk, oly sok helyre nem láto-

gattunk még el... mit fogunk látni?

Doyle: (nevet) Nos... Kiadhatnám a projekt címét, elmondhatnám, mi az ötlet, elmondhatnám, hogy egy hosszabb történet elemei lesznek. Több akció, románc...

11th: És itt jön a „de”.

Doyle: Pontosan. Elmondhatnám, de az... elhamarkodott lenne. Kivéve persze azt, hogy ez valami olyasmi, ami nagyszerűen megáll a lábán, és tényleg jó lenne, ha befutna, és rengeteg feltételes módja van annak, hogy egy Babylon 5 közeli sorozat kerüljön adásba. És szerintem elég érdeklődés van a sorozat iránt, a Warner Brothers és a többiek felől, és ha sikerül, akkor rögvést beüzemel.

11th: Mi történik, ha időközben megválasztanak?

Doyle: És a kongresszusba kerülök? Akkor egy évig fogok dolgozni annyi pénzért, mint színészként egy hónapig.

11th: Nem játszhatasz és kormányozhatsz egyszerre?

Doyle: Nem, nem.

11th: Még hétvégéken sem?

Doyle: (nevet) Nem. Ez egy hétköznapi sorozat, de egy kongresszusi képviselőnek hetente hét nap kell.

11th: Akkor melyiket reméled? Ha megválasztanak, akkor hogy hajtod a sorozat szekerét?

Doyle: Szeretném, ha tovább működne nélkülem. Szerintem ez nagyon fontos.

11th: Habár hiányozna, nem?

Doyle: Nem vagyok benne biztos, hogy teljesen eltűnne az életemből. Nem lennék ugyan a kamera előtt, de még mindig benne lennék. Írnám, executive producer lennék, nem tudom.

11th: Volna kedved csinálni, mint Richard Hatch a Galaktika Harcicsillaggal, egy rövid B5 filmet a saját költségére, hogy beindítsa a sorozatot?

Doyle: Nem. Szerintem eléggé érdeklődnek a sorozat iránt, a Warner Brothers és a többiek, hogy ez magától

is haladjon, hamarosan menni fog. Nem kérdéses, hogy nincs szükség bemutatásra, már tudják, hogyan kell eladni, tudják, hogyan kell pénzt csinálni belőle, tudják, milyen merchandisingra van szükség.

11th: Apropos: úgy értettem, hogy azt mondta a kampányigazgató, hogy hamarosan dedikált Garibaldi bábukat lehet rendelni a kampány oldaladról. Ez igaz?

Doyle: Tudod, egyszer valaki ezt elmondta, és nem hiszem, hogy igaz, mert nekem nincs rá szerzői jogom, nincs licenszem... tudod, egy csomó gondom lenne ezzel. Egy biztos, ezt sokan akarnák, de szerintem... igazából csak egy Doyle for Congress sapkát csinálók és pólókat és ilyesmiket, ami a kampánynyal jár, és nem az érdekel, hogy ötven dolcsit fizetnének egy Babylon 5 sapkáért vagy ilyesmiért... ha elnézel különféle politikai weboldalakra, manapság az online boltokban sok pénz van. Mindenfélét árulnak.

11th: Szóval, mielőtt játszani kezdtél, a Wall Streeten voltál?

Doyle: Igen, tíz évig voltam a Wall Streeten. Alapjában véve részvényekkel és kötvényekkel kereskedtem.

11th: És akkor azt gondoltad: „Helló, színészet!”

Doyle: Hát igen, tíz évig csináltam, és valami igazán új iránt érdeklődtem, leültem és azt gondoltam: „Szóval mire vagyok alkalmas?” És akkor rájöttem, hogy nem sokra. (nevet) Így hát azt gondoltam, helló, színészet. Jó szórakozásnak tűnt rengeteg pénzért, és belementem. És szerencsém volt.

11th: Először a Gazdagok és szépekben játszottál, igaz?

Doyle: Igen, a Gazdagok és szépekben úgy egy évig szerepeltem.

11th: Szóval, mit gondolsz? Ridge-nek Brooke-kal vagy Taylornal kellene öszszejönnie? Eljött az ideje a komoly kérdéseknek, mint látod.

Doyle: Hát, igen.

11th: Igen?

Doyle: Nos, ez a szappanopera válasszom, igen. Mert végül is mindegyiknek ez a vége... olyanok, mint egy sorozat tele Garibaldikkal. Emberek, akik semmivel sem elégedettek. Vagy csak nagyon rövid ideig.

11th: És egyszerű párbeszédek tartanak hetekig...

Doyle: (nevet) Igen, és folyamatosan bambulnak...

11th: (nevet) Valaha is uraltad a szüntelen bambulás mesterségét?

Doyle: (nevet) Nem hiszem. Láttam a szalagokon.

11th: Hé, láttalak a Beverly Hills 90210-ben is, amit szeretek. Találkozni fogsz Luke Perry-vel? Ez az életem egyik célja...

Doyle: Ó... nem. Tényleg csak azon az egy helyszínen dolgoztam, egy lánnyal a sorozatban, a barnával... valamilyen Vanessa.

11th: Vanessa Marcil.

Doyle: Vele dolgoztam. És az ő, azt hiszem, fiújával... a sráccal, akinek három neve van. Ó...

11th: Brian Austin Green.

Doyle: Igen, ez az.

11th: Fogsz még vendégszerepelni úgy, ahogy ezekben vagy mint a Fejvadászban?

Doyle: (nevet) Igen, voltam például a Slidersben is. A Sliders elég jó volt. Nagyszerű helyszínünk volt és egy csomó cuccot robbantottam fel. Azt hiszem az egész évadból én használtam fel a legtöbb... legtöbb löszert. Istenem, egyszerűen csak rászabadítottak. Nagyszerű volt... rengeteg dublőr repkedett a levegőben a robbanások közepette... nagy móka.

11th: Apropos löszér: melyik oldalon állsz a fegyverviseléssel kapcsolatban?

Doyle: Nos... hiszem, hogy az Alkotmányban és a Második Módosításban is szereplő jogunk, hogy lehessen fegyverünk. De szerintem elég okosnak kell lennünk ahhoz, hogy azt mondjuk, ha a